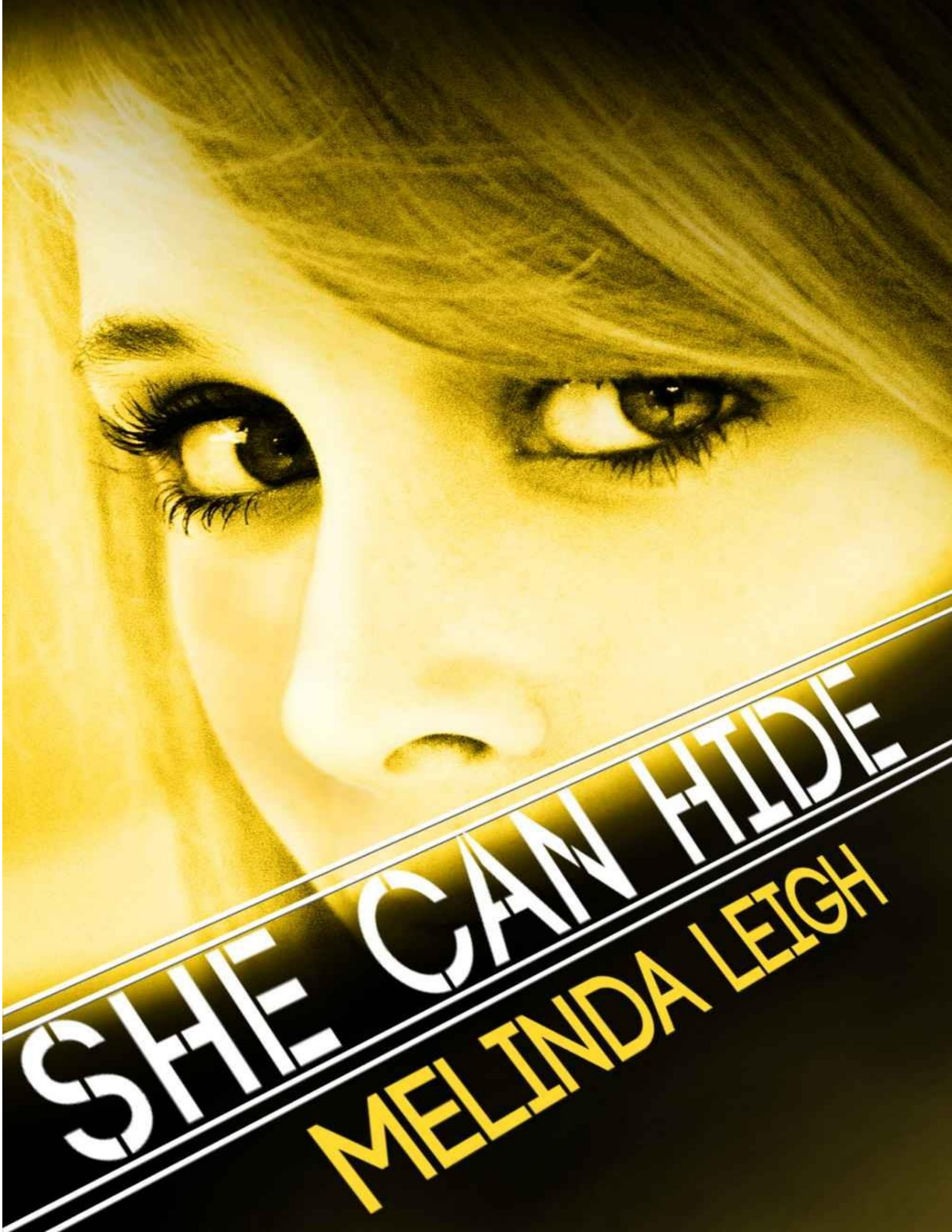
SHE CAN HIDE
MELINDA LEIGH

Melinda Leigh

She Can Hide

(Se poate ascunde)

Seria: She can # 4

Traducere
Julliet Attoh

Capitolul 1

O bufnitură și un impact ușor au zdruncinat corpul lui Abby. A alunecat înainte. Centura de siguranță a prins-o și a trântit-o pe spate. Durerea i-a sfâșiat tâmpla. Ce s-a întâmplat? Vederea i s-a încețoșat și și-a frecat ochii ca să se limpezească.

Volanul și tabloul de bord au devenit vizibile. Stătea pe scaunul din față al sedanului său Subaru. Granulele de gheață ricoșau în parbrizul ei. Când începuse să ningă? Clipind puternic, a privit prin geam. Apa se prelingea pe capotă.

O, Doamne.

Își roti capul pentru a se orienta. Un strat subțire de gheață mărginea malul opus la șase metri în față. Apa bolborosea peste stânci în centrul curgerii. În spatele mașinii, apa se întindea până la un mal înclinat. Mașina ei era cu ușa până la fund într-un râu.

Subaru s-a clătinat timp de câteva secunde. Partea din față s-a înclinat în jos, iar apa s-a împrăștiat pe covoraș. Trebuia să fie un coșmar. Dar coșmarurile ei personale nu implicau de obicei apă. Visele urâte ale lui Abby erau tot timpul întunecate. Dar cu un minut în urmă fusese în parcarea liceului unde preda matematica. Cum a ajuns aici?

Apa se învârtea în jurul picioarelor ei și se infiltra prin pantofii de alergare. Frig. Nu, dincolo de frig. Gheață lichidă. O durere șocantă i-a cuprins glezna și a scos-o din starea ei de vis.

Acest lucru era real.

Teroarea i-a cuprins confuzia și a făcut-o să treacă de la necredința amorțită la panică. Frica, amară și acidă, i-a bubuit în gât. Plămânii ei pompau ca niște pistoane, forțând aerul să intre și să iasă cu o viteză ametitoare. Puncte mici îi străluceau în ochi. Pe geam, apa trecea cu repeziciune pe lângă mașină,

suprafața fiind la nivelul capotei și crescând.

Interiorul s-a închis în ea, claustrofobia copleșindu-i simțurile.

Apa urma să crească. Urma să fie prinsă în capcană, iar apoi urma să se înece. Urma să moară.

O bucată de gheață a zgâriat parbrizul. Zgomotul a șocat-o. Trebuia să iasă din mașină. A bâjbâit după centura de siguranță, temperatura joasă și groaza distrugându-i dexteritatea. Degetele frenetice trăgeau de nailon. Degetul mare a găsit și a apăsat pe buton. Cureaua s-a slăbit și s-a întors cu un pocnet. Abby s-a întins după mânerul ușii și a tras, dar nu l-a putut mișca. Presiunea apei ținea ușa închisă. Până când presiunea era egalizată...

Nu! Nu putea să stea aici și să aștepte ca apa să umple mașina. S-ar fi înecat. Trebuia să iasă acum. Apa urca pe geam. Senzația de izolare a sufocat-o. Inima i-a catapultat sângele prin vene.

Fereastra.

A apăsat maneta. Nu s-a întâmplat nimic.

O, nu! Trebuia să se deschidă!

Funcționau geamurile electrice sub apă? Mașina s-a mișcat din nou, capota coborând cu treizeci de grade. Alunecând înainte, Abby și-a sprijinit partea superioară a corpului pe volan.

Apa i-a depășit gambele până la coapse. Două straturi de pantaloni de alergare de iarnă erau concepute pentru a facilita evaporarea umezelii, nu pentru a ține apa afară. Frigul îi mușca pielea ca dinții unui fierăstrău. Durerea și amorțeala i s-au răspândit pe picioare și au ajuns la corpul ei cu un strop lacom.

Lacrimile îi curgeau pe obraji, iar teroarea îi străbătea inima când a apăsat mai tare butonul geamului. Geamul a coborât. Da! Clipa ei de ușurare a fost întreruptă de fluxul de apă. Aceasta s-a revărsat prin deschizătură și i-a spălat trunchiul într-o cădere înghețată. Avea o ieșire, dar acum mașina se inunda și mai repede.

Cu un geamăt, mașina s-a răsturnat deoarece apa a deplasat aerul și greutatea motorului a împins vehiculul mai adânc în râul cu vârtejuri. Abby a căzut în față în timp ce mașina a ajuns pe verticală. Și-a pierdut aderența la

volan. Lumea ei s-a înclinat. Fruntea ei s-a izbit de tabloul de bord. Sângele s-a împrăștiat, dar ea nu a simțit nimic.

Apa a crescut, înghițindu-i pelvisul și pieptul în decurs de două respirații gâfâind. Și-a răsucit corpul într-o parte pentru a ieși prin deschizătură, dar forța apei care se revărsa prin geam a împins-o înapoi în vehicul.

Un lichid înghețat i-a învăluit gâtul și fața. Șocul i-a acaparat mușchii. Respirația i s-a accelerat ca un reflex la frigul chinuitor. Și-a lipit fața de tavan pentru a aspira o ultimă gură de aer. Dar mașina a coborât din nou, întorcându-se în timp ce se scufunda. Corpul ei s-a rostogolit ca hainele într-o mașină de spălat.

Unde era fereastra?

Dezorientată de schimbarea de direcție a mașinii, a căutat cu disperare frenetică. Apa înghețată i-a înțepat globii oculari. În scena întunecată de sub apă, a văzut deschiderea.

Acolo!

Brațele i se încurcau în haina grea de lână. S-a dezbrăcat de ea și și-a împins umerii prin deschizătură. Odată ce șoldurile ei au depășit geamul, curentul a tras-o liber. Suprafața era un strat luminos chiar deasupra acoperișului mașinii. Plămânii arzând, ea a urcat spre lumină, departe de întunericul de dedesubt. Capul i-a ieșit din apă și a gâfâit. Oxigenul i-a inundat creierul. Odată cu infuzia de aer în corpul ei, membrele au trecut într-o clipă de la frig la amorțeală și la greutate moartă.

Abia putea să se miște pentru a-și menține capul deasupra suprafeței. Apa murdară i-a inundat gâtul, sufocând-o. A căutat malul, dar apa a purtat-o mai departe de vehicul, spre centrul prăpăstiilor care bolboroseau alb în centrul cursului de apă. Cu un ultim efort disperat, a apucat bara de protecție a Subaruului care ieșea la suprafață. Nu avea să ajungă niciodată la mal. Evadase din mașină doar pentru a se îneca oricum.

Acceptarea a cuprins-o, la fel de amorțitoare ca temperatura, apoi tristețea. Bieții ei elevi de liceu vor fi în doliu. Singura ei prietenă și colegă de catedră, Brooke, și tânăra vecină pe care Abby o îndruma vor fi devastate. Zeus va fi și el, atâta timp cât memoria lui de câine îi va permite. Asta era tot. Nu lăsase

mulți oameni să se apropie de ea. Mama ei era moartă, iar pe tatăl ei nu-l mai văzuse de trei ani, de la ultima dată când fusese aproape de moarte, când el își manifestase clar lipsa de interes.

Singurătatea rivaliza cu frica în inima ei, pe măsură ce curentul o trăgea mai tare. Pentru a doua oară, se confrunta singură cu moartea. Dar dacă ar putea să o ia de la capăt, s-ar schimba?

S-ar putea schimba?

Nu conta. Nu avea să mai aibă o altă șansă. Degetele ei înghețate au ezitat, apoi au alunecat. Metalul umed a alunecat din strânsoarea ei. Apa înghețată s-a închis deasupra capului ei.

***

Două ore mai devreme

Fulgii de zăpadă lovea parbrizul mașinii de poliție în timp ce Ethan încetinea pentru a citi numărul de pe o cutie poștală ruginită. Cifrele pictate erau prea șterse pentru a le putea citi, dar GPS-ul îi spunea că avea adresa corectă. În plus, nu era nicio altă fermă la vedere. Câmpurile acoperite de zăpadă se întindeau pe ambele părți ale drumului. De cealaltă parte a platoului plat, Munții fără Sfârșit din nord-estul Pennsylvaniei se înălțau spre cer.

A virat în alee. Vehiculul a ricoșat pe aleea plină de gropi. Bătută de vreme până la un cenușiu tern, o fermă care fusese albă se înghesuia pe dreapta. Scândurile pridvorului erau șubrede. Acoperișul era înclinat. În stânga, un grup de magazii dărăpănate se înclinau în unghiuri precare. În jurul presupuselor grajduri, 15 centimetri de zăpadă înghețată acopereau trei incinte cu sârmă ghimpată. Împreună, țarcurile însumau aproximativ un sfert de acru.

Animalele trăiau în ele? Ethan știa răspunsul. Acesta nu era primul său apel pentru a oferi sprijin la un apel privind cruzimea față de animale.

S-a înregistrat la dispecerat și a parcat în spatele camionului Pennsylvania

SPCA. Alte trei vehicule oficiale, inclusiv o remorcă lungă, aglomerau curtea. O caravană nu era un semn bun. Ofițerii veterinari veniseră pregătiți pentru confiscare.

Și-a luat pălăria de pe scaunul pasagerului. Punându-și-o ferm pe cap, a ieșit din mașină și și-a ridicat gulerul jachetei de poliție din Westbury. Pe sub boruri, un vânt înghețat i-a acoperit fața cu lapoviță. Și-a deschis portbagajul și și-a încălțat cizmele grele impermeabile. Apoi a urmărit un grup de urme de pași până în centrul complexului. Pregătindu-se, s-a uitat în interiorul primei magazii.

Privirea i s-a fixat pe un grup de animale nenorocite care se ghemuiau în vremea mizerabilă. Grindina și vântul pătrundeau prin golurile imense din acoperiș și pereții adăpostului lor patetic. Caii își aplecau capetele și închideau ochii împotriva precipitațiilor. Oasele ieșeau din blana umedă și zdrențuită.

Fiu de cățea. Furia a ars prin frig.

"Ethan." Verișoara lui, Veronica Hale, ofițer de poliție în cadrul societății umanitare, se îndrepta cu greu spre el, cu bocancii plini de noroi parțial înghețat. O șapcă de un albastru marin trasă pe frunte îi acoperea părul la fel de negru ca al lui. Vârfurile îi ieșeau în afară și stăteau ude pe umerii parkăi ei voluminoase. Ținea un aparat foto compact într-o mână înmănușată și un clipboard în cealaltă.

"Care-i povestea, Ronnie?"

Ronnie și-a băgat dosarul sub braț și și-a băgat ambele mâini în buzunarele hainei. Și-a strâns umerii împotriva vântului. La treizeci și unu de ani, era cu doi ani mai în vârstă decât Ethan. Amândoi erau cei mai în vârstă din familiile lor și împărtășeau o legătură pe viață, creată de decenii de hărțuire din partea fraților mai mici.

Obrajii ei erau roșii de la frig. Era aici de ceva vreme.

"Am primit un telefon de la un angajat al unei companii de utilități îngrijorat de starea câtorva cai. Am făcut o vizită, am văzut trei animale în stare proastă în padocul din față și am obținut un mandat de percheziție pentru incintă. Când am ajuns aici, am găsit încă nouă cai. Toți sunt emaciați. Condițiile de trai sunt mai mult decât insalubre". Ronnie își trecu o articulație

pe sub un ochi albastru lăcrimând. "Astăzi vom confisca toate aceste animale."

"I-ai spus deja proprietarului?"

Ronnie i-a oferit un zâmbet obosit. "Așteptam întăriri. Domnul Smith este agitat și conflictual. Veterinarul își termină evaluarea animalelor. Smith continuă să-i stea în cale".

"Unde este el?"

Ronnie s-a încruntat împotriva precipitațiilor. "În interiorul celui de-al treilea adăpost."

"Hai s-o facem." Ethan a urmat-o, făcând un bilanț al condițiilor. Găleți de apă înghețate. În ciuda frigului, amoniacul îi ardea nările, un semn sigur de suprasarcină de urină de la animalele ținute prea mult timp în spații restrânse și neîngrijite. Când au pășit înăuntru, vocile furioase au atenuat zgomotul înghețului care lovea metalul ondulat. Un cal blond nervos se înghesuia într-un colț. Șoldurile poneiului roan cel mai apropiat de Ethan erau ascuțite ca niște lame de topor. Poneiul s-a întors și i-a dat o lovitură prietenoasă de nas. Ethan i-a frecat gâtul osos.

"Nu este nimic în neregulă cu aceste animale." În centrul spațiului, un bărbat slăbuț îmbrăcat în blugi, cizme grele și o haină de pânză verde măsliniu își încrucișa brațele pe piept și îl privea pe veterinar. Ethan l-a categorisit automat. Un metru saptezeci și doi. 60 de kg înfometat. Păr gri. Ochi gri. Atitudine beligerantă. "Niciunul dintre ei nu moare de foame. Sunt hrăniți de două ori pe zi."

Mustățile zbârcite și postura artrozică sugerau că avea cel puțin șaptezeci de ani și nu era în stare fizică să aibă grijă de atâtea animale, chiar dacă îi păsa, ceea ce Ethan se îndoia.

A cercetat spațiul. Nu se vedea nicio găleată de furaje. Singurele șuvițe de fân din noroiul înghețat erau amestecate cu bălegar. De două ori pe zi, pe naiba. Acești cai nu mai văzuseră o masă decentă de mult timp, atât de mult încât corpurile lor rămăseseră fără grăsime pentru combustibil și trecuseră la arderea mușchilor. Vremea extrem de rece din ultimele două săptămâni accelerase procesul.

"Unde vă păstrați hrana?" Ronnie a apăsat un pix pe clipboardul ei.

Ochii bătrânului au deviat spre stânga. "Trebuie să primesc o livrare mâine." Ronnie a făcut o pauză. "Deci nu ai hrană pentru animalele astea?"

"Am ceva. Prețul furajelor este piperat. Uneori trebuie să raționalizez." Bătrânul s-a concentrat asupra lui Ethan. "El cine e?"

Ronnie a gesticulat cu pixul. "Ofițer Ethan Hale, Dennis Smith."

"Cât va dura asta?" Smith și-a umflat pieptul în stil cocoș. "Am lucruri de făcut."

Doc White, un veterinar de animale mari de doi metri în salopetă maro izolată și cizme cu vârf de oțel, a ignorat conversația și s-a concentrat asupra celor trei cai emaciați înghesuiți în colțul spațiului de 15 pe 15. S-a aplecat să arunce o privire la picioarele cailor. Dar în interiorul șopronului, primii câțiva centimetri de noroi înghețat erau călcați în picioare. Noroiul și bălegarul îngropau picioarele animalelor până la glezne.

Doc s-a apropiat de un castrat castaniu murdar. Calul nu a protestat când veterinarul l-a apucat de ham și i-a deschis gura. Probabil că bietul animal nu avea energie.

"Când a fost ultima dată la fierar?" a întrebat Ronnie.

"Mă ocup singur de copitele cailor mei." Minciuna a pâlpâit în ochii mari ai lui Smith. A scos un pachet de țigări din buzunarul de la piept. A pus una în gură și a aprins-o cu un Zippo. Închizând bricheta, a tras un fum lung. Vârful s-a aprins în roșu aprins.

Ethan deschise gura să-l certe pentru că fuma într-un hambar. Dar ce naiba avea de gând să ia foc? Noroiul? În plus, n-ar fi contat prea mult. Animalele astea nu aveau să mai fie aici mult timp. Ronnie începuse deja procesul. Lui Smith ar trebui să-i fie interzis să mai dețină animale mari. Vărul său era cunoscut pentru cazurile solide ca o casă de cărămidă.

Doc a mângâiat gâtul subțire, a alunecat o mână pe umărul animalului și a ridicat o copită pentru inspecție. A așezat ușor piciorul înapoi pe pământ. I-a dat lui Ethan un semn de recunoaștere și a atras atenția lui Ronnie. "La fel ca ceilalți."

Doc i-a dat calului roșu o ultimă palmă și s-a întors în zăpadă.

Smith l-a interceptat. "Unde te duci?"

Ronnie a păşit între bărbaţi. Gura veterinarului gigantic a tremurat. Probabil că avea vreo 45 de kilograme în plus faţă de Ronnie. Dar Ethan o cunoştea pe verişoara lui. Ea era poliţista. Ea îl chemase pe veterinar şi era de datoria ei să-l protejeze, indiferent de dimensiunile lor respective.

Înaltă de aproape 1,80 în şosete, Ronnie se îndreptă pentru a profita de înălţimea ei. "Doctorul este aici pentru a evalua toate animalele. Avem un mandat de percheziţie, domnule Smith."

Domnul Smith şi-a lipit filtrul ţigării de buze şi a tras un fum furios.

Ethan s-a încordat. Ronnie putea să se descurce singură. Fusese în stare să-l bată măr până la doisprezece ani, dar Smith era ignorant şi furios, o combinaţie imprevizibilă. Imprevizibil echivala cu periculos, iar lui Ethan nu-i plăcea ca Ronnie să fie ţinta furiei tipului.

Ethan a făcut un pas în faţă. "Lasă veterinarul să-şi facă treaba."

"Aceste animale sunt proprietatea mea." Smith a scuturat cenuşa şi a evitat privirea lui Ethan. Tipul ascundea ceva.

"Dacă îţi pasă de animalele astea, ar trebui să te bucuri că veterinarul e aici", a spus Ethan, mai ales pentru a-i distrage atenţia tipului de la Ronnie. Verişoara sa se ferea să iasă afară în ploaie.

Smith şi-a încleştat buzele în jurul ţigării suficient de strâns încât să o strivească. "Oh, nu." De afară, vocea lui Ronnie răsuna cu tristeţe.

Smith şi-a încrucişat braţele pe piept. Ochii i se închiseseră. Ronnie tocmai găsise ceea ce ascunsese.

Ethan şi-a ţinut ochii pe mâinile bărbatului în timp ce o striga pe verişoara sa: "Ce este?"

Ronnie s-a întors. A călcat pe pământul noroios pentru a-l înfrunta pe Smith. "Este un cal mort în spatele curţii. E ascuns după nişte tufişuri. Când a murit calul, domnule Smith?"

Atât de mult pentru a menţine atenţia lui Smith asupra lui Ethan. "Ieri." Dinţii lui Smith se mişcau înainte şi înapoi. Ronnie a insistat. "A fost bolnav?"

"Nu." Minciuna strălucea în ochii lui Smith. "Pur şi simplu s-a prăbuşit. Era bătrân." Ultima picătură a pocnit în ochii verişoarei sale. Ronnie a făcut un pas înainte.

"Dle Smith, luăm toți caii chiar acum."

Radiind furie, Smith s-a enervat și s-a aplecat mai aproape de Ronnie. "Aceste animale sunt proprietatea mea. Nu ai dreptul să mi le furi".

Ronnie s-a ținut tare. "Domnule Smith, aceste animale sunt în pericol fizic imediat. Ele sunt înfometate. Nu au apă sau adăpost adecvat. Vremea este rea și se înrăutățește. Unul a murit deja din cauza lipsei de îngrijire. Toți acești cai vor veni cu noi astăzi."

Continuând să supravegheze mâinile lui Smith, Ethan s-a apropiat.

Privirea lui Smith, rea și plată, s-a îndreptat spre Ethan. Bătrânul a dat înapoi. "Asta nu s-a terminat."

"Nu, așa este." Ronnie a scris ceva pe clipboardul ei. "Ne vedem la tribunal, domnule Smith."

Pășind spre casa lui, mâna lui Smith s-a îndreptat spre buzunarul lui. Ethan s-a încordat, cu palma pe arma de la șold. Smith a scos un telefon mobil din blugi. Ethan și-a coborât mâna.

Ronnie s-a întors către unul dintre asistenții ei. "Nu ne-am gândit la atât de mulți cai. Vom avea nevoie de încă o remorcă."

Puștiul de vârstă universitară a dat din cap. "Mă ocup de asta."

"Rahat." Ronnie și-a frecat pliul dintre sprâncene. "Adăpostul județean are două boxe lipsă. Am mai avut o salvare mare săptămâna trecută. În ce stare este hambarul tău?"

Ethan a ezitat. Nu avea timp sau bani pentru doi cai. Plătea taxele de școlarizare ale fraților săi și își întreținea mama în casa ei, consumându-și tot salariul net. S-a uitat înapoi la primul adăpost. Poneiul roan își vârî nasul peste ușă și scoase un scâncet subțire. "E solid. Cât timp ai nevoie să îi țin?"

"Imediat ce vremea se înseninează și sunt stabilizați, îi pot muta în ferme de plasament." Ronnie și-a coborât vocea. "Știu că bugetul tău este strâns. Nu îți face griji. Ne vom ocupa noi de costuri."

Privirea lui Ethan a trecut peste cutele toracice vizibile, părul murdar și ochii învinși. Ce altceva putea să facă? "OK. Frații mei sunt încă acasă pentru vacanța de iarnă. O să-i sun și o să-i rog să pregătească câteva boxe. Nu am mai avut un cal de ani de zile."

"Mulțumesc." Verișoara lui și-a scos mobilul și a tastat numerele. "Nu vreau să fiu nevoită să îi transport pe distanța asta, pe vremea asta și în starea lor actuală, dacă nu trebuie. În plus, vor trebui să fie bine verificați și deparazitați înainte de a putea fi cu alți cai. Casa ta este goală. Este perfect."

"Nicio problemă." Ethan a sunat, apoi a petrecut următoarele nouăzeci de minute ajutând echipa lui Ronnie să adune probe și să încarce animalele. Numai pentru compartimentul nervos a fost nevoie de douăzeci de minute pentru a fi urcat în remorcă. Până când Ethan s-a încălțat și s-a așezat în mașină, pantalonii de uniformă erau uzi leoarcă, iar picioarele îi erau ca niște blocuri de gheață gata să i se rupă la degete. Din fericire, tura lui era pe sfârșite.

A dat căldura la maximum, și-a scos mănușile și și-a ținut mâinile roșii la gurile de ventilație. Pielea îi ardea în timp ce fluxul de aer se încălzea. Rulotele cu cai au făcut la dreapta ieșind de pe alee. Ethan a virat la stânga spre secția de poliție. Oricât de idioți puteau fi frații lui mai mici, se putea baza pe ei atunci când conta. Aveau să se ocupe de cai dacă Ethan nu ajungea primul acasă.

La ora patru după-amiaza, lumina zilei se diminua rapid, acoperirea de nori solizi aducând un amurg timpuriu. Zilele de început de ianuarie erau scurte. Fulgii de zăpadă se amestecau cu poleiul. Ethan a pus încălzirea pe dezaburire în timp ce ștergătoarele înghețau. La șase metri în dreapta sa, Packman Creek curgea paralel cu drumul. Ce...? A încetinit viteza mașinii. Urmele noroioase ale anvelopelor tăiau iarba de pe marginea drumului și coborau pe terasament.

Ethan și-a oprit mașina pe acostament și a coborât. S-a uitat peste bord. Partea din spate a unei mașini ieșea din apă. Marginile pârâului erau înghețate. Dar în centru, apa curgea albă peste bolovani. Ethan a alergat înapoi la mașina sa și a chemat o ambulanță și întăriri. A sărit afară și a alergat spre malul râului. Era cineva înăuntru?

Pârâul se varsă în brațul nordic al râului Susquehanna. În unele locuri, pârâul era abia mai mult decât un firicel. Din păcate, această secțiune era adâncă și largă, mai degrabă un râu decât un pârâu, în ciuda numelui său.

Mișcarea de lângă mașina scufundată l-a trezit la acțiune. Un cap a ieșit la suprafață și s-a agățat de bara de protecție a mașinii. O femeie. Ethan și-a

aruncat haina și cureaua pe mal și s-a băgat în apă. Frigul i-a lovit pielea ca o palmă.

Capul ei a dispărut sub apă.

"Nu!" Ethan a plonjat înainte. Apa înghețată i-a învăluit picioarele într-o durere șocantă. Ea a sărit din nou în sus. Până la coapse în pârâu, mușchii lui Ethan protestau. Respirația i s-a accelerat pe măsură ce temperatura alarmantă amenința să-i oprească organismul. Secunde. Avea câteva secunde să o salveze.

Se târa. Apa i se prelingea pe șolduri și-i înghețа ouăle. Cu dinții clănțănind, s-a întins după ea, dar ea s-a scufundat din nou. Picioarele i-au alunecat. Curentul i-a măturat picioarele de sub el. Apa i s-a închis deasupra capului, iar plonjarea înghețată i-a tăiat următoarea respirație. Inima îi bâjbâia când a ieșit la suprafață.

Fundul pârâului se adâncise. Ethan a fost nevoit să înoate câțiva metri până la femeie, armura lui făcând mișcarea ciudată. Să te antrenezi și să alergi într-o vestă antiglonț era una. Înotul în ea era cu totul altceva. Dar trebuia să ajungă la ea la următoarea încercare. Corpul lui încetinea. Stătea de mai mult timp în apa înghețată.

Rahat. Probabil că amândoi urmau să moară.

Ethan s-a agățat de bara de protecție a mașinii pentru a împiedica curentul să îl tragă. Din fericire, vehiculul nu se mai scufundase, partea din față atingând probabil fundul. El a apucat-o pe femeie, dar ea s-a scufundat. Ethan și-a băgat mâna în râu, unde femeia a dispărut.

Degetele lui i-au frecat fața. A ajuns mai departe. Degetele lui s-au închis în jurul țesăturii și a tras-o de guler deasupra suprafeței. Și-a strâns strânsoarea, înfășurându-și degetele înghețate strâns în cămașa ei. Nu-și pierdea stăpânirea asupra ei.

"Mai este cineva în mașină?", a strigat el.

"Nu", a oftat ea. Ochii ei s-au deschis larg, bălți fără fund de un maro intens pe o piele palidă și fragilă ca o coajă de ou. Părul umed i se lipea de cap și îi sublinia frumusețea izbitoare și structura osoasă delicată. Sângele îi curgea pe tâmplă. A încercat să înoate, dar mișcările ei erau lenețe și necoordonate.

Ethan a tras-o prin apă spre țărm. Cincisprezece picioare păreau o milă.

S-a împiedicat în apa puțin adâncă. Foi subțiri de gheață s-au rupt sub picioarele lui în timp ce o trăgea pe trestiile acoperite de zăpadă care mărgineau râul. Picioarele i-au cedat pe malul înghețat. Gheața a trosnit în timp ce el a căzut în genunchi. Ea zăcea lângă el, nemișcată și moale ca un cadavru.

A încercat să vorbească, dar buzele lui nu au cooperat. Câteva cuvinte au ieșit ca o amestecătură de bâlbâieli. S-a uitat la mașină. Mașina lui era caldă, dar trebuia să o urce pe malul abrupt al râului pentru a ajunge la ea.

Aerul era la fel de rece ca apa. Temperatura corpului femeii era încă în scădere. Din pură voință, a luat-o de pe jos, a cărat-o până la șosea și a băgat-o pe bancheta din spate a mașinii sale. S-a urcat în față și a pornit motorul. Aerul cald a țâșnit din gurile de ventilație.

Aflat din nou în frig, Ethan a luat o pătură din portbagaj, apoi s-a întors pe bancheta din spate. Își apăsă degetele pe gâtul ei, dar pielea îi era prea amorțită pentru a-i simți pulsul. Cât timp fusese în apă?

Respira?

El și-a lipit urechea de pieptul ei.

Capitolul 2

Abby tușea și scuipa. Mâinile au rostogolit-o pe o parte. Apa îi curgea din nas și din gură, arzându-i sinusurile și gâtul. Un tremur violent i-a zdruncinat oasele.

Nu-i fusese niciodată atât de frig. Se simțea de parcă ar fi dormit într-un mal de zăpadă. "Slavă Domnului", a spus o voce gravă de bărbat.

Ea a deschis ochii. Ochii albaștri strălucitori s-au concentrat asupra ei cu o intensitate laser. Ea și-a strâns pleoapele pentru o secundă. Când le-a deschis, restul trăsăturilor lui slabe s-au ascuțit. Șuvițe de apă îi curgeau din părul negru și scurt pe față. Dinții îi clănțăneau în spatele buzelor albastre, iar corpil îi tre-

mura în uniforma de polițist udată.

"Sunt ofițerul Ethan Hale." Umerii lui largi se cocoțau deasupra ei. Un șold era așezat pe marginea banchetei mari din spate a mașinii sale de poliție, spațiul îngust creând câțiva centimetri pătrați de contact corporal. Ignorându-și propriile tremurături, el a întins o pătură peste ea și a înfășurat-o în jurul trunchiului ei. "Care este numele tău?"

Putea auzi zgomotul încălzitorului mașinii pornit la maxim, dar aerul suflat nu era suficient pentru a penetra straturile multiple de pânză udă. Și-a stăpânit forța pentru a-și controla maxilarul tremurând și a scuipat câteva cuvinte bâlbâite. "Mulțumesc. Eu sunt Abby Foster."

Mulțumesc părea inadecvat, dar ce altceva putea să-i spună unui bărbat care se avântase într-un râu înghețat pentru a o salva?

"Poți să-mi spui ce s-a întâmplat? Ai alunecat de pe șosea?"

I se părea o presupunere rezonabilă, dar molarii îi clănțăneau prea tare pentru a putea răspunde. O viziune a apei care se ridica până la acoperișul mașinii ei îi umplea capul. Greața și apa de pârâu i se agitau în stomac în timp ce își revedea panica. Respirația i s-a accelerat.

"Ușor." El a tras pătura până la bărbia ei. "E în regulă. Ești în siguranță."

Recunoștința, suspiciunea și o mie de alte emoții contradictorii îi înghesuiau gâtul lui Abby. Uniforma lui udă îi amintea că era polițist. Da, își riscase viața pentru a o salva, dar ea învățase pe calea cea grea că poliția nu putea fi niciodată pe deplin de încredere. Majoritatea oamenilor nu puteau fi de încredere.

Șterge asta. Se mutase în Westbury special pentru a lăsa în urmă tot trecutul ei. Amintiri îngrozitoare îi invadau fosta casă în fiecare noapte când se lăsa întunericul. Se săturase de privirile compătimitoare ale tuturor celor care îi cunoșteau povestea sau credeau că știu ce i s-a întâmplat. Întreaga poveste nu a fost niciodată făcută publică. Majoritatea oamenilor tânjeau după emoție, dar tot ce voia Abby era o viață liniștită, normală.

Pentru a-și atinge scopul, era necesară o transformare completă, atât în interior, cât și în exterior. Schimbarea adresei nu era suficientă. Atitudinea ei suspicioasă nu se aplica nici noii ei vieți. Cetățenii obișnuiți care respectă legea

aveau încredere în poliție, iar Abby era hotărâtă să fie normală.

O sirenă s-a apropiat, salvând-o de la un control mai amănunțit. Polițistul s-a dat înapoi. A deschis portiera mașinii. Abby aproape că a plâns când aerul friguros i-a cuprins corpul înghețat. Mușchii ei erau încordați, iar oasele și dinții o dureau. El s-a retras din mașină pentru a semnaliza vehiculele de salvare.

În scurt timp, a fost băgată în ambulanță și înfășurată în pături calde. Paramedicul i-a pus o perfuzie, lichidul încălzind-o din interior spre exterior.

Sincer, i-ar fi plăcut să răspundă la întrebările polițistului. Ce s-a întâmplat? Cum a ajuns într-un râu? Și de ce nu-și putea aminti?

***

În timp ce paramedicii se ocupau de doamna Foster, Ethan își luă haina și cureaua de pe malul râului. Faptul că ea încă tremura era un semn bun. Conștientă și vorbind, părea că va fi bine. S-a oprit la mașină pentru a-și schimba pantofii uzi cu cizmele din portbagaj. Apoi s-a îndreptat spre ambulanța care aștepta și s-a așezat pe bara de protecție din spate în timp ce medicii o instalau pe dna Foster înăuntru. Unul dintre paramedici a înfășurat o pătură în jurul umerilor lui Ethan și i-a făcut o evaluare rapidă.

Un SUV albastru închis a parcat pe acostament, iar șeful poliției Mike O'Connell a coborât. Șeful lui Ethan și-a dat jos o șapcă tricotată de pe părul roșcat și și-a tras fermoarul hainei până la bărbie în timp ce se apropia. Un ușor șchiopătat era singurul semn al rănii de cuțit care aproape îl ucisese cu trei luni înainte. După câteva luni de recuperare, șeful era aproape din nou în forma lui de luptător universitar. O'Connell i-a înmânat lui Ethan șapca și și-a încrucișat brațele pe pieptul său masiv. Ochii albaștri palizi și îngrijorați l-au scanat pe Ethan din cap până în picioare. "Ești în regulă?"

"Imediat ce mă schimb, voi fi bine." Dinții lui Ethan clănțăneau, făcând cuvintele greu de enunțat. "Apa aia e al naibii de rece, totuși."

Cu un suspin ușurat, șeful a dat din cap spre râu. "Ai idee ce s-a întâmplat?"

"Nu. Va trebui să îi iau declarația la spital." Tremurând, Ethan a rezumat evenimentul în timp ce medicul îi lua semnele vitale.

Șeful a scanat scena. "Nu văd nicio urmă de derapaj."

"Drumul e alunecos." Ethan a săpat cu degetul în asfalt. Suprafața era mai mult decât umedă. "Gheață neagră".

"Dacă a frânat, ar trebui să existe semne de derapaj." Șeful a mers până la marginea drumului. Privirea lui critică a trecut de la drumul acoperit cu zăpadă la bara de protecție a mașinii care ieșea din râu. S-a ghemuit să inspecteze urmele de cauciuc în noroi și s-a încruntat. Mașina lăsase două șanțuri gemene în noroiul de pe marginea drumului. Șanțurile erau prea îngrijite și netede. Nu existau semne că vehiculul s-ar fi abătut sau ar fi alunecat la coborârea pe terasament. "Nu-mi place."

Suspiciunea a alunecat pe spatele lui Ethan, împreună cu o picătură de zăpadă topită.

Paramedicul l-a împins pe Ethan spre ușa deschisă a ambulanței din spatele său.

"Orice s-ar fi întâmplat, e norocoasă că erai în trecere." Ochii șefului s-au întors la Ethan. "Du-te."

"Îi voi lua declarația cât sunt la spital."

Șeful a ridicat o sprânceană îndoielnică. "Ești sigur? Îl pot pune pe Pete să o facă. Vine acum în tură."

Asta era tentant. Ethan avea destule probleme. Dar accidentul îl deranja și era ceva la Abby Foster.... S-a ridicat și s-a uitat peste umăr în ambulanță. Corpul ei subțire era învelit în pături groase, iar ochii ei mari și căprui erau sticloși de șoc. "Da, sunt sigur."

Șeful și-a coborât vocea și s-a aplecat mai aproape. "Ok. Dacă tot ești acolo, fă-o să consimtă la un test de alcoolemie." Îndreptându-se, s-a întors spre camionul de remorcare care trăgea pe acostament. "Bună treabă azi, Ethan. Sunt al naibii de bucuros că nu ești mort."

"Și eu." Ethan a urcat înăuntru și s-a așezat pe o bancă, recunoscător că

nici doamna Foster nu murise. Mintea lui a evocat o imagine a corpului ei plutind fără viață în curentul înghețat. Ethan a respins-o. Nu avea rost să se tortureze cu "dacă". Ajunsese la ea la timp. Sfârșitul poveștii.

O oră mai târziu, medicul de la Urgențe, convins că temperatura corpului și semnele vitale ale lui Ethan erau normale, l-a declarat apt. Îmbrăcat cu o pereche de halate împrumutate și bând o ceașcă de cafea fierbinte, Ethan a părăsit cabinetul cu perdele de la Urgențe. Dinții nu-i mai clănțăneau în sfârșit, dar încă mai simțea frigul din măduva oaselor. O asistentă l-a îndrumat spre victima accidentului său. Prin peretele de sticlă transparentă, a văzut-o întinzându-se într-o cabină. Ochii ei erau închiși. O cană din polistiren aburea pe o tavă lângă ea. O perfuzie intravenoasă ajungea de la o pungă cu fluide la mâna ei.

El a bătut în tocul ușii. Ea a tresărit, apoi și-a revenit cu o clipire lentă a ochilor de căprioară care l-au încălzit pe Ethan mai bine decât orice ceașcă de cafea.

"Doamnă Foster, cum vă simțiți?" El s-a apropiat de targă. Fața ei proaspătă și părul blond ieșeau dintr-un morman de pături. Părea dulce, tânără și vulnerabilă. O mică umflătură se vedea pe frunte, pielea din jurul ei înroșindu-se. Chiar sub ea, un mic plasture îi acoperea tăietura de deasupra sprâncenei. Mâine avea să aibă o vânătaie frumoasă. Ethan își înăbuși emoțiile. În piept i se învârtea mai multă compasiune decât media. Asta era treaba poliției.

Nu era loc în slujba sau în viața lui pentru o blondă frumoasă.

"Sunt în viață, mulțumită ție. Te rog, spune-mi Abby. Mi-ai salvat viața."

Fața lui Ethan s-a încins. Și-a sorbit cafeaua pentru a-și limpezi gâtul. "Trebuie să-ți pun câteva întrebări."

"Desigur." Dar părea bolnavă la gândul ăsta.

Ethan și-a scos caietul din buzunar și i-a luat datele personale. Ea a strâmbat din ochi de parcă lumina puternică ar fi fost dureroasă. "Te doare capul?"

"Un pic." Și-a atins tâmpla și a tresărit.

El a privit grumazul. "Ai purtat centura de siguranță?"

"Da." Ea a dat din cap. "Am desfăcut-o ca să ies, dar mașina a continuat să se miște." Mica cantitate de culoare pe care și-o recăpătase fața i s-a scurs, lăsându-i pielea palidă și netedă ca gheața de râu. "A fost dezorientant."

"Îmi imaginez că a fost." Ethan era plin de empatie. Fusese în pârâu, și asta fusese destul de rău. Nu putea să înțeleagă teroarea de a fi prins într-o mașină scufundată, cu o apă năucitoare crescând în jur. "Spune-mi despre accident. Unde te duceai?"

"În parc." Tonul ei era nesigur. Sprâncenele i s-au adunat într-un V confuz.

Stiloul lui Ethan plutea pe pagină. "Care parc?"

"Alerg în parcul din spatele terenurilor de atletism ale municipalității. Știam că voi fi blocată pe banda de alergat în următoarele câteva zile, așa că am vrut să alerg bine înainte să vină furtuna." A închis ochii pentru câteva secunde.

Nu putea fi corect. "Ninsoarea a început acum câteva ore."

"Nu-mi amintesc să fi intrat cu mașina în apă. Nici măcar nu-mi amintesc să fi părăsit școala. Predau matematică la liceul Westbury." Vocea îi tremura, iar gâtul ei subțire se mișca în timp ce înghițea.

Ethan a verificat paharul de polistiren de pe masă. Era plin. "Vrei niște ciocolată caldă?"

A scuturat din cap. "Aș vrea să-mi amintesc."

"Să vorbim despre ceea ce vă amintiți", a spus Ethan. "Cum ai ieșit din vehicul?"

Ochii i s-au umplut de umezeală. Cu o adulmecare curajoasă, a scos o mână din pătură pentru a-și șterge o lacrimă rătăcită de pe obraz. "Prin fereastră. Nu știam că butonul funcționează sub apă."

"Ar trebui să o facă, dar nu întotdeauna o fac." Dacă ferestrele nu ar fi funcționat sau dacă nu ar fi rămas la fermă toată după-amiaza, Ethan s-ar fi scufundat după rămășițele ei. Lăsând la o parte trupele Navy SEAL, nu mulți oameni își pot păstra calmul pentru a aștepta ca un vehicul să se umple cu apă, apoi să deschidă cu calm portiera și să înoate în siguranță, mai ales dacă vehiculul nu rămâne orizontal.

"Ce îți amintești despre ziua de azi?" Cât de tare se lovise la cap?

"Eram la liceu și mă pregăteam pentru cursa mea. Mi-am schimbat hainele în vestiar. O secundă mai târziu, eram în mașină, în râu."

"La ce oră ai plecat de la școală?"

"La două și jumătate."

Ethan s-a uitat la ceas. "Ce ai făcut timp de două ore?"

"Poftim?"

"Când te-am văzut, era patru și patruzeci și cinci." Culoarea ei a trecut de la palid la gri bolnăvicios.

Contuzie? Leșin? Convulsie? Posibilitățile îi treceau prin cap lui Ethan. Dacă ar fi consumat droguri, probabil că ar fi fost mai puțin cooperantă.

”I-ai spus doctorului că nu-ți poți aminti?”

Buzele i s-au aplatizat și a dat din cap rapid, scurt.

"Îți vor face o tomografie."

La naiba.

Cererea șefului a răsunat în mintea lui Ethan. "Aș dori să consimțiți la un test de alcoolemie."

"De ce?" Ochii ei s-au lărgit, apoi s-au întunecat.

"Pentru a putea elimina acest lucru ca și cauză a accidentului."

Ceva îi sclipea în ochi. Frică?

"Nu am mai băut nici măcar un pahar de vin de weekendul trecut."

"Atunci nu ar trebui să fie nicio problemă."

"În regulă." Ea a dat din cap, dar neîncrederea persista, împreună cu altceva ce Ethan nu putea identifica. Reticență?

Ethan se uită în jos la caietul său. Până acum, tot ce scrisese fusese că *nu-și amintește cu două ore înainte de accident*. Un interviu. A mai notat câteva lucruri. Abby Foster și problemele ei erau al naibii de distragătoare. "De cât timp lucrați la liceu?"

Și-a dus o mână la gură și a mormăit: "Îmi pare rău."

Ethan a întins mâna după o cadă de plastic roz așezată pe măsuța de pe tavă. Ea a luat-o de la el. Jena radia din ochii ei umezi.

"O să ies." Ethan s-a ferit în hol. O brunetă zveltă și familiară, în jur de treizeci de ani, s-a repezit spre el.

"Ethan!" Brooke Davenport și-a vârât cheile în buzunarul hainei. O geantă tote roșie îi atârna pe braț. "Abby este înăuntru?"

Ethan a dat din cap. "Este o prietenă?"

"Da. Este bine?" La sunetul de vomă, Brooke a trecut pe lângă el. "Scuză-mă."

Ethan o cunoștea pe Brooke de ani de zile. Ea preda cursuri de autoapărare pentru femei la centrul comunitar local. Polițiștii din Westbury îmbrăcau pe rând un costum de protecție și jucau rolul atacatorilor pentru ca tinerele eleve să-și poată exersa tehnicile. Fiind cel mai tânăr ofițer din mica unitate, Ethan era "voluntar" adesea. A primit mai mult decât partea lui de lovituri bine plasate.

El privea prin geam. Brooke s-a ocupat de cada de plastic și mângâia părul lui Abby departe de fața ei. Simțind că invadează intimitatea lui Abby, s-a întors. Nu avea de gând să obțină nimic de la ea în seara asta. O va lăsa pe biata femeie în pace. Pe o notă pozitivă, ea consimțise la testarea alcoolemiei, ceea ce l-a scutit de o mare bătaie de cap. Din punct de vedere tehnic, Pennsylvania avea legi privind consimțământul implicit în ceea ce privește testarea alcoolemiei și șofatul, dar Ethan nu dorea să facă pe durul sau să sară prin cercuri legale.

A cerut unui paramedic să îl ducă înapoi în parcarea secției de poliție, unde îl aștepta pick-up-ul său. Vremea se schimbase în ninsoare ușoară. A pornit camionul și l-a sunat pe șef.

"Ați primit declarația ei?"

"Parțial. Va trebui să iau restul mâine." Ethan a transferat apelul pe handsfree și și-a așezat telefonul pe bancheta de lângă el.

"Ce s-a întâmplat?", a întrebat șeful. "Rănile ei au fost mai grave decât păreau?"

"Poate. Trebuie să se fi lovit destul de tare la cap." Întorcându-se pe Main Street, Ethan a povestit scurta sa conversație cu Abby. "Mai întâi am făcut-o să plângă. Apoi am făcut-o să vomite."

"Sunt sigur că nimic din toate astea nu a fost din vina ta." Vocea șefului

era compătimitoare. "Încearcă din nou mâine. Poate își va aminti mai multe dimineață."

"Da, domnule." Ethan s-a îndreptat spre casă, dar răspunsul lui Abby încă îl sâcâia. În ciuda evazivității ei, instinctele îi spuneau că nu mințea în legătură cu accidentul. Ea nu-și amintea ce s-a întâmplat. Dacă ar fi fost în locul ei, ar fi fost șocat de o cerere de testare a alcoolemiei?

Poate că da. Viața ei fusese întoarsă pe dos în această după-amiază.

"Ai avut o zi groaznică. Pot pune pe cineva să te înlocuiască mâine dacă nu ești în stare să lucrezi."

"Nu, voi veni." Ethan avea nevoie de ore. În plus, nu voia ca altcineva să o pună la îndoială pe Abby Foster. Sub înfățișarea ei aparent onestă, de față din vecini, el nu putea scăpa de sentimentul că ascunde ceva.

Capitolul 3

"Îmi pare rău." Abby și-a acoperit gura. Umilința ei era completă.

Brooke i-a mângâiat brațul. "Nu fi prostuță. Am crescut doi copii. E nevoie de mai mult decât o mică vomă ca să mă deranjeze."

Peste umărul celei mai bune prietene a ei, Abby l-a privit pe polițist plecând.

Brooke a zâmbit. "E o plăcere pentru ochi, nu-i așa?"

Abby a tușit. "Cred că da."

"Crezi?" Brooke și-a ridicat sprânceana către prietena ei, neîncrezătoare. "Dragă, Ethan este pachetul total. Este la fel de drăguț pe cât este de sexy."

"Te superi? Vomit aici." Abby și-a șters gura.

"Doar spuneam." Brooke a ridicat o mână în semn de nevinovăție falsă. Abby știa că prietena ei încerca să îi distragă atenția de la după-amiaza îngrozitoare.

Capul i-a căzut pe perna de plastic tare. Din păcate, Brooke avea dreptate.

De ce nu ar fi putut Abby să fie salvată de un polițist de vârstă mijlocie, cu linia părului în scădere și o burtică de trei gogoși pe zi? Nu, soarta a trebuit să-i arunce lui Abby un bărbat care i-a făcut hormonii să agite un deget de spumă - ceea ce era mult spus, având în vedere tot prin ce trecuse astăzi. La treizeci de ani, bine tuns și chipeș ca o trupă de băieți, Ethan Hale avea genul de frumusețe cizelată care făcea ca tinerele fete să agațe postere pe tavane și să arunce lenjerie intimă pe scenă. Și acest bărbat superb îi dăduse lui Abby un lighean în care să vomite.

Ugh. Bine jucat, soarta.

Adevărul era că întregul pachet, cum spunea Brooke, o dezechilibrase. Noua ei viață normală îi cerea să se comporte ca o persoană obișnuită, cineva fără un trecut traumatizant, cineva care ar da o declarație unui ofițer de poliție și ar avea încredere că acesta ar face ceea ce trebuie. Dar ceva în legătură cu accidentul ei îi declanșa alarmele interne și îi scotea la iveală mecanismul natural de apărare. Instinctele o forțau să treacă în modul țestoasă. Era doar paranoică? Poate, dar Dumnezeu știa că acele ore lipsă o făcuseră să fie la limită și avea motivele ei de a nu avea încredere în sistemul juridic.

Polițistului i se făcuse milă de ea și renunțase pentru seara asta. Dar asta nu avea să dureze. Mâine se va întoarce cu carnețelul lui. Și dacă ea nu avea răspunsurile? Dacă nu-și amintea niciodată?

"Ce naiba s-a întâmplat astăzi?" a întrebat Brooke.

Bună întrebare. Acum că apa urâtă îi ieșise din stomac, greața dispăruse.

"Nu știu. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este că mă schimbam în vestiar."

"Îți amintești că ai predat toată ziua?"

Abby și-a căutat din nou amintirile. Durerea i-a bătut în tâmple. "Da. Chiar până la sfârșitul școlii. Apoi îmi pierd cunoștința pentru două ore bune. De ce nu pot să-mi amintesc ceva atât de important cum ar fi că mi-am aruncat mașina într-un pârâu? Și ce am făcut toată după-amiaza?"

Brooke a strâns mâna lui Abby. "Ai o comoție cerebrală, nu?"

"Asta crede și doctorul." Lacrimile și detaliile interviului cu polițistul s-au revărsat într-o învălmășeală dezordonată. "Polițistul crede că am băut."

"Probabil că este doar un test de rutină în zilele noastre", a spus Brooke. "Nu ai de ce să-ți faci griji. Singurul lucru pe care îl bei în zilele de alergare este Gatorade. Poate te-ai oprit la curățătorie sau la Walmart. Te-ai uitat după chitanțe?"

"Poșeta mea este în mașină." Abby și-a atins cu degetul umflătura și bandajul de pe frunte. O durere surdă îi bătea în spatele ochilor. Locul accidentului era pe traseul dintre școală și parc. Era speriată degeaba? *Făcuse* niște comisioane după școală?

"Dă-le ceva timp polițiștilor." Brooke i-a oferit o bomboană mentolată.

Abby a băgat menta în gură. Gaura din memoria ei o deranja la un nivel primitiv. Două ore nu păreau prea mult timp, cu excepția cazului în care erau un gol total care aproape o omorâse.

***

Ethan și-a condus camionul în spatele casei și a parcat. Luminile străluceau în ferestrele hambarului. S-a uitat la casă, unde îl așteptau un duș fierbinte și o masă. Ieșind din mașină, a mers prin praful proaspăt până la hambar. În timp ce traversa curtea, rafalele de vânt îi alunecau pe cap. După ce ar fi intrat în casă pentru noapte, ar fi fost mai greu să iasă din nou în frig.

A deschis ușa hambarului și a închis-o în urma lui pentru a ține vântul afară. Era o structură mică, cu câte două grajduri pe fiecare parte, încununată de o hală pentru furaje în stânga și o mică hală pentru echipament în dreapta. Culoarul era măturat. Câțiva baloți de fân proaspăt erau stivuiți pe un palet în culoar. Cu excepția câtorva pânze de păianjen la înălțime, Cam și Bryce făcuseră o treabă extraordinară, adunând totul în grabă.

Un sforăit i-a atras atenția asupra primei cabine. S-a aplecat peste jumătatea ușii. Podeaua de pământ era acoperită cu paie curate. O găleată plină cu apă atârna de ușă. Poneiul roan stătea în mijloc, dormind. O pătură albastră îi acoperea coastele și trunchiul osos. Poneiul a întors capul spre Ethan și s-a

târât până acolo.

"Hei. Nu trebuie să ne inspectezi munca, frate mai mare." Cam a ieșit din atelier, cu o pătură de cal în carouri verzi în brațe și o expresie supărată pe buze. Bryce era chiar în spatele lui. Părul lui lung până la umeri era legat la spate cu un șnur de piele, iar la o ureche strălucea un cercel. Ca și Ethan, amândoi aveau puțin peste 1,80 m înălțime, părul negru Hale și ochii albaștri. Cu zece ani mai mici decât el, Cam și Bryce erau slabi ca studenții de colegiu, în ciuda cantității mari de mâncare pe care o împachetau în fiecare zi. Frații lui mai mici erau gemeni identici, dar chiar înainte ca Bryce să devină pirat, Ethan îi putea deosebi. Cam se născuse cu o strălucire în ochi. Bryce era bărbatul corect din duo-ul lor.

"De unde ai luat păturile?" Ethan a ignorat protestul lui Cam și a scărpinat poneiul după ureche. De talie mare pentru un ponei, cam 1.4 m înălțime, roanul avea un corp care ar fi trebuit să fie robust. Capul pufos abia ajungea peste ușa boxei.

"O știi pe mama. Ea păstrează totul." Cam s-a oprit la boxa de alături. "Roanul este superprietenos și nu pare să se teamă de nimic, ceea ce este uimitor având în vedere cum a fost tratat. Ne-am distrat al naibii de mult cu calul quarter. E un sălbatic."

Ethan i-a dat roanului o ultimă palmă și a mers mai departe pentru a se uita la al doilea cal.

Corpul era de o culoare maro noroios, cu picioare negre și coamă și coadă negre. Cu nasul în colțul îndepărtat, și-a întors capul și le-a dat celor trei bărbați o privire îngrijorată. "Hamul lui este prea mic. Îi freacă nasul".

"Deja mă ocup de asta." Bryce a suspinat și a ținut cablul în mână. A crăpat ușa și s-a strecurat înăuntru.

Ethan și-a privit fratele apropiindu-se ușor de cal. "Ușurel, căpitane."

"Cum i-ai spus?"

"Căpitane." Calul i-a arătat lui Bryce albul ochilor. "I-am numit Căpitan și Morgan."

"Nu numim caii după băutură." Ethan a arătat spre Bryce. "De fapt, nu-i numim deloc. Dacă îi numim, îi păstrăm."

Lângă Ethan, Cam a chicotit. "Pe cine vrei să păcălești? Fiecare animal care a pus vreodată piciorul pe această proprietate a rămas aici pe durata vieții sale naturale."

Ethan și-a trecut o mână prin părul umed. Fulgii de zăpadă coborau în derivă în jurul lui. "Îmi pare rău, băieți. Vă întoarceți la școală săptămâna viitoare, mama pleacă în vacanță, iar eu nu am timp sau bani pentru doi cai. În caz că nu vă amintiți, caii sunt animale de companie scumpe și cât se poate de nevoiașe. Nu-i putem ține".

"Dacă spui tu." Cam a dat din cap cu un zâmbet. A întins pătura pentru cai peste ușa boxei.

"Vorbesc serios." Frustrat, Ethan a văzut mușchii calului încordându-se. "Ai grijă."

Calul își întoarse fundul spre Bryce.

"Trebuie să ai răbdare." Ethan s-a strecurat în cabină. "O să fii lovit."

Ethan a stat vizavi de umărul calului și a așteptat. Animalul a adulmecat și s-a întors spre el. Un minut mai târziu, i-a schimbat hățurile.

Gura lui Bryce s-a strâns în frustrare. "Trebuie să am răbdare. Ce-ar fi să-mi acorzi trei minute înainte să intervii?"

"Ai dreptate. Îmi pare rău." Ethan a ținut calul nemișcat în timp ce Bryce s-a întors să ia pătura. I-a dat cabestanul vechi lui Cam, care l-a aruncat în coșul de gunoi. "Ce a spus Ronnie?"

Bryce și-a păstrat vocea blândă în timp ce-i întindea pătura pe spate. "Ar trebui să le dăm cantități mici de fân. Veterinarul și potcovarul vor veni mâine. Asta e tot."

Ethan a frecat gâtul baiatului. Animalul îi mângâia jacheta. Soții Hales aveau un fel de a se purta cu animalele, egalat doar de slăbiciunea lor față de acestea. Cam avea dreptate. Fiecare creatură care reușise să rătăcească, să se târască sau să șchiopăteze pe proprietate de-a lungul deceniilor își găsise o casă pentru totdeauna. Dar lucrurile erau diferite acum.

"Trebuie să le spunem cumva." Cam a deschis un balot de fân. "Ce zici de Google și Bing?"

Ethan a părăsit taraba. "Cum rămâne cu Roan și Bay?"

"Astea sunt nume penibile." Cam a dat fiecărui cal câteva mâini de fân.

"Nu au nevoie de nume grozave pentru că nu rămân." În timp ce Ethan se îndepărta, frații lui încă se certau - și îl ignorau.

"Scorțișoară și condimente". "Oreo și Cookie".

"Nu dăm nume cailor ăstora", a spus Ethan peste umăr și a rostogolit ușa grea de lemn, închizând-o. Lovitura puternică a lemnului pe lemn i-a punctat afirmația.

Înainte de a intra în casă, și-a luat uniforma udă din camion și a sărat aleea și treptele care duceau la terasă. Dacă mama lui ieșea dimineața să hrănească păsările, el nu voia ca ea să alunece.

Își lăsă haina, cizmele și hainele ude în debara. Bradul de Crăciun strălucea în timp ce el trecea prin sufragerie. A pășit în bucătărie și a salivat la mirosul gros și bogat de friptură Yankee. Mâncarea copioasă era un semn că noua medicație pentru artrita reumatoidă a mamei lui își făcea efectul. Ea a scos o farfurie din cuptor. Îmbrăcată în blugi subțiri și un pulover albastru voluminos, părea aproape fragilă. Greutatea pe care o pierduse la moartea tatălui său rămăsese. Dar umerii ei erau drepți, bărbia înaltă, iar părul ei bej-blond nu prezenta nicio șuviță de gri. Doar un dezastru natural ar fi putut-o face pe mama lui să lipsească de la întâlnirea lunară la salonul de înfrumusețare.

Ethan s-a aplecat în jos pentru a-i săruta obrazul. "Crăciunul a fost acum trei săptămâni. Nu crezi că e timpul să dăm jos decorațiunile?"

"Cred că da."

Dar Ethan știa că o va face singur după ce ea va pleca săptămâna viitoare acasă la sora ei. Tatăl său suferise un atac de cord în timp ce scotea copacul cu cinci ani în urmă.

Îi făcu semn cu mâna spre masa rotundă de stejar. "Cum se acomodează bietele animale?"

"Bine." Fundul lui Ethan a lovit puternic scaunul, mușchii picioarelor lui hotărând brusc că sunt epuizați.

"Am văzut-o pe Ronnie descărcându-le mai devreme." Cu o singură mână, mama a strecurat o farfurie în fața lui. Leziunile articulare îi curbaseră

permanent degetele de la mâna stângă. Un serviciu de curățenie venea o dată pe săptămână să facă treburile casnice grele, dar mamei lui îi plăcea să gătească pentru fiii ei. "Ai grijă, dragă, farfuria aia e fierbinte."

"Cam și Bryce au avut grijă de ei." Ethan a băgat în gură carne, cartofi și morcovi, în timp ce mama lui pălăvrăgea despre sosirea animalelor. "Nu ai ieșit pe vremea asta, nu-i așa?"

"Doar pentru un minut." A așezat un coș cu biscuiți la cotul lui. "Ai nevoie de mai mult sos?"

"Nu, mulțumesc." Ethan a uns cu unt un biscuit. "Cum merge cu împachetatul?"

"Bine."

"Pun pariu că abia aștepți să o vezi pe mătușa Julie."

Mama a zâmbit. Nu-și mai văzuse sora din iarna trecută. "Ai dreptate. Sunt încântată, dar sper să rezolvăm cu poneii ăia înainte să plec."

Uh-oh. Trebuia să o țină departe de cai până pleca. O săptămână era mai mult decât suficient timp pentru ca ea să se atașeze.

"Șansele sunt ca Ronnie să le mute înainte de asta." Ochii ei s-au întunecat. "Probabil că e mai bine așa."

Dar nu se simțea Ethan ca un rahat? Mamei lui nu-i plăcea nimic mai mult decât să aibă grijă de un animal în nevoie. Aducea câini răniți, pisici înfometate și păsări cu aripi rupte. Hambarul lor servise drept centru de reabilitare a animalelor sălbatice în cea mai mare parte a copilăriei lui.

"Ar fi frumos pentru ei să aibă o familie cu copii", a subliniat el.

"Ai dreptate." Ea a dat din cap, privindu-l cu ochii albaștri răbdători. "Ce s-a mai întâmplat astăzi?"

Ca și cum nu ar fi știut deja despre accident. Secretara șefului, Nancy, ar fi sunat-o pe mama lui pentru a o anunța că Ethan era bine. Probabil că alte câteva detalii au scăpat în timpul conversației, dar Ethan i-a spus oricum despre salvarea din râu. Obișnuia să fie activă. Acum boala o ținea în casă și o încetinea.

Mama lui a amestecat mierea în ceaiul ei. "Am auzit că este profesoară de matematică la liceu."

"Știi că nu pot vorbi despre detaliile cazului." Chiar dacă mama lui știa probabil la fel de multe - sau mai multe - ca și el.

Ochii albaștri ai mamei sale sclipeau, o priveliște care îi provoca lui Ethan indigestie. "Am auzit că e drăguță."

Drăguță era puțin spus, dar Ethan i-a aruncat o privire tăioasă. "Mamă, acesta este un caz. Sunt un profesionist."

"Bineînțeles că ești." Ea i-a pus o mână pe antebraț. "Nu am vrut să sugerez că ai fi altceva. Dar dacă aș fi în locul tău și un tânăr chipeș ar veni să mă salveze..." Mama lui a suspinat, iar Ethan a știut că se gândea la tatăl lui. Tata o salvase pe mama lui doar de o furtună și de o pană de cauciuc, dar când ea povestea, tata era cavalerul ei alb. "Ei bine, el ar fi eroul meu."

Ethan i-a acoperit mâna cu palma lui. "Eu doar îmi făceam treaba."

"Ești un om bun, Ethan. Tatăl tău ar fi mândru." Mama lui a pufnit și s-a ridicat să strângă masa. "Mi-ar plăcea să te văd cu propria ta familie, în loc să fii blocat să ai grijă de mine. Îmi pare rău că sunt o asemenea povară."

"Nu prea ești o povară, mamă." Iar Ethan abia se putea gândi să aibă o altă familie când el încă avea grijă de aceasta.

Ea a zâmbit și i-a mângâiat mâna. Un motan gri și neîngrijit a intrat în bucătărie și s-a încolăcit în jurul picioarelor ei. "Vrei niște friptură de vită, Sweetums?" S-a aplecat să scarpine după urechea ruptă a ultimei sale salvări.

"Sweetums este un nume ridicol pentru această pisică. Ar trebui să-i spui Scarface sau Reaper." Ethan auzea felina toarce din cealaltă parte a camerei. Și-a golit paharul cu lapte și a traversat podeaua de gresie. Sweetums și-a ridicat spatele și a șuierat. Ethan a lăsat felina la o parte. Poate că Sweetums era bătrân și îi lipsea un ochi, dar ghearele lui erau ascuțite ca ale lui Wolverine. Un fapt pe care lui Sweetums îi plăcea să i-l amintească lui Ethan din când în când. Se pare că Sweetums nu primise niciodată înștiințarea că toate animalele îl plac pe Ethan. Bătrâna pisică avea încredere în Lorraine și în nimeni altcineva.

"Prostii. E foarte afectuos." Mama lui a tocat niște carne și sos pe o farfurie și a așezat-o la picioarele ei. A mângâiat capul pisicii bătrâne. "E un băiat cuminte."

Nu.

Încă torcând și ignorându-l pe Ethan, Sweetums își atacă mâncarea ca o pisică care nu știe când vine următoarea masă, ceea ce fusese exact până vara trecută. Zgomotul lui gutural se stingea ca și cum transmisia lui ar fi pierdut o treaptă.

Ethan și-a aruncat uniforma udă în mașina de spălat. Pantofii lui nu mai puteau fi salvați. S-a îndreptat spre dormitorul principal de la etajul al doilea. Artrita mamei lui făcea ca urcatul scărilor să fie dureros. Ethan transformase camera de la parter într-un dormitor și o baie accesibilă persoanelor cu handicap, cu bare de susținere și orice alt echipament de siguranță disponibil.

Etajele separate le ofereau intimitatea pe care o apreciau amândoi. Bărbații de treizeci de ani nu ar fi trebuit să locuiască cu mamele lor, dar cu taxele de școlarizare ale gemenilor pe lângă întreținerea fermei, Ethan nu se muta prea curând. Mama lui suferise atât de mult, încât ar fi fost al naibii să piardă casa pe care o iubea pe deasupra.

Mușchii i s-au relaxat în timp ce pășea sub jetul fierbinte, gândurile sale îndreptându-se spre femeia intrigantă pe care o salvase mai devreme. Abby Foster era acasă? Își încălzise pielea cu un duș fierbinte? Și cum naiba ajunsese în pârâu în această după-amiază? Imaginile cu frumoasa blondă pierzând lupta cu apa înghețată i-au trimis friptura în stomac și i-au eliminat toate gândurile de "vai de mine".

Părăsi dușul și se îmbrăcă în treninguri groase, apoi se întinse pe pat și își luă tableta electronică de pe noptieră. Mâine, la secție, avea să primească rapoartele oficiale despre Abby Foster, dar toată lumea era pe internet. Sau cel puțin așa crezuse el.

Foster era un nume comun. A găsit câteva rezultate în această zonă geografică: numele ei a fost menționat într-un ziar local atunci când echipa de atletism a liceului pe care a ajutat-o să o antreneze a câștigat o competiție importantă. Au apărut câteva fotografii școlare cu Abby și Brooke flancând copiii. Nu au existat alte fotografii sau mențiuni. Nu a putut găsi niciun cont de social media care *să se potrivească cu* Abby Foster - corecție - Abigail

Foster pe care o căuta. Frustrat de rezultatele slabe, Ethan și-a închis dispozitivul.

Cum ar putea un tânăr de treizeci de ani să evite internetul în asemenea măsură?

Oboseala îi pătrundea prin mușchi. În ciuda epuizării, somnul a fost agitat, tulburat de viziunile unei femei frumoase care se scufunda sub suprafața apei.

De data aceasta, Ethan nu a ajuns la ea la timp. Ochii ei căprui îl implorau să o salveze în timp ce gheața se cristaliza pe fața ei.

Ethan a bătut cu ciocanul în gheața din ce în ce mai groasă, dar ea s-a scufundat mai adânc până când a dispărut complet.

Capitolul 4

Suportul de hârtie din cristal s-a spart de perete, dar Ryland nu a avut nicio satisfacție de pe urma distrugerii lui. Era doar încă un obiect frumos dobândit, apoi distrus de mâna lui.

La naiba. Ce avea de gând să facă?

Își roti scaunul pentru a se uita la fereastra de la podea la tavan a apartamentului de birouri de la mansardă. Cerul înnorat al nopții se profila peste o întindere de ocean cu vârfuri albe. Mai jos, luminile luminau faleza Atlantic City bătută de vânt. Iarna, atât plaja, cât și promenada erau pustii, frumusețea crudă a țărmului New Jersey nefiind marcată de turiști. Ryland avea sentimente contradictorii cu privire la iarna în Atlantic City. Pe de o parte, turiștii de vară aduceau venituri cazinoului său. Pe de altă parte, ei umpleau plajele și îi distrugeau priveliștea.

Ca de obicei, banii au câștigat dezbaterea. Aici nu era Vegas, cu strălucirea unei prostituate de mare preț. Atlantic City trebuia să petreacă mult mai mult timp pe spinarea ei pentru a-și plăti facturile. Jersey Shore trăia și respira pentru vară. Împachetarea unui an de afaceri în trei luni scurte necesita muncă. Spre

deosebire de afacerile mai mici, cazinourile aveau trafic în afara sezonului, dar locul prindea viață din iunie până în august.

Întorcându-și scaunul din fața peisajului marin întunecat și turbulent, a citit din nou alerta de pe ecranul computerului său: UN PROFESOR DE LICEU DIN PENNSILVANIA SUPRAVIEȚUIEȘTE CU GREU PLONJĂRII ÎN RÂUL ÎNGHEȚAT. Pentru a doua oară în acea seară, un strop de furie îi străbătu intestinele cu o viteză care rivaliza cu cea a oceanului.

Mâna lui a căutat un alt obiect greu pe care să-l spargă, dar a rezistat, găsindu-și ultimul fir de autocontrol.

O urmărea pe Abigail Foster de la distanță, dar această nouă evoluție nu putea fi ignorată. Trebuia să ia o decizie. Sincer să fie, lăsase situația cu ea să dureze mult prea mult. Ar fi trebuit să aibă grijă de ea acum trei ani. Dar nu reușise și, ca urmare, viața lui era plină de lucruri nerezolvate.

Era timpul să meargă până la capăt, oricât de dureros ar fi pentru toți cei implicați.

Decizia sa l-a ușurat și l-a neliniștit în același timp, dar tot ce a câștigat a avut un preț.

S-a întors de la laptopul de pe birou și a apăsat butonul de interfon al telefonului său. "Kenneth, trebuie să te văd."

Asistentul lui Ryland a deschis ușa care separa birourile lor.

"Da, domnule Valentine." Înalt, subțire și îmbrăcat impecabil într-un costum cu croială europeană, Kenneth semăna mai mult cu un avocat urban homosexual decât cu un criminal.

De fapt, Ryland habar nu avea dacă tipul de treizeci și ceva de ani era heterosexual sau homosexual, dar bănuia că asistentul său se deda mai mult la violență decât la sex și că s-ar putea să nu fie atât de pretențios când vine vorba de sexul partenerilor săi.

"A avut loc o evoluție." A arătat spre laptop.

Kenneth a traversat covorul de pluș. S-a aplecat și a scanat în tăcere articolul.

"Vreau să repari asta", a spus Ryland. A vrut să fie autoritar, dar în loc de asta, vocea lui a răsunat cu o rugăminte plină de nevoie care i-a zgâriat mân-

dria.

Kenneth și-a ridicat privirea. Nimic nu pâlpâia în ochii lui gri palid. Absolut nimic. Ca adolescent în Sarajevo, în timpul războiului din Bosnia, fusese martor la atrocități care scurtcircuitaseră partea empatică a creierului său. O parte din sufletul lui Kenneth fusese retezată la fel de clar precum foarfecele de tuns tăia vârfurile degetelor. Unele lucruri, odată văzute, nu mai puteau fi uitate.

"Da, domnule." Kenneth s-a îndreptat. "Consider-o rezolvată."

"Ar fi trebuit să te las pe tine să te ocupi de asta acum trei ani."

"Sunt de acord." Kenneth tăia rahaturile la fel de ușor ca unul dintre cuțitele ascunse sub costumul său personalizat. Unul dintre cele mai bune atribute ale sale era abilitatea de a fi credincios fără să se smiorcăie. În opinia lui Ryland, un plângăcios nu putea fi niciodată de încredere. După douăzeci de ani în serviciul lui Ryland, asistentul său era singura persoană care știa totul. "Mai este și altceva?"

"Nu", a spus Ryland. Voia 100% din concentrarea lui Kenneth pe această sarcină. Abigail Foster era un factor pe care îl neglijase mult timp. Dar asta nu mai putea continua. Cu trei ani în urmă fusese scutit. Acum se desfășurau evenimente care îi cereau să-și curețe trecutul, iar ea era parte din mizerie. De ce lăsase să treacă atâta timp? "Doar tu de data asta. Nu pot avea încredere în nimeni altcineva cu asta."

Capul lui Kenneth se înclină într-un mic semn de recunoaștere. Un alt bărbat s-ar fi umflat în pene la un astfel de compliment, dar nu el. Era un om al gândirii atente și, odată ce își luase în considerare opțiunile și alegea una, al acțiunii definitive.

"Ține-mă la curent cu progresele tale." Problema lui Ryland dispărea întrun mod metodic și ordonat, ca și cum asistentul său ar fi urmat o rețetă precisă sau o ecuație chimică.

Spre deosebire de restul angajaților lui Ryland, încrederea lui Kenneth era absolută. Ryland îi oferise tânărului pierdut și distrus o slujbă ca o favoare pentru un prieten mort. Îi dăduse lui Kenneth un scop și, făcând asta, îi dăduse o nouă viață. Asistentul său îl răsplătise cu o loialitate aproape medievală și,

asemenea unui cavaler antic, nu avea nicio problemă în a secera dușmanii lui Ryland ca pe niște tulpini de grâu. Se ocupa de cele mai delicate sarcini cu o desăvârșire și o discreție admirabile. Ryland trebuia să recunoască că abilitățile pe care Kenneth le învățase în Bosnia îi fuseseră de folos în mai multe ocazii.

"Voi pleca atunci." Kenneth s-a retras din cameră. Într-un fel, Ryland era mai apropiat de asistentul său decât de propria sa familie. Îi plăcea să-și țină viața personală și de afaceri separate. Doar Kenneth știa toate datele despre ambele.

Telefonul lui Ryland a bâzâit. S-a uitat la ecran. Marlene. A ignorat apelul soției sale. Ar fi fost supărată, dar avea nevoie de câteva minute să se liniștească înainte să vorbească cu ea. Deciziile pe care le lua în seara asta aveau să schimbe viețile tuturor celor pe care îi iubea. S-a uitat la ceas. În seara asta era cea de-a cincea aniversare a nepotului lor cel mare. Ar fi întârziat câteva minute, dar nimic altceva decât moartea nu l-ar fi determinat pe Ryland să lipsească.

Marlene știa că el a înșelat-o? Probabil că știa. Era o femeie inteligentă.

Ryland s-a întins după ceașca de porțelan de la cotul său. Își sorbi cafeaua, acum rece, și își întoarse scaunul spre priveliște. Marea învolburată se întindea neagră până la orizont, parcă fără sfârșit. În calitate de CEO, președinte și acționar majoritar al Valentine Entertainment Group, controla cazinoul care ocupa clădirea de cincizeci de etaje de sub el, pe lângă mai multe hoteluri și câteva turnuri rezidențiale. Anul trecut cumpărase un teren de golf. Într-o zi, fiii lui aveau să preia conducerea. Până atunci, mai erau și alte detalii care trebuiau tăiate sau legate. Își construise afacerea cu decenii de zgârieturi și gheare, luptându-se pentru a ajunge în vârful grămezii de câini. A făcut munca murdară pentru ca fiii lui să nu fie nevoiți s-o facă. Când va veni momentul, Ryland va lăsa moștenire o afacere legală. Moștenirea lui nu ar veni cu obligații. Copiii lui nu vor fi împovărați cu consecințele deciziilor pe care Ryland le luase cu decenii în urmă.

Și nici soția lui.

Ryland nu fusese întotdeauna un soț bun. Ca și în afaceri, luase ce voia fără să țină cont de repercusiuni. Succesul construia ego-ul. Odată ce capul

unui bărbat se umfla, el credea că are dreptul la orice.

Oare mândria va fi prăbușirea lui?

Timp de 35 de ani, Marlene a fost o soție și o mamă excelentă. Se căsătorise cu el înainte ca succesul lui să fie realizat. Nu merita să i se arunce în față Abby Foster. De fapt, cât timp trecuse de când îi cumpărase lui Marlene un cadou? Dacă nu-și putea aminti, înseamnă că trecuse prea mult timp. Se va opri la bijutier în drum spre casă. I se părea că mama copiilor săi trebuia să fie răsplătită la sărbătorirea zilei de naștere a nepotului, deși nici o brățară nu putea compensa încălcarea jurământului lor marital. Nu-și putea repara greșelile din trecut.

Deschizându-și telefonul, a răspuns la apelul soției sale, încrezător că Kenneth va rezolva situația cu Abby Foster.

Ryland făcuse unele greșeli în cei șaizeci și cinci de ani ai săi. Din nefericire, multe dintre fărădelegile sale erau de natură permanentă și nu puteau fi anulate.

Dar aceasta era o problemă pe care o putea rezolva, deși soluția îl putea costa totul.

Capitolul 5

Lumina soarelui scânteia pe zăpada proaspătă. Pe trotuarul de ciment din fața spitalului, Abby s-a încruntat la strălucire. Și-a închis geaca împotriva frigului de la mijlocul dimineții.

"Ești în regulă?" Brooke s-a oprit lângă mașina ei, parcată la bordură în zona de preluare. "Trebuie să te duc înapoi înăuntru?"

"Nu." Abby și-a ridicat capul și a inspirat. Aerul rece de iarnă i-a umplut plămânii. "Sunt bine. Vreau doar să merg acasă."

"Bine."

S-au instalat în mașină. Brooke a ieșit încet din parcare și s-a îndreptat

spre oraș. Traficul timpuriu într-o sâmbătă de după furtună era redus. Drumul fusese arat, dar o peliculă subțire de alb încă prăfuise suprafața. Pete de gheață neagră se ascundeau dedesubt. Zonele lucioase și bătăile difuze din capul lui Abby îi aminteau să conducă cu atenție pe vreme rea.

Brooke a cotit pe strada Main Street. Coloniale impunătoare și case victoriene pe loturi mari erau aliniate pe drum, unele transformate în birouri, apartamente sau magazine. Zăpada proaspătă, curățată după furtuna de noaptea trecută, mărginea drumul. Locuințele se micșorau pe măsură ce se îndepărtau de cartierul de afaceri. În momentul în care au ajuns la cartierul lui Abby, casele obosite se înghesuiau pe terenuri minuscule. Cu unele dintre cele mai ieftine case din oraș, cartierul era un amestec de cetățeni în vârstă care locuiseră acolo dintotdeauna și tineri proprietari dispuși să renoveze, precum Abby.

"L-am lăsat pe Zeus mai devreme." Brooke ținuse câinele lui Abby peste noapte.

Au oprit în fața casei înguste a lui Abby.

"Mulțumesc." Abby se simți ușurată. Sistemele de securitate puteau fi sparte, nu că și-ar fi permis unul, dar niciun criminal nu putea păcăli simțurile câinelui ei. Atâta timp cât Zeus era acolo, știa că casa era în siguranță. Nu era nimeni în dulap. Gata de *Stai!*

Nu exista nicio asemănare între accidentul de ieri și ceea ce i s-a întâmplat cu trei ani în urmă. Își amintea fiecare secundă din *acel* coșmar. Dacă ar putea scăpa de acele amintiri în locul celor de ieri.

"Mulțumesc că ai dat cu lopata." Mintea lui Abby încă se întrecea cu timpul pierdut în timp ce urca cu greu pe aleea curățată.

"Nu am fost eu", a spus Brooke. "Zăpada dispăruse când am ajuns aici în dimineața asta."

Abby se uită la casa de alături a familiei Tanner. Derek, în vârstă de 12 ani, trebuie să fi dat la lopată ambele proprietăți în această dimineață. Astăzi era sâmbătă. Ar fi fost liber de la școală. Un sedan ruginit a intrat pe alee. Mama lui Derek, Krista, a coborât. Purta o jachetă subțire descheiată peste o uniformă neagră de chelneriță din poliester. Trebuie să fi lucrat în tura de mic dejun.

Abby a făcut cu mâna. "Mulțumește-i lui Derek că mi-a dat cu lopata pe jos, bine?"

"Sigur." Krista a zâmbit printr-o față epuizată, s-a întors și a intrat într-o casă care părea la fel de obosită ca și proprietarul ei. Sau Krista era mahmură? Camioneta noului iubit nu era la bordură. De dragul lui Derek, Abby spera ca tipul să fi mers mai departe. Krista avea gusturi proaste în materie de bărbați și se apuca invariabil de băut ori de câte ori agăța un nou ratat. De obicei, aventurile ei nu durau mult, dar Derek petrecea mult timp acasă la Abby. Îngrijorarea se agita în stomacul încă neliniștit al lui Abby, dar nu putea face nimic în privința situației. Derek era deștept pe stradă. Se descurcase cu mult înainte ca Abby să se mute aici.

Brooke a rămas aproape în timp ce Abby își băga cheia în încuietoare. Mirosul familiar de câine umed i-a întâmpinat nările când a pășit pragul. Mastiff-ul a întâmpinat-o cu un scâncet ascuțit și s-a frecat de picioarele ei ca o pisică uriașă. Genunchii lui Abby au cedat și ea s-a agățat de măsuța de pe hol ca să se stabilizeze. "Bună, Zeus."

"I-a fost dor de tine", a râs Brooke.

Abby nu trebuia să se aplece pentru a-i scărpina capul pătrat și masiv, dar astăzi, a îngenuncheat și i-a înfășurat ambele brațe în jurul gâtului. Îngropându-și fața în blana lui, a suspinat. Abby nu avea încredere în multe lucruri, dar Zeus era pe lista scurtă. "Și mie mi-a fost dor de tine. Ce zici de o prăjitură?"

I-a dat drumul, s-a îndreptat și a mers spre bucătăria din spatele casei. Zeus pășea lângă ea. Abby a căutat în borcanul cu fursecuri un biscuit pentru câini foarte mare, pe care Zeus l-a luat cu grijă din mâna ei.

Brooke a înclinat jaluzelele. Lumina soarelui a inundat camera mică. "Mi s-a spus că nu sunt cel mai bun bucătar, dar pot să-ți fac niște pâine prăjită?"

"Nu, mulțumesc." Abby se lăsă pe un scaun. Micile dureri din corpul ei îi transmiteau avertismente slabe despre apariția unor vânătăi. Capul încă îi bătea. "Nu mi-e foame. Mi-ar plăcea o cafea, totuși."

"Asta pot să fac." Brooke s-a întins după cafetieră.

Zeus s-a dus la castronul său. S-a uitat înapoi la ele și a înclinat capul cu speranță.

"Ți-am dat micul dejun mai devreme, amice." Brooke i-a umplut bolul din oțel inoxidabil de mărimea unei chiuvete cu apă și l-a așezat în fața lui. Zeus a băut fără încetare. Cu un sforăit neglijent, și-a șters gura de piciorul lui Abby și s-a întins pe covor lângă picioarele ei cu un mormăit, un oftat și un *zgomot* de oase dense lovindu-se de lemnul tare. Și-a așezat bărbia lată pe piciorul ei și a închis ochii. Capul lui era la fel de mare ca un curcan de Ziua Recunoștinței. Greutatea lui ar fi amorțit piciorul lui Abby în cincisprezece minute, dar atingerea câinelui i se părea reconfortantă. Pentru tovărășia lui fără complicații, se putea împăca cu lipsa fluxului de sânge la degetele de la picioare.

Brooke a apăsat pe întrerupătorul filtrului de cafea. Întorcându-se, a fixat-o pe Abby cu o privire dură. "Acum, vrei să-mi spui ce a spus doctorul în dimineața asta?"

"Lacuna din memoria mea este probabil un simptom al contuziei. Tomografia și analizele de sânge au ieșit toate normale." Frica și neputința sau răspândit reci prin burta lui Abby. Lacrimile îi ardeau colțurile ochilor. Lipsa ei de control emoțional și împărtășirea impulsivă erau aproape la fel de tulburătoare ca pierderea memoriei. "Nu înțeleg. Ce am făcut toată după-amiaza?"

"Ethan își va da seama." Brooke a luat căni din dulap.

"Sper că da." Neurologul mai spusese că era posibil să-și amintească totul cu odihnă și timp. Sau nu.

Aparatul de cafea a bipăit, iar Brooke a turnat. A turnat un pachet de îndulcitor în fiecare cană, le-a amestecat rapid și le-a dus la masă. A așezat una în fața lui Abby. "O să fie bine."

Abby își sorbea cafeaua, sperând că infuzia fierbinte va spăla ceața de neajutorare de care nu se putea debarasa.

Zeus și-a ridicat capul. A sărit în picioare și a tropăit afară din cameră cu un hohot adânc. Ori era cineva la ușă, ori pisica din capătul străzii îl tachina din nou la fereastră.

Panica îi urcă în gât lui Abby. "Polițistul a spus că va fi aici în această dimineață. Continuă să pună întrebări la care nu pot răspunde."

"Va fi bine", a liniștit-o Brooke. "Doar fii sinceră. Poliția este acolo să ajute."

"De unde știu că pot avea încredere în ei?"

"De ce nu ai face-o?" Brooke i-a aruncat o privire ciudată. Ea a deschis frigiderul și a scuturat un litru de lapte.

Abby s-a uitat pe geamul din spate. Urmele labei uriașe a lui Zeus ștergeau deja stratul curat de zăpadă. Curtea era mică, casa veche, iar cartierul nu era cel mai bun, dar locul era al ei. Îl cumpărase ieftin și îl renovase cu sudoarea ei. Nu existau amintiri neplăcute aici. Nu încă.

Se mutase în Westbury pentru un nou început. Fără îndoială, era doar paranoică. Accidentul de ieri a fost doar atât. Un accident. De ce trebuia să facă lucrurile complicate?

"Ce s-a întâmplat?" Vocea lui Brooke a devenit serioasă. "Vorbește cu mine, Abby."

Dar Abby nu putea împărtăși povestea ei de groază. Să vorbească despre asta îi provoca de fiecare dată un atac de panică. În plus, existau și alte aspecte despre ea pe care nimeni din noua ei viață nu le știa și voia să rămână așa. Noul ei început depindea de o bilă albă. Își curățase cicatricile din viață cu aceeași cruzime cu care își curățase podelele de lemn și mulurile. Fiecare centimetru fusese curățat până la miez și refinisat până când abia semăna cu starea inițială. Dar minciuna față de Brooke i-a provocat un nod în spatele plexului solar. "Ai dreptate. Contuzia trebuie să-mi afecteze starea de spirit. Neurologul a spus că ar putea face asta."

Brooke a zâmbit, dar ochii ei nu erau convinși. Cincisprezece ani de predat matematică la liceu îi perfecționaseră lui Brooke detectorul de minciuni. "Îl cunosc pe Ethan de ani de zile. Poți avea încredere în el."

"Nu știu." Experiența lui Abby cu poliția nu a fost la fel de roz. Nervii grăbiți o făceau să se ridice în picioare. Zeus a ridicat capul și a privit-o pășind prin bucătărie. Solicitarea privind alcoolemia o făcea suspicioasă.

"Dragă, sunt sigură că nu ai făcut nimic rău, dar nu-ți amintești ce s-a întâmplat. Poliția trebuie să își acopere baza. Ei nu te cunosc așa cum te cunosc eu."

"De unde știi?" Abby s-a învârtit, mișcarea bruscă zguduindu-i capul. Durerea i-a străfulgerat tâmplele. "Nici măcar nu pot spune asta cu siguranță. Nu știu ce am făcut."

"Eu te cunosc."

Vinovăția a crescut în Abby. Brooke doar credea că o cunoaște.

A traversat bucătăria și a luat-o pe Abby de umeri. "Nu ai putea face niciodată ceva ilegal. Nu mergi niciodată cu viteză. Numeri până la trei la semnele de stop. Îți amintești când vânzătoarea de la mall ți-a dat cinci dolari în plus în rest? M-ai făcut să conduc tot drumul înapoi ca să nu aibă probleme. Ești probabil cea mai respectuoasă persoană a statului Pennsylvania."

"Mi-e frică." Afirmația i-a scăpat înainte ca Abby să o poată opri.

"Știu", a spus Brooke.

Zeus a lătrat din nou. Abby s-a dus în fața casei. A separat mini jaluzelele cu un deget arătător. O mașină de poliție s-a oprit la bordură și a parcat.

***

Ethan și-a parcat mașina în fața casei înguste a lui Abby Foster. În mod evident, locuința ei fusese amenajată cu grijă. Scândurile de lemn erau vopsite într-un alb strălucitor, curat. Soarele strălucitor se reflecta pe obloanele maro lucioase și pe ferestrele strălucitoare. Soarele aspru al iernii îi scotea în evidență casa bine întreținută, dar accentua starea tristă a casei de alături. Arbuștii crescuți în exces și vopseaua scorojită dădeau casei un aspect părăsit.

Un vânt vioi i-a tăiat pantalonii de uniformă când a coborât din mașină. A recunoscut SUV-ul mic al lui Brooke Davenport parcat pe aleea din fața garajului îngust. Ethan a urcat treptele din față. În interiorul casei, un corp mare se mișca de la fereastra din față la ușă și înapoi.

Ce naiba era asta?

O bufnitură adâncă se auzi de cealaltă parte a ușii de la intrare. Aceasta se deschise în timp ce Ethan bătea zăpada din cizme pe stâlpul verandei.

"Ofițer Hale." Abby a făcut un gest spre interiorul casei sale. "Intră."

În pantaloni subțiri de yoga, un pulover supradimensionat și șosete groase, Abby ar fi putut trece drept o adolescentă. Părul ei blond era strâns într-o coadă de cal, lăsând ochii mari căprui să îi domine trăsăturile fine. Tristețea adunată în adâncul lor îl făcea pe Ethan să vrea să repare totul.

Un scâncet i-a deviat atenția către animalul uriaș de lângă ea. Ethan nu făcu un pas înapoi, dar era tentat. Cu mâna liberă, Abby ținea zgarda unui câine gigantic, dar gestul era simbolic. Nu avea cum să țină animalul acela înapoi dacă voia o bucată din Ethan. Nu era cu mult mai mic decât poneiul roan din hambarul lui. Dar poneiul nu avea canini suficient de mari pentru a smulge un membru. Câinele era la fel de înalt ca un Great Dane și avea semne asemănătoare, dar în loc de corpul slab de Dane, câinele lui Abby era masiv. Corpul său lat, puternic musculos, era acoperit cu blană scurtă, de culoare căprioară. Un cap pătrat se termina cu un bot negru. Pliuri mari de piele atârnau liber de maxilarul său puternic.

"Este un urs sau un leu?" Ethan a căutat semne de agresivitate, dar nu a văzut niciunul.

"Niciunul. Acesta este Zeus. Ți-e frică de câini?"

Mândria masculină a lui Ethan a dat înapoi la această aluzie. "Nu", a spus el mai tare decât își propusese.

Abby a eliberat câinele. Zeus a adulmecat pantofii lui Ethan și și-a mișcat coada subțire. "Este un mastiff. Șocul este reacția tipică la prima întâlnire cu el și, uneori, la a doua."

Ochii ei erau mai limpezi decât în seara precedentă. Vânătaia și bandajul de pe frunte îi subliniau paloarea. Întunericul sublinia oboseala din ochii ei. Dorința lui de a o proteja și de a avea grijă de ea îl tulbura. Erau prea mulți factori necunoscuți în jurul lui Abby pentru ca Ethan să se gândească la o relație personală. Moartea tatălui său pusese capăt carierei lui Ethan la NYPD. Nu-și putea permite să-și pericliteze slujba din Westbury. Prea mulți oameni depindeau de el. Nu că șeful O'Connell l-ar fi concediat pentru că se implicase personal cu subiectul unei anchete. Logodnica șefului fusese cândva un caz. Dar nu asta era problema. Ethan avea destui oameni sub supravegherea sa.

A întins mâna către câine.

"E prietenos." Abby a zâmbit, catapultând-o de la frumoasă la superbă. Avea genul de zâmbet cald lângă care un bărbat s-ar putea trezi pentru câteva decenii.

"Lucru bun." A mângâiat capul lat. Un șir de salivă s-a scurs din buzele atârnate ale botului negru al lui Zeus și a aterizat pe pantoful lui Ethan.

"Îmi pare rău pentru asta, ofițer Hale."

"Ethan, te rog." Ethan, te rog. Da. Așa își menținea statutul profesional. În realitate, totuși, el crescuse în Westbury. Majoritatea orășenilor îi spuneau pe numele mic. "Nu-i nimic. Am crescut la o fermă. Sunt obișnuit cu animalele."

Ușa de la intrare se deschidea direct în sufragerie. Își șterse picioarele de prețul de la ușă înainte de a păși pe podeaua strălucitoare din lemn de esență tare. Pereții erau vopsiți într-un galben blând, cu ornamente albe strălucitoare. O canapea și un scaun uzate dădeau spre șemineu și un televizor mic cu ecran plat. Scările lipite de peretele camerei de zi duceau la etaj. "Și mă bucur să văd că ai un câine mare."

"Zeus este mai bun decât orice alarmă. Nu există niciun sistem de securitate în lume care să-mi spună dacă cineva stă pe trotuar și se gândește să-mi spargă casa."

"Un sistem de alarmă tot nu ar strica. Securitatea se bazează pe straturi." Ethan a urmat-o prin sufragerie, uitându-se la câteva tablouri de pe o măsuță în timp ce trecea. Abby cu Brooke și echipa de atletism la o mare sărbătoare. Câteva fotografii ale lui Abby la diferite vârste cu o femeie blondă care trebuia să fie mama ei. Părea să fie cu o generație mai în vârstă, cu aceleași trăsături delicate, dar cu o margine dură la nivelul gurii care spunea că viața ei fusese o dezamăgire. "Câinii pot fi otrăviți sau împușcați."

Fața lui Abby păli, iar el își regretă ultimul comentariu.

"Nu că se întâmplă des", a spus el. "Câinii sunt un bun factor de descurajare pentru infractorul obișnuit."

Casa era construită în stil "shotgun". Camerele erau suprapuse una în spatele celeilalte, cu doar o arcadă între ele. Al doilea etaj ar fi fost puțin mai mare, deoarece se întindea peste garaj. L-a condus într-o mică bucătărie

pătrată. O masă pentru două persoane era așezată sub fereastră. O cană goală stătea pe un șervet galben. Perdelele galbene încadrau o vedere spre o curte împrejmuită cu sârmă.

"Bună dimineața, Ethan." Brooke stătea la chiuvetă și spăla o cană. A pus-o cu capul în jos pe un suport de scurgere și s-a întors spre Abby. "Mă duc să dau o fugă până la magazinul alimentar. Ai rămas fără pâine, iar laptele e puțin. Mai ai nevoie de ceva?"

Abby a scuturat din cap. "Nu trebuie să te deranjezi."

"Nu e nici o problemă." Brooke și-a luat poșeta de pe tejghea. "Nu ai mașină, îți amintești? Și oricum aveam de gând să mă întorc și să te verific mai târziu. Nu crezi că aș renunța pur și simplu și te-aș lăsa singură cu o comoție cerebrală?"

"Mulțumesc, dar..." a protestat Abby.

"Fără dar." Brooke și-a scos cheile din geantă. "Sună-mă pe mobil dacă ai nevoie de ceva."

"În regulă. Mulțumesc."

"Pentru asta sunt prietenii." Ochii lui Brooke au fugit înainte și înapoi între Abby și polițist. "Pa, Ethan."

Ethan a așteptat sunetul lui Brooke închizând ușa din față în urma ei.

Uh-oh. Erau singuri.

Abby stătea în mijlocul podelei bucătăriei sale și își studia șosetele groase. Ethan îi verificase dosarul de poliție în această dimineață. Înainte de a se muta în Pennsylvania cu puțin peste doi ani în urmă, Abby locuise și predase la liceu într-o suburbie de clasă medie din sudul New Jersey. Nu primise niciodată nici măcar o amendă de parcare. Avea treizeci de ani, dar arăta la fel de pierdută și vulnerabilă ca un copil.

Ochii ei s-au ridicat spre ai lui. Ai ei erau plini de nesiguranță. "Vrei niște cafea?"

"Sigur." Ethan și-a dat jos haina și a agățat-o pe spătarul unui scaun. Și-a îndesat căciula tricotată în mânecă.

"Se pare că nu mă pot încălzi." A scos o cană din dulapul suspendat.

"Nici eu."

Câinele s-a așezat la picioarele lui Abby, dar atenția lui era pe Ethan.

"Nu am mai văzut niciodată un câine atât de mare."

"Nu am știut cât de mare va fi când l-am adoptat de la adăpost. Femeia care lucra acolo a fost un pic înșelătoare cu estimarea vârstei și mărimii lui Zeus." Abby a turnat cafea.

Un zâmbet ironic i-a înmuiat fața. Privirile lor s-au întâlnit, ochii ei căprui încălzindu-se. Căldura care se aprinsese în corpul lui Ethan era semnificativ mai mare. Ea a clipit surprinsă. Da. Uau. Era mult prea devreme pentru o astfel de reacție și, date fiind circumstanțele vizitei lui, nepotrivită. Despre ce vorbeau? Despre câine. Asta era. Slavă Domnului pentru câine.

Ethan și-a dres glasul. "Pare un câine de pază grozav."

"E un copil mare."

Dar câinele îl supraveghea cu atenție pe Ethan. Bănuia că, dacă acesta făcea o mișcare spre Abby, *puiul* ei își va schimba atitudinea.

Plăcuțele de identificare scârțâiau. Zeus și-a ridicat capul greu și s-a holbat la ușa din spate. Coada lui a bătut ușor pe podea. Ethan i-a urmărit privirea. Un băiat slăbănog a intrat tropăind în bucătărie, cu ochii strălucitori și obrajii roșii de frig. Cu părul șaten zburlit și ochii prudenți, puștiul s-a oprit brusc când l-a văzut pe Ethan. O mască impasibilă i-a alunecat peste fericire. Nu purta căciulă și era îmbrăcat cu o jachetă uzată care nu era nici pe departe suficient de călduroasă pentru mijlocul iernii. Șoseta i se vedea printr-o gaură în vârful adidasului.

Abby s-a ridicat în picioare. "Derek, acesta este ofițerul Hale."

Puștiul se dădu înapoi și scormoni în sus, ștergându-și expresia la fel de curat ca un morman de zăpadă netulburat. Dar nu-și putea controla neîncrederea înnăscută din ochii lui. Se temea de străini sau de polițiști?

Ethan s-a ridicat în picioare și i-a întins mâna. "Mă bucur să te cunosc, Derek."

Băiatul, care părea să aibă în jur de zece ani, s-a holbat la mâna lui Ethan, dar nu a făcut nicio mișcare pentru a accepta strângerea. Zeus și-a împins corpul între ei și a rupt tensiunea ciudată.

"Derek locuiește alături." Zâmbetul lui Abby nu i-a atins ochii. "El este

plimbărețul meu de câini. El și Zeus sunt prieteni."

"În ce clasă ești, Derek?" Ethan și-a băgat mâna stângă agățată în buzunarul jachetei.

"A opta", mormăi Derek în timp ce se îndepărta.

"Ai nevoie de ceva?" a întrebat Abby.

"Nimic important." Derek a mișcat un deget înroșit de frig spre ușa din spate. "Ne vedem mai târziu."

"Bine", a spus Abby cu o voce prea strălucitoare.

Dând rapid din cap, puștiul a fugit spre ieșire. Tălpile ude ale adidașilor au scârțâit pe lemnul de esență tare, iar ușa din spate s-a trântit.

Puștiul era mic pentru un elev de clasa a opta, se gândi Ethan. "Cred că nu este un fan al polițiștilor."

"Nu te supăra. E timid. S-a încălzit la Zeus cu mult înainte să vorbească cu mine."

Dar ușurința forțată din vocea lui Abby l-a pus pe Ethan în gardă. Ceva nu era în regulă cu tânăra ei vecină. Ochii ei s-au închis ca niște obloane de furtună emoțională. Căldura pe care o simțise când discutaseră mai devreme despre câinele ei s-a risipit.

Ea ascundea ceva. Băiatul avea probleme despre care Abby nu voia ca Ethan să știe. De ce nu?

Abby a turnat două căni de cafea. "Smântână sau zahăr?"

"Neagră e bună. Mulțumesc."

A pus două cești pe masă și s-a așezat vizavi de el. "Presupun că ești aici pentru a discuta despre accident?"

Și puștiul a fost scos oficial din discuție. "Da. Ți-ai amintit ceva?"

"Nu."

"Am vorbit cu directorul tău și cu câțiva colegi de-ai tăi în această dimineață. Toți au confirmat că ai plecat imediat după școală, dar nimeni nu și-a amintit nimic util." Toată lumea fusese îngrijorată de Abby. Nimeni nu se plânsese că a fost deranjată într-o sâmbătă dimineața. Copiii și părinții o iubeau pe Abby. Nimeni nu avea nimic negativ de spus despre ea. Tot ce aflase îi spunea că era exact ceea ce părea a fi. Doar atitudinea ei față de el îl făcea să

bănuiască altceva. "Vreau să-mi dai o listă cu locurile din oraș pe care le frecventezi: curățătoria, cafeneaua, oriunde te-ai fi oprit între școală și parc. Cineva trebuie să te fi văzut."

"Sper că da." Abby și-a luat ceașca goală și s-a dus la aparatul de cafea. De ce era atât de reticentă să îl ajute?

Ar fi trebuit să plece și să o lase să se odihnească. În schimb, s-a ridicat și a urmat-o până la tejghea și și-a pus cana în chiuvetă.

A pus carafa pe încălzitor și s-a întors.

Corpurile lor erau la doar câțiva centimetri distanță. "De ce ești atât de nervoasă? Știi că vreau doar să te ajut, nu?"

Dând din cap, Abby s-a retras cât de mult a putut. Ochii i s-au mărit când s-a izbit de tejgheaua care forma un L în spatele ei. A înghesuit-o, aplecânduse și prinzând un miros de piersici. Șamponul ei?

Ochii i s-au întunecat. Dorință?

Ugh. Asta nu-l ajuta cu planul lui de a păstra distanța profesională. Nici modul în care ochii ei arătau emoțiile pe care se străduia atât de mult să le ascundă. "Poți să scrii lista aia acum?"

"Da." Abby a ridicat un umăr. Gulerul hanoracului ei s-a deplasat, oferindu-i lui Ethan o imagine a pielii cremoase și a claviculei delicate. El nu s-a holbat. Oricum, nu mult timp.

De ce petrecea atât de mult timp investigând accidentul ei? Da, existau prea multe neconcordanțe pentru confortul lui. Dar aceste anomalii *puteau* fi explicate. Așadar, era cu adevărat interesat de caz? Sau era obsedat de femeia implicată?

Ea și-a înfășurat brațele în jurul corpului. Vulnerabilitatea pură din postura ei a declanșat un instinct de a o alina și proteja care aproape că l-a copleșit. Indiferent de situația sa personală sau de nepotrivirea sa profesională, nu avea de gând să renunțe la cazul ei chiar acum.

Capitolul 6

Abby își adună gândurile. Accidentul și orele lipsă îi încurcaseră creierul. În plus, Ethan era mult prea aproape, iar apropierea de corpul lui nu o ajuta să gândească limpede. Putea să vadă micile pete argintii din ochii lui albaștri pătrunzători și să simtă căldura care se ridica din pielea lui. Nevoia de a se conecta se desfășura în interiorul ei. Ar fi trebuit să-i spună să se retragă, dar o parte din ea dorea contrariul: să aibă încredere în el, să se ascundă, să-l lase pe el să aibă grijă de tot. Era mai mult la el decât o frumusețe copleșitoare. Ethan emana integritate și onestitate. Dar ea îl cunoștea de o zi, de prea puțin timp pentru a-și pune viitorul în mâinile lui.

A dat din cap spre masă. "Lasă-mă să iau o hârtie și un creion."

Ethan a făcut un pas în spate și i-a lăsat loc să treacă. Ea și-a dus cafeaua la masă, a luat o hârtie și a început să scrie. Lista era mai lungă decât anticipase.

"Nu-ți amintești să te fi oprit în vreunul dintre aceste locuri?" El s-a încruntat la hârtia pe care ea i-o întindea.

"Nu." Lui Abby i s-a întors stomacul pe dos. A lăsat cana de cafea jos. Pâinea prăjită ar fi fost cea mai inteligentă opțiune.

Ethan o supraveghea cu o privire neîncrezătoare. Putea ea să-l învinovățească? Toată chestia cu amnezia suna ca un complot de telenovelă. Avea nevoie doar de un geamăn malefic pentru a completa detaliile. Totuși, în ciuda scepticismului din gura lui, a băgat lista în buzunar.

"O să trec pe la locurile astea. Poate vom avea noroc și cineva își va aminti că ai trecut pe aici."

Neliniștea a cuprins-o pe Abby. Îi interogase pe colegii ei profesori și pe șeful ei. Acum avea de gând să pună întrebări în orice alt loc pe care îl frecventa. "Acesta este un oraș mic. Până luni, toată lumea va vorbi despre mine."

"Știu." Empatia strălucea în albastrul profund al ochilor lui. "Dar nu vrei să știi ce s-a întâmplat?"

Oarecum.

"Da." Doar dacă nu era foarte rău, caz în care avea deja destule coșmaruri. Dar timpul nedecontat îi știrbea din liniște. Era o gaură mare, neagră, care amenința să-i înghită noua viață. Cum s-ar putea relaxa vreodată fără să știe?

"Șeful și cu mine ne uităm la mașina ta în dimineața asta și o să scot casetele de securitate de la școală." A rupt o bucată de hârtie din carnețelul său și a notat o adresă. "Mașina ta este la garajul de confiscări. Va trebui să vă anunțați compania de asigurări." A scos o carte din buzunar. "Iată cartea mea de vizită. Vor dori și o copie a raportului accidentului."

A alunecat hârtiile pe masă.

"Mulțumesc." Abby nu s-a întins după ele. "Presupun că vor distruge mașina."

"Probabil. E veche. Sincer, mai bine îți iei alta. Odată ce un vehicul a fost scufundat..."

Ea a dat din cap. Va trebui să apeleze la economiile ei pentru a o înlocui. Încă o fisură în independența și securitatea pe care muncea din greu să și le construiască.

S-a ridicat și și-a îmbrăcat haina. În ciuda determinării ei de a se comporta ca un cetățean obișnuit, experiența ei cu polițiștii nu fusese pozitivă. Ce anume a surprins-o pe aceasta cu garda jos? Ethan Hale era un om complicat. Își riscase viața pentru a o salva și era hotărât să afle ce s-a întâmplat cu ea. Era el un polițist cinstit, ca la carte? Sau exista o parte întunecată în el? Din experiența ei, nimeni nu era atât de luminos și strălucitor.

"Sună-mă dacă îți mai amintești ceva." S-a ridicat. "O să te anunț dacă ancheta mea mai scoate la iveală ceva. Probabil voi avea mai multe întrebări."

"În regulă." L-a condus până în fața casei. "Mulțumesc."

"E treaba mea." El și-a pus pălăria la loc.

Cât de adânc va săpa el în viața ei? Dacă el ar afla ce s-a întâmplat cu adevărat ieri, ar putea ea să trăiască cu adevărul? Sau va trebui să își refacă viața din nou? Durerea îi strângea inima în timp ce se uita în jurul casei sale, fiecare centimetru din ea refăcut cu mâinile ei. Doamne, ar durea să lase totul în urmă.

***

Mașina poliției s-a îndepărtat de casa lui Abby. Derek s-a uitat pe după colțul casei. Zăpada zdrobită scârțâia sub cauciucuri în timp ce polițistul pleca. Poliția întreba despre el? Sau i se întâmplase ceva rău lui Abby? Vânătaia de pe fața ei părea dureroasă.

Vinovăția i se rostogoli în stomac când își dădu seama că spera ca vizita polițistului să nu fie despre el. Era un rahat. Cum putea să-i dorească ceva rău lui Abby? Ea era singura persoană care îl înțelegea perfect. Încercase să-l ajute pe Derek în condițiile lui, nu ca acel asistent social tâmpit care habar nu avea cum era să trăiască viața lui. Sigur, ia-l de aici și pune-l într-o situație și mai rea.

Nu, mulțumesc. Nu mai avea nevoie de acest tip de ajutor. Se descurca foarte bine și singur.

Polițistul plecase fără măcar să se uite la casa lui Derek. Era bine. Nu voia să fie în vizorul niciunui oficial. Vizitele periodice ale asistentului social erau destul de dificile pentru a se preface. Cu mai multe inspecții satisfăcătoare și o încărcătură mare de cazuri, se îndoia că va veni prea curând fără motiv. Așa că ultimul lucru de care avea nevoie era ca un polițist să dea târcoale. Mai ales acum.

A aruncat o privire înapoi spre casa lui. Încă nu era nici o camionetă albastră cocoțată la bordură, dar noul iubit al mamei lui urma să se întoarcă în seara asta. Deci politica lui Derek de a fi invizibil era încă în vigoare, iar o vizită la domiciliu era pe lista lui de lucruri de evitat cu orice preț.

Nu mai intra niciodată în sistem. Oamenii care nu fuseseră niciodată în sistemul de plasament nu aveau idee cât de aleatoriu era. Un copil norocos putea ajunge într-un loc frumos, cu oameni cărora le păsa. Sau cel puțin așa auzise el. Pe de altă parte, uite ce i se întâmplase lui Derek.

Stomacul i s-a încovoiat ca un pumn inutil la amintirea asta.

Nu, mulțumesc, oricui voia să-l *salveze*. La doisprezece ani, Derek avusese deja destule experiențe de *salvare*. Părinții lui adoptivi avuseseră

intenții bune, dar nu știau ce puneau la cale cei doi băieți mai mari pe care îi luaseră în grijă. Frații erau amândoi mai mari decât Derek, și erau doi. Dacă el nu ar fi scăpat…

S-a scuturat de amintire și și-a refăcut pașii în zăpadă spre curtea din spate. Apa rece se infiltra în adidașii lui. Abby era bine? Și-a mestecat unghia degetului mare. Doamne, ce laș era, să se furișeze prin umbra când poate că ea avea nevoie de ajutor.

Ușa din spate s-a deschis, iar Zeus a pășit pe terasa de ciment. Capul uriaș s-a rotit. Câinele a dat din coadă și a *mugit* la el. Punând un deget în lanțul de sârmă, Derek s-a ridicat peste gard. Câinele mare l-a întâmpinat cu un sforăit dezordonat. Pe Derek nu l-a deranjat buba. Și-a aruncat brațele în jurul gâtului gros.

"Derek?" Abby a strigat prin ușa deschisă. "Poți să intri. E liber."

O duzină de pași l-au purtat prin curte. Zeus l-a urmat înăuntru. Pășind peste prag, a închis ușa în urma lor. A luat prosopul agățat de clanța ușii și i-a șters picioarele lui Zeus. Bucătăria lui Abby era caldă și curată. Își scoase pantofii, lăsându-i să se usuce pe covoraș.

Abby stătea în fața ușii deschise a frigiderului. "Ți-e foame?"

"Ce s-a întâmplat cu fața ta?" Furia a țâșnit în el, fierbinte și ascuțită și șocantă în intensitatea ei. Dacă cineva ar fi lovit-o... El ce ar fi făcut? Era un slăbănog, neputincios să se ajute pe sine, darămite pe Abby. Singurul lucru pe care Derek îl avea în favoarea lui erau picioarele rapide. Fuga de necazuri era ceea ce făcea cel mai bine. Ascunderea era pe locul doi.

Abby i-a zâmbit, dar ochii ei erau triști și obosiți. "Mașina mea a alunecat ieri de pe șosea în pârâul Packman".

"Oh." Derek a agățat prosopul la uscat. Ușurarea l-a inundat. "Ești bine?"

"Doar un pic lovită." A suspinat. "Mașina mea nu s-a descurcat la fel de bine."

"Asta e nasol."

Abby a scos o pungă de delicatese dintr-un sertar de plastic și a închis frigiderul. "Vrei o brânză la grătar?"

"Tu stai jos." Derek întinse o mână spre umărul ei, dar o trase înapoi în

ultima secundă. Atingerea oamenilor nu era genul lui. "Am înțeles."

Abby s-a așezat ușor pe un scaun, și-a sprijinit coatele pe masă și și-a lăsat bărbia în mâini. "Cum e mama ta?"

"Bine." Se gândea că Abby știa deja despre ultima beție a mamei sale, dar nu-i dădea niciun detaliu. Bărbații și băutura erau căderea mamei. Din fericire, ea nu a căzut de multe ori. Dar acest ultim iubit... Ceva era diferit la tipul ăsta. Ceva care îl făcea pe Derek să vrea să stea departe de el. Derek a aruncat un pătrat de unt în tigaia încinsă. A asamblat brânza și pâinea și le-a așezat în untul topit. S-a uitat înapoi la Abby. Ea se încrunta în lumina puternică a soarelui care intra pe fereastră. "Ești sigură că ești bine?"

"Sunt bine."

"Ai putea trage un pui de somn dacă vrei. Eu o să stau cu Zeus." El a ridicat un umăr. Nu trebuia să fie singură imediat după ce ieșise din spital și cu cât petrecea mai puțin timp la el acasă, cu atât mai bine. Joe trebuia să se întoarcă oricând. Din fericire, iubiții mamei lui nu durau de obicei prea mult. După ce își dădea seama că mama nu avea bani, trecea mai departe. Spera Derek.

Abby i-a dat câinelui un colț din brânza ei la grătar. Indecizia i-a întunecat fața. "Poate că o voi face. Mulțumesc." S-a ridicat în picioare și s-a îndreptat spre ușă. O sclipire rapidă de îngrijorare în ochii ei l-a pus pe Derek pe jar. "Vrei să mă trezești dacă se întâmplă ceva neobișnuit? Absolut orice."

"Sigur."

Privirile lor s-au unit. Abby nu vorbea niciodată despre trecutul ei, dar el își dădea seama că e precaută. Paria că Abby știa multe despre fugă și ascundere.

"Apreciez asta." Netezindu-și trăsăturile, Abby și-a ales mâneca de la pulover. "Trezește-mă înainte să pleci, bine?"

Nervii lui Derek se agitau. Ceva nu era în regulă. Lui Abby îi era teamă.

De obicei, frica era teritoriul lui.

A mers în sufragerie și a pornit televizorul. Întinderea rănilor ei nu era singurul lucru pe care Abby nu i-l împărtășea. Derek a verificat încuietorile ușilor din față și din spate, apoi fiecare fereastră de la primul etaj. Mulțumit că casa era cât se poate de sigură, s-a așezat pe canapea. A dat volumul mai încet.

Zeus s-a întins pe podea lângă canapea. Derek a răsfoit canalele până când a găsit un film de acțiune. S-a așezat să se uite.

Capitolul 7

Soarele de la sfârșitul dimineții era subțire și slab când Ethan a oprit la garajul unde fusese sechestrată mașina lui Abby. Parcând lângă SUV-ul șefului, Ethan a luat o cutie de carton de pe bancheta din spate a mașinii sale de patrulare și a intrat. Șeful O'Connell se plimba în jurul Subaru-ului lui Abby. Vehiculul nu fusese scufundat mult timp, dar noroi, zgârieturi și mici lovituri îi acopereau exteriorul.

Șeful s-a oprit și a făcut poze din toate unghiurile. Vântul bătea prin ușa larg deschisă a garajului. Ethan și-a întors gulerul împotriva lui și și-a tras șapca mai jos pe frunte. În interiorul clădirii de metal și beton, temperatura părea mai rece decât afară. De la plonjarea polară de ieri, nu se mai putea încălzi.

"Nu există lovituri majore care să indice că a lovit o căprioară sau un alt animal." Șeful O'Connell a înconjurat Subaru-ul îmbibat cu apă. A făcut o fotografie a barei de protecție din față. "Cea mai mare parte a deteriorării este cauzată de pietrele de râu."

"I-am verificat înregistrările telefonice. Nu există mesaje sau apeluri la momentul accidentului. S-ar putea să fi virat pentru a evita un animal", a sugerat Ethan. "Gheața de pe drum ar putea explica lipsa urmelor de derapaj."

Șeful i-a trimis o privire de evaluare. "Este posibil, dar mi-aș dori să-și amintească."

"Yeah. Și eu." Ethan l-a adus pe șef la curent cu cazul lui Abby. "Nu am găsit nimic până acum. Nimeni nu a văzut-o ieri după școală."

"Nu-mi place." Șeful s-a aplecat, a întors camera și a făcut un prim-plan al anvelopei Subaru.

Ethan a deschis portiera șoferului cu o mână înmănușată în latex și și-a băgat partea superioară a corpului înăuntru. Înghesuită sub bord era o geantă de damă din piele neagră. A apucat-o de cureaua de umăr. A pus-o în cutia pe care o așezase pe podeaua de ciment. "Mă întreb ce se mai poate salva de aici."

Șeful s-a deplasat spre partea din spate a vehiculului. "Deschide portbagajul."

Ethan a scos o prelată din cutia sa și a întins-o peste scaunul șoferului. S-a aplecat peste vehicul și a deschis torpedoul. Portbagajul s-a deschis printr-o simplă apăsare de buton. A golit torpedoul obiect cu obiect. Un plic de vinil negru conținea documentele vehiculului și manualul de utilizare. Înghesuite sub el se aflau un manometru de presiune pentru anvelope, o lanternă și o pătură de urgență argintie. Consola centrală conținea un alt sortiment de articole inofensive: un recipient mic de dezinfectant pentru mâini, un pachet de șervețele de călătorie, un MP3 player de mărimea unui baton de gumă și un tub de balsam de buze cu cireșe. Clipi la imaginea mentală imediată a buzelor lui Abby și, înainte să-și poată opri creierul, se întrebă dacă aveau gust de cireșe.

Scuturându-se de imagine, a răscolit din nou prin articole. Nicio chitanță. "Ceva?" Șeful a deschis portiera pasagerului și și-a băgat capul în mașină.

"Nimic." Piciorul lui Ethan a lovit un obiect de pe podea. S-a întins în jos și a luat o sticlă de băutură pentru sportivi, pe jumătate plină cu lichid portocaliu.

"Ai primit rezultatele testului de alcoolemie?"

"Era complet curată." Ethan s-a holbat la bord. Părea departe. A întins un picior spre pedala de accelerație. "Uită-te la poziția scaunului. Trebuie să mă întind pentru pedale."

"Cât de înaltă este doamna Foster?"

"Un metru șaizeci și cinci."

Șeful a înconjurat mașina și s-a ghemuit lângă portiera deschisă. "Poate că a dat scaunul în spate când încerca să iasă?"

"Posibil, dar puțin probabil. O voi întreba." Ethan se gândea la golul de memorie al lui Abby. Fără îndoială că și șeful se gândea la fel.

"Probabil că nu e nimic." O'Connell s-a holbat la lichidul portocaliu. "Dar hai să testăm asta."

Ethan și-a întins piciorul și a atins pedala de frână cu vârful cizmei. Abby nu avea cum să conducă mașina cu scaunul în acea poziție. Șeful i-a înmânat o pungă pentru probe. Ethan a strecurat sticla de băutură sport înăuntru și a sigilat capacul. A coborât din mașină.

Un mecanic în salopetă de iarnă și șapcă a ieșit din micul birou din colț și a traversat garajul. "Vreți să fac ceva cu mașina?"

Ethan s-a uitat la șef. "Nu încă. Poți să o ignori pentru moment?"

Mecanicul și-a călcat bocancii pe betonul rece și și-a băgat mâinile unsuroase în buzunarele din față. "Sigur."

"Mulțumesc." Ethan închise portiera sedanului lui Abby. Trebuia să fie un accident. De ce ar fi vrut cineva să rănească o profesoară?

***

Krista a privit sticla transparentă pe care Joe a scos-o dintr-o pungă de hârtie îngustă. Vinovăția îi răsucea pe dinăuntru. N-ar fi trebuit să facă asta. Își încălcase promisiunea față de Derek - din nou. Berea fusese destul de proastă, dar cel puțin era nevoie de ceva timp și efort pentru a te îmbăta cu ea. Sticlele goale erau aliniate pe tejghea ca niște școlari la un exercițiu de incendiu. Ce era în neregulă cu ea? Alte mame singure se descurcau. Nu se bălăceau în autocompătimire. Derek ar trebui să fie o motivație suficientă pentru a se trezi dimineața. Din păcate, nu era, dar dacă nu ar fi fost fiul ei, probabil că ar fi renunțat cu ani în urmă.

"Asta e mult mai bună decât pișatul de cal pe care l-ai băut aseară." Joe turnă un centimetru de vodcă într-un pahar cu gheață și i-l înmână.

A sorbit. Lichidul în flăcări și-a croit drum pe gât și i-a încălzit burta, dezlegându-i nodul rușinii. Încă câteva înghițituri i-au șters rușinea ca o radieră. Tristețea ei a plutit, iar durerea din inima ei s-a atenuat puțin. A termi-

nat shot-ul.

Joe s-a dat pe spate și și-a scuturat capul. A reumplut ambele pahare și l-a ciocnit pe al lui de al ei.

Privirea pe care i-a aruncat-o era plină de așteptări și de dorință și a dus căldura care fierbea în ea și mai jos. Krista și-a golit paharul.

"Bună, iubito." Joe s-a aplecat peste gâtul ei. Mâinile lui i-au înconjurat corpul și i-au cuprins sânii.

Ea nu pretindea că el o place cu adevărat sau că simte ceva pentru el. Se foloseau unul de celălalt. Singurătatea din ultimele șase luni a măcinat-o până când s-a simțit goală pe dinăuntru. Mânca, muncea, mânca, dormea, apoi se trezea și făcea totul din nou, zi după zi. Viața ei era același cântec de rahat pus pe repeat.

Tot ce își dorea era o mică pauză.

Mâinile lui Joe au alunecat pe sub cămașa ei. Degetele lui i-au găsit sfârcurile și au ciupit-o. Dacă nu ar fi fost pe jumătate amorțită de la alcool, probabil că ar fi durut-o. Dar Krista s-a întors spre el.

Da, era crud. Ea putea simți asta sub fațada amabilă. Dar trupul lui era cald, tânăr și tare sub mâinile ei. Pentru următoarea oră sau cam așa ceva, putea să uite de deznădejdea apăsătoare care umbrea fiecare clipă din viața ei. Nefericirea era o durere fizică, o epuizare profundă pe care somnul nu o putea vindeca.

"Haide." El a apucat-o de mână și a tras-o spre scări. De ce nu?

Derek era alături. O înțepătură de gelozie îi străpunse inima Kristei. Abby Foster ar fi fost o mamă mult mai bună decât Krista. Dar Abby nu rămăsese însărcinată și nu fusese dată afară din casa părinților ei la cincisprezece ani. Părinții Kristei avuseseră dreptate. Ea își ruinase propria viață doar pentru a simți afecțiune pentru câteva ore.

La fel cum probabil făcea și acum, fără afecțiune. Aluneca tot mai mult pe marginea prăpastiei. În cele din urmă, nu va mai putea ieși din groapa pe care și-o săpa singură.

Krista l-a urmat pe Joe la etaj. Emoția și teama i-au accelerat pulsul. O sclipire rea îi strălucea în ochi. I-a smuls cămașa cu mâinile aspre și i-a dat

pantalonii jos. Înainte de Joe, habar n-avea că durerea și umilința pot fi erotice, atât de satisfăcătoare. Să fie pedepsită era exact ceea ce sufletul ei tânjea. Își distrusese viața și pe cea a lui Derek atât de rău. Își reprimase dorința secretă de a se răni. Nu avusese niciodată curajul să meargă până la capăt. Era atât de ușor să-l lase pe Joe să o facă pentru ea. Putea fi și mai distrusă?

"În genunchi." Joe a împins-o la podea, s-a mutat în spatele ei și și-a înfipt degetele în părul ei. I-a tras capul înapoi. Durerea i-a străbătut scalpul în timp ce un geamăt îi ieșea de pe buze. Căldura lichidă i-a pătruns adânc în burtă.

Linia subțire dintre fericire și agonie se estompa. Sprijinindu-se de el, ea și-a arcuit spatele și a acceptat pedeapsa.

***

Cauciucurile scârțâiau pe gheață în timp ce Abby se îndepărta de cutia poștală a comunității. A apăsat un buton de pe vizor pentru a ridica ușa garajului, apoi a virat pe aleea îngustă a apartamentului său cu un dormitor. A tras mașina înainte până când mingea de tenis suspendată i-a atins parbrizul, apoi a schimbat în parcare. Bine că conducea un sedan mic. Constructorul fusese zgârcit cu spațiul de garaj.

Și-a băgat corespondența sub braț și a intrat în apartamentul ei. Mâna ei a apăsat pe întrerupătorul de perete. Când lumina a inundat mica spălătorie, s-a întors și a închis ușa garajului. Ieșind din pantofii ei joși, i-a lăsat într-un colț și și-a scos bluza din fustă. Mergând desculță în bucătărie, a scotocit printre scrisori. Gunoi. Gunoi. Bill. A deschis dulapul și a aruncat anunțurile și ofertele de cărți de credit în containerul de reciclare a hârtiei. A aruncat factura de electricitate într-un coș de pe tejghea.

A deschis congelatorul și a ales o cină congelată. Ședința consiliului școlar se prelungise, ca de obicei. Stomacul îi zvâcnea în timp ce scotea folia de plastic cu o furculiță înainte de a o introduce în cuptorul cu microunde. Lăsă aparatul să bâzâie și se îndreptă pe hol pentru a-și schimba costumul

conservator. Bună, pijamale.

A intrat în dormitorul ei întunecat. Abby a apăsat pe întrerupătorul lămpii de pe comodă. Nu s-a întâmplat nimic. Becul trebuie să fi explodat, dar părul de pe ceafă i s-a înfoiat. S-a scuturat. S-a întors în hol. Becurile de rezervă erau în dulapul cu lenjerie.

Țesătura a foșnit. Abby a tresărit. O mână i-a blocat gura și a fost izbită de un corp mare și dur. Inima i s-a izbit de stern. Mirosul mănușilor lui de piele i-a inundat sinusurile.

I-a suflat în ureche. "Bună, Abigail." Nu! Era el.

Abby s-a trezit în întuneric, deopotrivă familiar și terifiant. Transpirația îi picura în ochi și îi îmbiba pantalonii de yoga și puloverul. Inima îi pompa în piept ca un piston. Plămânii i se strângeau, iar respirația îi intra și ieșea cu un șuierat astmatic.

Pupilele i s-au mărit. Formele mobilei s-au solidificat. Era în dormitorul ei. Aici și acum. Nu acolo și atunci.

A aprins lampa de lângă pat. Lumina a inundat camera. O privire la ceas ia spus că dormise toată după-amiaza. Afară se lăsase întunericul. Dar casa ei trebuia să fie luminoasă ca ziua.

Voci suave murmurau dinspre ușa care dădea în hol. O cantitate infimă de lumină se strecura prin ușa întredeschisă abia un centimetru și se prelingea pe podeaua de lemn. Abby își lăsase ușa larg deschisă. Cine fusese în dormitorul ei? Derek? Nu părea probabil.

O amețeală i-a inundat capul în timp ce își rotea picioarele peste marginea patului, dar capul i s-a liniștit în câteva secunde. S-a ridicat, mulțumită când camera a rămas nemișcată și stabilă. A pășit spre ușă și și-a băgat capul în hol. Vocea lui Brooke plutea pe scări.

Ușurarea i-a relaxat respirația.

Abby s-a retras în baie, aprinzând fiecare întrerupător pe lângă care trecea. A pornit dușul și s-a dezbrăcat de hainele transpirate în timp ce apa se încălzea. A intrat sub duș, iar apa fierbinte i-a căzut în cascadă peste cap și corp. S-a săpunit și s-a șamponat, apoi a stat cu spatele la căldura puternică până când apa a început să se răcească. După aceea, îmbrăcată în pantaloni de flanel de

pijama și un hanorac gros, Abby a ieșit pe hol și a deschis dulapul cu lenjerie.

"Aici erai." Ea a sărit.

"Îmi pare rău dacă te-am speriat." Brooke a pus o mână pe brațul lui Abby. S-a uitat în jos la cearșafurile curate din brațele lui Abby. "Somn greu?"

Abby și-a apăsat o mână pe frunte, unde se ascundea o greutate. "Se simte mai mult ca o gripă decât ca o comoție cerebrală."

"Du-te jos." Brooke a luat lenjeria de la ea. "Mă ocup eu de asta."

"Dar..."

Brooke ataca deja așternuturile de pe pat. "Este supă în bucătărie", a strigat prietena ei peste umăr cu o voce care nu permitea niciun argument.

Abby a coborât scările. În sufragerie, Chris, fiul de cincisprezece ani al lui Brooke și Derek, se uitau la hochei și mâncau pizza. Zeus stătea în fața băieților, cu privirea intensă ațintită asupra feliei lui Derek în timp ce aceasta trecea din farfurie la gură. Abby a uitat pentru o secundă de capul ei încețoșat. Derek nu se relaxa cu mulți oameni, dar Brooke și copiii ei erau excepții.

Capul lui Derek se roti. Ușurarea i-a trecut pe față când a văzut-o coborând de pe palier. A sărit în picioare și i-a arătat locul său pe canapea. "Aici, stai jos."

"Abia m-am trezit." Era încă obosită, dar greața dispăruse și gura îi era uscată ca creta. Abby s-a plimbat în bucătărie. A umplut un pahar la robinet și a înghițit apa în câteva înghițituri. Gâtul îi era încă uscat. L-a umplut din nou. După ce a băut, a deschis frigiderul. Pe raftul de sus se afla un recipient mamut cu supă de pui. A pus o porție într-un castron și a băgat-o în cuptorul cu microunde.

Brooke a intrat grăbită în cameră cu cearșafurile lui Abby ascunse sub un braț. "Știi că toate luminile tale s-au aprins la ora patru?"

"Sunt setate pe temporizatoare pentru a face să pară că cineva este acasă tot timpul. Va trebui să verific setările." Minciuna arsese pe drumul ei din buzele uscate ale lui Abby. Dar cum putea să-i spună unui alt adult că era îngrozită de întuneric? Nimeni peste vârsta de șase ani nu ar fi înțeles. ”Haley este cu Luke?"

"Da." Brooke a deschis ușa cu lamele a dulapului din spatele bucătăriei și

a îndesat cearșafurile lui Abby în mașina de spălat. "A dus-o la cumpărături."

"Un om curajos." Abby și-a sprijinit un șold pe tejghea.

"Este." Zâmbind, Brooke a adăugat detergent. Apa se repezi în mașina de spălat. Noul ei iubit fusese bun pentru Brooke din multe puncte de vedere. Cablurile strânse ale prietenei ei se slăbiseră ușor în ultimele două luni. Faptul că ucigașul în serie care o vizase în noiembrie pledase vinovat pentru a evita pedeapsa cu moartea ajutase și el. Nici Brooke, nici fiica ei nu vor trebui să depună mărturie sau să retrăiască răpirile lor în timpul unui proces.

"Tot nu-și amintește nimic?" Abby se îndreptă spre un scaun și își lăsă mușchii obosiți pe scaun. Fiica lui Brooke fusese drogată și inconștientă în cea mai mare parte a calvarului.

"Nu." Brooke a închis ușa dulapului.

Abby a trasat o floare galbenă pe fața de masă. "Cum se descurcă?"

"Terapeutul o ajută." Brooke s-a întors și s-a sprijinit de ușa închisă. "Vrei cartea ei de vizită?"

Abby a dat înapoi. "Nu."

"Și ea mă ajută." Brooke și-a înclinat capul. "Îți pot spune pe propria piele că îngroparea problemelor tale nu funcționează pe termen lung. Nu e nici o rușine să ai nevoie de consiliere, Abby."

"Nu am spus niciodată că există." Abby s-a întors spre fereastră. Întunericul a apăsat pe geam. Imaginea ei se reflecta asupra ei. Tremurând, s-a întins să închidă jaluzelele. "Sunt bine."

Ochii lui Brooke erau neîncrezători, dar ea a renunțat la subiect. "Ce zici de niște suc de portocale?"

"Nu. Vreau doar apă." Abby a golit al doilea pahar. Tânjea să-i spună lui Brooke despre trecutul ei. Brooke era cea mai bună - să zicem singura - prietenă a ei. Dar Abby fusese trădată de oameni pe care îi cunoștea de mult mai mult timp. Și, sincer, să vorbească despre trecutul ei era prea dureros. Înainte de accidentul de vineri, se străduise din greu să scape de paranoia care îi conducea viața. Dar cum putea face asta acum?

Cuptorul cu microunde a sunat.

"Stai jos." Brooke i-a făcut cu mâna lui Abby spre masă și i-a adus supa și

biscuiții.

Abby a inhalat aburul care se ridica din castron. A înmuiat o lingură și a gustat. Stomacul ei a răsunat în semn de aprobare. *Yay*. Discuția ei tulburătoare cu Brooke nu-i potolise foamea. S-a forțat să mănânce încet.

Brooke a spălat câteva pahare și a șters blatul. A verificat sub capacul unei cutii de pizza așezată pe aragaz. "Au mai rămas două felii, dacă vrei una."

"Voi rămâne cu supa." Abby a pus ultima lingură de supă în gură și a îndepărtat bolul. "A fost foarte bună. Mulțumesc. Tu ai făcut-o?"

"Nu fi prostuță. Am multe abilități, dar gătitul nu este printre ele." Brooke a râs. "Luke a făcut-o. Vrei mai mult?"

"Mulțumește-i din partea mea." Abby s-a așezat pe spate, sorbindu-și apa. "Cred că ar fi mai bine să las bolul ăla să se așeze." S-a uitat la ceas. Era aproape șapte p.m. Nu mâncase de la micul dejun de ieri.

Brooke s-a lăsat pe scaunul opus. Și-a sprijinit un cot pe masă și și-a sprijinit bărbia în palmă. "Ce-ar fi să rămân peste noapte?"

"Nu este necesar. Mă simt mult mai bine acum." Abby a așezat paharul pe masă. "Dar mulțumesc."

"Ești sigură?" Brooke s-a încruntat. "Nu e nicio problemă. Îmi fac griji pentru tine."

"Nu locuiești departe. Te pot suna dacă am nevoie de tine."

"Sună pentru orice motiv, chiar dacă ai nevoie doar să vorbești."

"O voi face." Dar asta nu era probabil. În ciuda dramei proaspete din viața ei, Abby prefera să-și țină trecutul îngropat. La urma urmei, motivul pentru care venise la Westbury era să se ascundă.

Capitolul 8

Dimineața era încă întunecată când Derek se strecură pe hol, urechile lui fiind atente la sforăitul emanat de ușa închisă a mamei sale. Joe avea un somn

greu, dar Derek nu voia să-și asume niciun risc. Cu excepția nopții și a școlii, își petrecuse cea mai mare parte a zilelor de duminică și luni la Abby. Până acum, reușise să-l evite pe Joe, iar invizibilitatea părea în continuare cel mai bun plan.

Pe palierul de sus, a pășit peste o scândură care scârțâia. Joe s-a înecat cu un sforăit. Derek a înghețat, rămânând nemișcat până când bubuitul ritmic a continuat. La baza treptelor, șosetele i-au lovit podeaua de lemn plesnită.

Sticlele goale de bere erau împrăștiate pe măsuța de cafea. Mucurile de țigară revărsau scrumiera. Derek le ignora pe amândouă. Așa era viața când mama era în modul iubit. A mers în bucătărie și s-a oprit. Mama lui stătea la masă, fumând o țigară. Derek s-a luminat. Faptul că mama se trezise atât de devreme era un semn bun.

"Hei", a spus ea încet. Ochii îi erau injectați cu sânge, pielea îi era palidă. Hanoracul și blugii ei păreau largi. S-a uitat la ceas. "E devreme pentru tine să te trezești."

"Mamă, este o zi de școală. E marți." Derek a umplut un pahar cu apă și i l-a înmânat.

Un rid confuz i s-a format între sprâncene. Apoi rușinea i-a străbătut fața. O scândură a scârțâit deasupra capului. Mama s-a uitat la tavan. Aprehensiunea i-a strâns fața. Când casa a rămas liniștită, a răsuflat și și-a băgat o șuviță de păr după ureche. "Ce-ar fi să-ți pregătesc micul dejun?"

Derek a deschis frigiderul. Laptele și sucul dispăruseră. Untul și ouăle ocupau raftul de sus, chiar deasupra unui pachet de doisprezece, dar prăjirea unui ou era prea zgomotoasă. L-ar fi trezit pe Joe.

"Nu. O să plec sau o să pierd autobuzul." A închis ușa frigiderului. Agățat de un magnet, ultimul său test la matematică flutura, cu C-ul uriaș încercuit. Mama fusese mândră în acea după-amiază a lunii trecute. Lucrase atunci, fiind chelneriță la fast-food-ul de pe autostradă. Ultimul ei tip, Steve, plecase în iulie, după ce mama fusese concediată și banii se terminaseră. Timp de șase luni minunate, nu avusese iubit.

Apoi îl cunoscuse pe Joe.

"Bine. Atunci mă voi întoarce în pat pentru o vreme. Nu mă simt prea

bine." A aruncat mucul de țigară într-o sticlă de bere goală și s-a ridicat în picioare. Și-a apăsat o palmă pe frunte. "Eu am tura de cină în seara asta. Vrei să fac macaroane cu brânză în seara asta înainte să mă duc la muncă?"

"Sigur", răspunse Derek. Își dădea seama că șansele lui erau 50-50 la macaroane cu brânză, probabil mai mici ca ea să ajungă la serviciu.

Ea a trecut pe lângă el, apăsând un sărut pe partea laterală a capului lui.

"Te iubesc."

"Și eu te iubesc."

Mama a urcat scările târâș.

Aruncându-și o ultimă privire la testul la matematică, Derek și-a pus adidașii și jacheta, apoi și-a strecurat degetele prin bucla de sus a rucsacului. Ușa din față s-a deschis cu un mic scârțâit. Aerul rece se năpusti prin deschizătură. Libertate.

O mână l-a apucat de braț și l-a tras înapoi înăuntru. Durerea i-a urcat pe braț când acesta a fost răsucit deasupra umărului.

"Unde ai fost, puștiule?" Joe s-a holbat la el. El era un tip înalt, iar Derek era de-a dreptul pitic. Corpul slab al lui Joe tremura în boxeri și un tricou gri. O combinație de fum vechi de o zi și bere, respirația lui mirosea de parcă ceva i s-ar fi târât în gură și ar fi murit - săptămâna trecută. Joe a scos capul pe ușă și a scanat strada ca și cum ar fi căutat ceva.

Sau pe cineva.

"Pe aici." Hotărât să-și păstreze calmul, Derek a încercat să ridice din umeri, dar strânsoarea lui Joe era prea puternică. Cum se strecurase Joe pe lângă el? Derek avea urechi ascuțite și picioare rapide, reflexe perfecționate de o viață la baza lanțului trofic.

Poate că și Joe avea experiență în a se furișa. Nu e bine.

"Hei." Cu o scuturare dură, Joe l-a ridicat pe Derek pe vârfuri și a închis ușa cu piciorul gol. "Ți-am pus o întrebare. Aștept un răspuns."

Pielea lui era palidă, cu o nuanță cenușie, uscată, de culoarea cenușii, iar pupilele îi erau permanent dilatate. Alcoolul nu era singurul viciu al lui Joe. În ciuda palorii sale nesănătoase, strânsoarea lui era puternică. "De ce te furișezi afară?"

Derek nu era sigur ce era mai rău, frica care-i străbătea burta goală sau umilința de a ști că era la fel de neajutorat și speriat ca un copil de grădiniță.

Avea de gând să crească vreodată? Oare nu va mai fi vreodată vulnerabil în fața oricui avea chef să se ia de el?

"S-școală." Respirația lui Derek a zbârnâit odată cu cuvintele lui.

Privirea lui Joe a căzut pe rucsacul agățat de mâna lui Derek. Lumina îi strălucea pe capul chel. Ochii lui injectați cu sânge s-au îngustat într-o sclipire răutăcioasă. "Să lămurim un lucru. Eu nu sunt aici. OK? Dacă întreabă cineva de mine, minți. Ai înțeles?"

Derek a dat din cap, frica slăbindu-i mușchii gâtului până la bobblehead.

"Acum că ne înțelegem." Joe și-a eliberat strânsoarea.

Tocurile lui Derek au lovit puternic podeaua, impactul brusc izbindu-i molarii între ei cu un pocnet zguduitor.

Joe și-a scărpinat burta prin tricou. "Cred că ar fi mai bine să pleci. N-aș vrea să intri în vreo belea."

Amenințarea voalată a făcut ca panica să-i curgă prin vene. Derek s-a întors și a fugit afară în frigul înțepător. Buzele îi tremurau și ochii i se umpleau de lacrimi în timp ce cobora treptele verandei. Lumina soarelui strălucea pe peluza înghețată. Derek a clipit împotriva strălucirii în timp ce se târa prin zăpadă până la trotuar, cu coapsele tremurând și respirația întretăiată. Zăpada s-a topit și s-a infiltrat în adidașii lui. Un tremur l-a străbătut.

Joe era diferit de ceilalți ratați pe care îi luase mama lui. Tipul ăsta era periculos pentru mai mult decât portofelul și mândria ei. Era un fost pușcăriaș? Un infractor căutat? Un traficant de droguri?

O rafală de vânt îi împinse spatele, grăbindu-l. Derek și-a strâns umerii împotriva frigului, a frustrării, a umilinței care era viața lui.

Acest lucru trebuia să se termine.

Cu cât Joe stătea mai mult, cu atât era mai periculos pentru Derek și mama lui. Își imagină urmele de ac de pe brațul lui Joe. Nu mai avea nicio îndoială despre asta. Tipul trebuia să plece. Mama lui Derek avea destule probleme. Ultimul lucru de care avea nevoie era un tip care să o facă dependentă de droguri. Dar cum putea Derek să scape de el?

A trecut de colț. Vântul s-a schimbat, lovindu-l direct în față. A lăsat capul în jos și a înaintat cu greu.

"Hei, uite. E micul poponar." Capul lui Derek s-a ridicat brusc.

Trevor și Trent erau dușmanii gemeni ai lui Derek. În aceeași clasă cu Derek, arătau ca și cum ar fi fost hrăniți cu steroizi în loc de biberon. Antrenorii de fotbal din liceu erau deja cu ochii pe ei doi. Rareori luau autobuzul. De obicei, tatăl lor îi lăsa la școală. Totuși, Derek rămânea vigilent în majoritatea dimineților, mai puțin în aceasta. Interacțiunea cu Joe îl lăsase pe dinafară. Copiii de la baza lanțului trofic nu-și puteau permite să fie distrași.

Un zâmbet răutăcios a despicat fața pătrată a lui Trent. "Prindeți-l."

Picioarele lui Derek pivotau fără nicio instrucțiune. Și-a aruncat rucsacul pe ambii umeri în zbor în timp ce sprinta în josul blocului. Pași grei băteau trotuarul în spatele lui. Gemenii nu-l puteau întrece. S-au născut fundași, nu alergători. Ei știau asta, iar Derek știa asta. Ca toți prădătorii, încă le plăcea urmărirea.

Derek a cotit pe o peluză și a sărit peste un gard în curtea bătrânului domn Sheridan, vecinul care locuia în spatele lui Abby. Bătrânul băgăcios era foarte mândru de curtea lui și veghea permanent ca nu cumva copiii sau câinii să calce pe iarba lui prețioasă.

Derek s-a ascuns în spatele unui copac gras.

S-a deschis o ușă. "Hei, copii. Plecați naibii de pe peluza mea", a spus dl. a strigat Sheridan.

"Haide. Uită de el. O să pierdem autobuzul, iar mama va fi supărată." Pașii s-au îndepărtat.

Derek a așteptat câteva secunde ca ușa domnului Sheridan să se închidă înainte de a se strecura afară din ascunzătoarea sa. Cu gânduri invizibile, s-a furișat din proprietatea bătrânului morocănos, a ocolit blocul și s-a apropiat de stația de autobuz din partea cealaltă. Gemenii erau cu fața în cealaltă parte, probabil că îl supravegheau. Odată urcat în autobuz, avea să fie bine. Gemenii erau niște ticăloși, dar nu ar fi riscat să aibă probleme la școală. Se zvonea că tatăl lor căuta mereu un motiv să îi bată măr. Un motor a bubuit. Derek s-a uitat în față. La un bloc distanță, autobuzul școlar se îndepărta de bordură.

"Așteaptă", a strigat el, ridicând o mână și luând-o la fugă.

Dar autobuzul a plecat. A dispărut în răsăritul orbitor, cu reflexia albă strălucitoare a soarelui pe metal. O lacrimă s-a scurs din ochiul lui Derek. Și-ar fi dorit să fie de la vântul înghețat. Încă o întârziere la școală era încă o șansă pentru asistentul social să îl ia în seamă. Înaintând cu greu spre drumul principal și lunga plimbare spre liceu, coloana vertebrală și ghiozdanul îi cedau sub greutatea încărcăturii sale.

Uneori, invizibilitatea avea dezavantajele ei.

***

Soarele de dimineață strălucea cu o forță înșelătoare pe cerul senin de iarnă. Ethan și-a ridicat gulerul împotriva vântului brutal. O rafală a trimis praf de zăpadă prin pășunea înghețată. A deschis ușa hambarului. Sforăitul unui cal l-a întâmpinat.

Îi lipsise acel sunet. Închizând ușa în urma lui, a traversat spre grajdul roanului. Poneiul îl întâmpină cu un nas nerăbdător. Patru zile de tratament de star rock scoseseră la iveală dispoziția de cățeluș uriaș a roanului. Din nările lui ieșeau două pâlcuri de abur, ca respirația unui dragon în miniatură. Îi freca gâtul sfrijit cu o mână înmănușată. Evident bucurându-se de atenție, poneiul s-a sprijinit de el. În pieptul lui Ethan se revărsa căldura. A scos un morcov din buzunar. Poneiul l-a mâncat și a adulmecat buzunarele lui Ethan pentru mai mult.

I-a dat un ghiont ușor în cap rohanului. "Îmi pare rău, asta e pentru amicul tău."

"Neața." Cam a ieșit din cealaltă cabină. "Poți să-mi dai o mână de ajutor? Nu pot să-l prind cu frânghia."

"Sigur." Ethan a intrat în boxă. Calul era în spate, cu capul în colț, cu sferturile din spate - și copitele ascuțite - îndreptate spre Ethan. Urechile calului tresăriră. Ethan a făcut un pas lateral, astfel încât să fie în câmpul vizual al

animalului. Nu era o idee bună să surprindă un animal care zbura în apropiere.

Animalul și-a întors capul spre Ethan și a suflat aer pe nări. Ethan s-a mișcat încet, întinzând o mână, citind limbajul corpului animalului, până când a ajuns la capul calului. A desfăcut frânghia de la ham și a ieșit din grajd. Calul fricos l-a urmat, pășind timid cu picioarele din față pe culoar și oprindu-se.

"Ușurel, uriașule." Ethan s-a oprit, așteptând cu răbdare ca calul să se liniștească. Bălanul a suflat tare și i-a aruncat lui Cam o privire nervoasă.

"Mulțumesc." Cam i-a luat locul lui Ethan la capul calului. "Fierarul va fi aici în câteva minute. Picioarele bietului băiat nu au mai fost tăiate de atâta timp, încât copitele i se încolăcesc în față."

"Poate că atitudinea lui se va schimba când va putea merge drept." Ethan a scos din buzunar al doilea morcov. După o adulmecare precaută, bălanul l-a ronțăit. "Unde e Bryce?"

"Lumberyard." Cam a scos cu încetinitorul pătura bălanului și a agățat-o deasupra ușii boxei. Luând o perie moale, a măturat-o pe coasta calului. Cu o nutriție adecvată, blana zbârcită avea să se transforme în blană sănătoasă în următoarea lună sau cam așa ceva. "Astăzi vom începe să reparăm gardul de la pășune."

"Zi rece pentru repararea gardurilor."

Cam a suspinat. "Da, este, dar băieții ăștia au stat închiși prea mult timp, iar noi trebuie să ne întoarcem curând la școală."

"Mulțumesc." Ethan a frecat gâtul bălanului. "Tu și Bryce ați fost de mare ajutor în acest weekend."

Cam i-a aruncat o privire. "Știu că am fost o pacoste pentru tine în liceu, dar nu mai suntem copii. Te poți baza pe noi."

"Nu ai fost o pacoste." Ethan a examinat semnul de frecare de pe nasul bălanului. Se cicatrizase frumos.

Cam a pufnit. "Da, am fost."

"Bine, ai fost, dar nu a fost vina ta." La șaisprezece ani, frații lui mai mici nu fuseseră echipați emoțional pentru a face față morții subite a tatălui lor. Ethan lucrase din greu pentru a-i face pe amândoi să termine liceul și să intre la facultate.

Următoarele cinci minute au trecut în tăcere, în timp ce Cam alegea copitele calului și întindea din nou pătura peste corpul osos. "Ești binevenit să ne ajuți cu gardul astăzi."

"Oricât de atrăgător ar suna asta, trebuie să muncesc." Ethan avea mai multe întrebări pentru Abby Foster astăzi. Căldura i se răspândi în piept. Nu ar fi trebuit să aștepte cu atâta entuziasm interviul cu ea.

"Sigur că da."

"De fapt, am." Ethan și-a arătat uniforma cu ambele mâini.

Cam a fixat curelele păturii. A trecut pe lângă Ethan și a intrat în grajdul roanului. Animalul și-a băgat nasul adânc în buzunarul hainei fratelui său. Dându-i o ciupitură jucăușă pe frunte poneiului, Cam s-a ferit de el. "Ai mâncat-o deja, greedball."

"Tipul ăsta are o dispoziție grozavă." Ethan s-a întărit în timp ce calul bălan își freca capul în sus și în jos pe corpul său. "Va fi adoptat fără probleme."

Ethan i-a aruncat bălanului o privire îngrijorată. Acela ar fi greu de plasat. "Da. Poneiul e ca un câine mare."

"Este." Gândul la câini mari i-a adus pe Abby și Zeus în mintea lui Ethan. Cum se simțea ea la patru zile după accident? Își amintea ceva? "Nu îi păstrăm."

Cam a ridicat o mână în semn de capitulare. "Știu. Nu am timp. Fără bani."

Fierarul a sosit, iar Ethan i-a predat calul cu o ultimă palmă. "Plec atunci. Ne vedem mai târziu."

S-a oprit la casă pentru a-și spăla mâinile de mirosul de cal. S-a întins după cheia de la camionul său de pe suport. Cârligul era gol. S-a uitat pe geam. Camioneta lui dispăruse. MINI Cooper roșu strălucitor pe care îl împărțeau Cam și Bryce își bătea joc de Ethan de pe alee. Bineînțeles că Bryce îi luase camioneta. Nu aveai cum să bagi cherestea într-o mașină de mărimea unei cutii poștale.

Ethan s-a uitat la ora de pe telefonul său mobil. Nu mai putea aștepta. A luat cheile fraților săi și și-a pliat trupul pe scaunul șoferului subcompactului. Motorul cu trei cilindri al MINI Cooper a vâjâit când el a apăsat pedala de accelerație.

Trecea pe lângă cartierul lui Abby când a zărit o siluetă care mergea pe lângă bariera de deszăpezire. Era un copil. Un rucsac greu de manevrat îi cădea de pe umeri. Ethan a încetinit. Copilul s-a întors, iar Ethan l-a recunoscut pe băiatul care locuia alături de Abby.

Oprindu-se, Ethan a coborât geamul pasagerului. "Hei, Derek."

Derek a dat un pas înapoi. S-a împiedicat de un dâmb de zăpadă și aproape că a căzut în mocirla murdară de pe marginea drumului. Privirile lui se îndreptară spre orizont, ca și cum și-ar fi dorit să fie acolo.

"O dimineață rece pentru o plimbare", a spus Ethan.

"Am pierdut autobuzul."

"Asta e nasol. Pot să te duc cu mașina?" Ethan a apăsat butonul de deblocare de pe ușă.

Puștiul a ezitat. A scanat MINI Cooper.

Ethan avea sentimentul că dacă ar fi condus el mașina de poliție, răspunsul ar fi fost un "nu" categoric. A verificat ceasul de bord. "Încă te pot duce acolo înainte de primul clopoțel."

Derek a adulmecat și a dat din cap cu reticență. "Da, mulțumesc." A alunecat pe scaunul pasagerului și și-a băgat rucsacul între picioare.

"Nu-i mare lucru." Ethan a ieșit pe șosea. "Nu-mi place să întârzii." Niciun răspuns.

Motorul MINI a sunat ca o mașină electrică de curățat buruieni când Ethan a accelerat. "Ce părere ai de mașină?"

Derek a ridicat din umeri. Puștiul nu scoase niciun cuvânt în timpul celor șapte minute de călătorie. Ethan îl lăsă în fața intrării principale. "Să ai o zi bună."

"Mulțumesc pentru drum", a mormăit Derek. Învârtindu-și rucsacul pe un umăr, a fugit spre ușă.

Ethan nu era ofensat. Majoritatea copiilor nu vorbeau cu polițiștii. Dar reticența lui Derek părea excesivă. Și-a amintit că intenționase să verifice trecutul puștiului. Câteva minute mai târziu, a parcat în parcarea secției și a intrat. Când și-a agățat haina, șeful i-a făcut semn să treacă. Frecându-și mâinile reci, Ethan s-a întors în biroul lui O'Connell. Șeful stătea în spatele

biroului său. Dosarul deschis al lui Abby Foster se uita în sus, din blotter.

"Aveai de gând să te întâlnești astăzi cu Abby Foster?" O'Connell și-a scos ochelarii de citit și și-a frecat podul nasului.

"Da." Ethan se lăsă pe unul dintre cele două scaune din fața biroului. "Nu văd niciun motiv pentru care să nu-și poată primi înapoi lucrurile personale. Am trecut prin toate. Nu e nimic ieșit din comun acolo."

Șeful s-a lăsat pe spate în scaunul său. "Vreau să o aduci în secție."

"De ce?" Interiorul lui Ethan s-a încleștat.

"A sosit raportul despre Gatorade-ul ei."

"Asta a fost rapid." Incredibil de rapid pentru laboratorul regional copleșit.

Șeful a ridicat din umeri. "Fiica tehnicianului de laborator este o mare pasionată de cai. S-ar putea să fi făcut un schimb de lecții de călărie cu Rachel pentru a avansa asta în listă." Logodnica lui O'Connell era o fostă campioană internațională la echitație. El și-a scărpinat urechea în formă de conopidă, o amintire a zilelor sale de lupte din colegiu. "Dacă cineva a încercat să o ucidă pe Abby Foster, am vrut să știu despre asta înainte ca partea responsabilă să poată da curs." Șeful poliției cu aspect dur era o mămăligă totală atunci când femeile și copiii erau amenințați, un fapt pe care toată lumea îl știa, dar nimeni nu îl menționa.

"Ei bine?"

Telefonul șefului a sunat. Când a ridicat receptorul, a aruncat dosarul peste birou. Acesta a aterizat pe stejar cu o *bufnitură.*

Ethan a deschis coperta de manila, dar nu a avut nevoie să citească cuvintele. Marginea ascuțită și furioasă din ochii albastru deschis ai lui O'Connell i-a spus lui Ethan că raportul conținea vești proaste.

Capitolul 9

"Gata de plecare?"

Abby și-a ridicat privirea de la testele de geometrie pe care le îndesase în servietă. Brooke a intrat grăbită în clasă. Purta parka ei lungă. Servieta și poșeta îi erau aruncate pe un umăr.

"Aproape." Abby a închis servieta. "Apreciez călătoria."

"Doar te las la agenția de închirieri auto. Nu e mare lucru." Brooke a zâmbit. "Ești prietena mea."

"M-ai ajutat mult săptămâna asta."

Brooke a ignorat comentariul ei. "O excursie la magazin și o plimbare la serviciu în dimineața asta? Aș fi vrut să mă lași să fac mai mult. Cum te simți?"

"Bine. Ar fi trebuit să vin ieri." Dar a dormit aproape toată ziua de duminică și luni era încă atât de obosită, încât a ajuns să spună că este bolnavă.

"Nu, nu trebuia." Brooke i-a aruncat o privire *ridicolă*. "Doctorul a spus să te odihnești."

"Nu înțeleg cum pot avea o comoție cerebrală. Nici măcar nu mă doare capul." Abby a ridicat din umeri în jacheta ei pufoasă, care nu se potrivea cu fusta ei lungă și cizmele de piele până la genunchi. Dar haina ei de lână se dusese în aval, iar ea nu avea de gând să o caute.

"Au trecut câteva zile." Brooke s-a dat la o parte în timp ce Abby a tras ușa sălii de clasă închisă.

"Ei bine, într-o oră voi avea o mașină închiriată. Atunci nu va mai trebui să te deranjez."

"Ți-am spus, nu mă deranjează", a spus Brooke. "Ai vești de la compania ta de asigurări?"

"Au spus că vor trimite un expert în curând. Aștept să aflu. " Abby și-a lăsat cheile în poșeta veche pe care o scosese din fundul dulapului. Telefonul îi bâzâia în buzunar. A căutat noul telefon mobil pe care Brooke o dusese să-l cumpere duminică după-amiază.

"Nu pot să cred că nu-ți plac smartphone-urile", a spus Brooke.

"Nu sunt o persoană tehnică." Abby nu a recunoscut apelantul, dar schimbul de replici a fost local. Speranța se aprinsese. Dăduse noul număr doar câtorva persoane, iar agentul ei de asigurări era una dintre ele.

"Bună."

"Doamnă Foster?" Vocea era masculină și îndeajuns de familiară pentru a trimite o furnicătură în terminațiile nervoase ale lui Abby. Ethan. *Oprește-te! Nu sună pentru o întâlnire.*

"Da?", a răspuns ea.

"Sunt ofițerul Hale." A făcut o pauză. "Ethan." Cu telefonul lipit de ureche, a urmat-o pe Brooke pe hol.

"Puteți veni la secția de poliție?" Tonul serios al polițistului i-a zdruncinat nervii la limită.

"Acum?" Abby s-a oprit. Brooke s-a oprit și a înfruntat-o. Capul i s-a înclinat cu îngrijorare în timp ce analiza fața lui Abby.

"Acum ar fi bine", a spus polițistul.

Anxietatea a stins speranța lui Abby ca degetele ude pe fitilul unei lumânări. "Este ceva în neregulă?"

"Ar fi mai bine să discutăm față în față." Vocea lui a devenit plată. "Ai nevoie să te duc cu mașina? Aș putea veni să te iau."

"Așteaptă o secundă." Cu inima grăbită, Abby a acoperit receptorul și s-a întors spre Brooke. "Ethan vrea să mă duc la secție."

"A spus de ce?" Capul lui Brooke s-a înclinat.

"Nu." Abby a scuturat din cap.

Brooke și-a strâns buzele. Ochii i s-au îngustat când și-a scos cheile din buzunarul hainei. "Te conduc eu."

Abby și-a îndepărtat mâna de la portavoce. "Nu am nevoie să mă duci cu mașina. Voi fi acolo în curând." Vocea ei era stabilă, dar neliniștea îi zvâcnea în stomac.

"Mulțumesc." Ethan a încheiat convorbirea.

Abby și-a luat telefonul de la ureche și s-a holbat la ecranul gol.

"Relaxează-te." Brooke a înfășurat un braț în jurul umerilor lui Abby și a îndrumat-o spre ieșire. "Probabil mai are doar câteva întrebări."

"Poate, dar a sunat serios." Abby a băgat telefonul în buzunarul gecii. S-au oprit pentru a-și trage fermoarul și au trecut prin ușile metalice. "Și urgent."

Parcarea înconjurată de maluri de zăpadă era plină de pete de gheață.

Vântul împrăștiase praful de zăpadă pe asfalt.

"Va fi în regulă." Brooke a tras de o pereche de mănuși. "O, Doamne. Nu-mi amintesc de ani de zile o lună ianuarie atât de rece și de vântoasă."

Abby și-a ridicat gulerul și și-a băgat mâinile în buzunare. O rafală i-a suflat părul în jurul feței. Nefiind dispusă să-și expună o mână, a ignorat-o. Sarea de stâncă scârțâia sub picioare în timp ce se târau pe trotuar și intrau în SUV-ul mic al lui Brooke. Scaunul de piele al mașinii i-a înghețat fundul lui Abby, iar ea tânjea după haina până la genunchi pe care pârâul i-o furase. Amintindu-și de pârâul înghețat, corpul ei a tresărit puternic. De ce avea nevoie poliția să o vadă atât de urgent? Și de ce la secție? Ultima dată când Ethan avusese întrebări, venise la ea acasă.

Și-a ros buza crăpată în cele zece minute de condus până în oraș. Mașina abia începuse să se încălzească când Brooke a virat în parcarea micii secții de poliție din cărămidă.

"Abby, uită-te la mine." Brooke a intrat în parcare și a îndreptat o privire egală spre Abby. "Aceștia sunt oameni buni. Nu am nicio îndoială că încearcă să te ajute. Poți avea încredere în ei."

Abby dădu din cap, dar nu reuși să fie de acord. Doar pentru că poliția *trebuia* să ajute oamenii, asta nu însemna că era așa. "Mulțumesc că m-ai adus. Pot să merg pe jos până la agenția de închirieri auto de aici când am terminat. Sunt doar șase străzi sau cam așa ceva."

"Dacă tu crezi că te abandonez aici, ești nebună." Brooke și-a scos cheile din contact. "Să mergem."

Abby a deschis gura să protesteze. Să meargă singură era un instinct, un reflex perfecționat de ani de neglijență. Vântul îi făcu dinții să o doară și își strânse buzele. Când apa aia rece i s-a închis deasupra capului, a regretat că era o singuratică. Se mutase în Pennsylvania pentru a-și reface complet viața, iar asta includea să aibă prieteni adevărați - ca Brooke. Dar îndepărtarea oamenilor era un obicei greu de abandonat.

Înăuntru, Brooke și-a descheiat parka. Abby își ținea jacheta închisă până la bărbie. Țesătura pufoasă era o barieră în plus între ea și veștile proaste pe care le simțea că vor veni.

Un Ethan sumbru le-a întâmpinat în micul hol. "Vă rog să vă întoarceți în

biroul șefului."

Brooke a atins antebrațul lui Abby. "Vrei să rămân aici sau să vin cu tine?"

Lăsându-și deoparte firea independentă, Abby își aminti ultima dată când fusese la mila unui polițist. "Te rog, vino."

Brooke s-a uitat la Ethan.

"E în regulă pentru mine." El a ridicat din umeri. "În acest caz, vom folosi sala de conferințe."

Genunchii lui Abby se simțeau stupid de slăbiți în timp ce ea îl urma pe un hol scurt. Brooke a ocolit masa laminată ovală și s-a așezat pe un scaun de birou din partea opusă. Abby a ales scaunul de lângă prietena ei, care îi oferea, de asemenea, o vedere spre ușă și o ieșire neobstrucționată. Un laptop ocupa centrul mesei.

"Îl chem pe șef", a spus Ethan în timp ce ieșea.

A intrat un bărbat voinic, cu umeri musculoși care aproape că depășeau lățimea ușii. A dat din cap spre Brooke. "Bună, Brooke."

"Bună, Mike. Ea este prietena mea Abby Foster." Brooke a accentuat *prietena*. Abby a aruncat o privire în lateral. Știa că poliția, în special Ethan, o ajuta adesea pe Brooke la cursurile ei de autoapărare, dar Abby habar nu avea că prietena ei îl tutuia pe șeful poliției.

Mike întinse o mână spre Abby. "Șeful poliției Mike O'Connell. ePoți să-mi spui Mike. Majoritatea oamenilor o fac." Abby s-a ridicat pe jumătate și a scuturat-o.

Părul său roșcat era încărunțit la tâmple, iar nasul său avea un aspect zdrobit. Dar, pe cât de dur părea exteriorul său, ochii lui aveau o nuanță blândă de albastru simpatic și îngrijorat. S-a așezat vizavi de Brooke. Ethan a închis ușa și a luat loc vizavi de Abby.

Brooke a înclinat capul. "Ce se întâmplă?"

Gura lui Ethan s-a aplatizat. A întâlnit ochii lui Abby. "Când șeful și cu mine ți-am verificat mașina, ți-am găsit scaunul reglat în poziția cea mai îndepărtată de tabloul de bord. Abia am putut ajunge la pedale. Nu aveai cum să conduci mașina așa. Acum este posibil să fi mutat accidental scaunul în timp ce încercai să ieși din mașină."

Nerăbdătoare, Abby l-a întrerupt. "Mi-ai spus toate astea zilele trecute."

Ethan s-a încruntat. "Am găsit și sticla ta de băutură sport pe jumătate goală în mașină."

"Beau Gatorade înainte și după ce alerg", a explicat Abby. De ce conta cum se hidrata ea pentru un antrenament? Dar lângă ea, Brooke s-a încordat.

Privirea șefului poliției s-a îndreptat spre Brooke pentru o secundă. Expresia lui a devenit mai sumbră când atenția i s-a concentrat din nou pe Abby.

"După o bănuială, am testat conținutul." El și-a îndulcit vocea. "Gatorade-ul tău a ieșit pozitiv pentru GHB."

"Ce?" Partea superioară a corpului lui Brooke a tras în față. "Asta e imposibil."

"Ce este GHB?" A întrebat Abby.

Brooke s-a întors spre ea, furia radiindu-i din ochi. "GHB este ca Rohypnol."

Șocul a cuprins-o pe Abby. "Vrei să spui că am fost drogată? Ca în *The Hangover*?" Cine i-ar fi făcut asta? Și de ce? Fusese la muncă, nu la o petrecere a burlacilor în Vegas.

Ethan a făcut o grimasă. "Un fel de. Rohypnol sau roofies sunt un drog diferit. Numele de stradă pentru gamma-hidroxibutirat sau GHB sunt 'vătămare corporală gravă' și 'apă sărată', printre altele. Dar efectele sunt similare."

Șeful a dat din cap. "În cantități mici, GHB este un steroid alternativ folosit de culturisti pentru a-și mări mușchii. În doze mai mari, este un sedativ. Este de obicei un lichid limpede, în general inodor, dar sărat. De obicei, se strecoară în băuturi alcoolice în baruri sau la petreceri, dar o băutură pentru sportivi are deja un gust sărat care ar putea masca cu ușurință GHB-ul. Obișnuiam să vedem mai mult Rohypnol, dar GHB câștigă în popularitate. Probabil pentru că poate fi preparat acasă cu decapant pentru podele și detergent pentru canalizare."

Neîncrederea a golit pieptul lui Abby, ca și cum cineva ar fi stors-o de apă. "Și cineva a pus asta în băutura mea sport." Vocea ei suna la fel de plată și goală ca și pieptul ei. Atât de mult pentru a-și începe viața din nou.

"Da. Semnele imediate ale ingerării GHB sunt lipsa de inhibiții, pierderea coordonării musculare, greață, sedare și amnezie. A doua zi, simptomele ar putea imita o mahmureală sau o gripă. Greața, vărsăturile sau transpirația crescută sunt frecvente pe măsură ce organismul se recuperează după otrăvirea cu GHB."

Brooke a sărit în picioare și s-a plimbat prin spațiul îngust din spatele scaunelor. "Ar fi trebuit să mă gândesc la droguri. La naiba. Ai avut simptome de manual tot weekendul."

Șeful a scuturat din cap. "Brooke, știi că, scoase din context, aceste simptome pot fi confundate cu o comoție cerebrală sau cu un virus. Niciunul dintre noi nu a bănuit acest lucru. Dacă Abby ar fi fost la un bar sau la o petrecere și s-ar fi trezit cu aceleași simptome, ai fi sesizat imediat."

Brooke a făcut doi pași rapizi și a pivotat. "Cine i-ar face asta lui Abby și de ce?"

"Asta e ceea ce vom afla", a spus șeful. "Conform raportului, este un lucru bun că ai băut doar jumătate din sticlă. Dacă ai fi terminat-o, nu te-ai fi trezit și nu ai fi ieșit din mașină."

Panica a cuprins interiorul lui Abby. Și-a dus o mână la stomac. "Am băut diluant de vopsea și detergent de canalizare. Acestea sunt otrăvitoare. Există efecte permanente? Trebuie să mă întorc la spital?"

Brooke s-a oprit din mers și s-a lăsat pe marginea scaunului, cu fața la Abby. "Nu. Oamenii mor în urma ingerării de GHB, dar nu la atât de mult timp după aceea. Tu ești bine. Corpul procesează rapid drogul. După douăsprezece ore nu mai există niciun semn, deși s-ar putea să te simți ca naiba timp de câteva zile, ceea ce ai și făcut. De fapt, este mult prea târziu pentru ca un test de laborator să găsească vreo urmă în sângele tău până acum."

"Totuși, ar trebui să vă vedeți medicul." Vocea șefului s-a stins. "Vă lipsesc două ore. Crezi că există posibilitatea să fi fost violată?"

Abby se holba la vârfurile de piele stropite de sare ale cizmelor ei. Prea multe gânduri îngrozitoare îi treceau prin minte. Nu putea procesa toate posibilitățile dezgustătoare. Două ore fusese o perioadă lungă. Ce altceva îi mai făcuse persoana responsabilă? Fusese violată? Nu mai făcuse sex de atât

de mult timp, cu siguranță corpul ei ar fi observat. Ar fi existat semne de activitate sexuală, nu?

Soneria înăbușită a unui telefon răsuna prin ușa închisă, dar corpul ei era tăcut. Își amintea de vizita ei la Urgențe. În afară de lovitura la cap, avusese câteva vânătăi în urma evadării din mașină. Majoritatea păreau să fie în locuri logice, având în vedere că se răsturnase în mașina goală și ieșise pe o fereastră.

Obrajii lui Abby s-au încins. Se uită în jos la mâinile ei încleștate în timp ce forța un răspuns printr-un gât strâmt. "Nu prea cred. Purtam mai multe straturi de haine de alergare și toate păreau neperturbate. Dar să fim sinceri. Au trecut patru zile. Nu ai cum să fii sută la sută sigur, nu-i așa?" Ea și-a ridicat bărbia, uitându-se de la expresia furioasă a lui Brooke la șeful poliției controlate și, în cele din urmă, stabilindu-se asupra lui Ethan. Furia, compasiunea și frustrarea se jucau pe fața lui. "Dar știm sigur că cineva m-a otrăvit, m-a condus până la pârâu, m-a pus pe scaunul șoferului și mi-a rostogolit mașina în apă."

Și asta era mai mult decât suficient pentru a o speria.

"Asta e ipoteza noastră de lucru." Ethan nu a clipit. Maxilarul îi era încleștat, corzile gâtului la fel de strânse ca și cablurile unui pod.

Tensiunea lui vizibilă nu era nimic în comparație cu teama care clocotea în Abby. "Cineva a încercat să mă omoare."

Din nou.

Capitolul 10

Dosarul accidentului a fost redenumit oficial TENTATIVĂ DE OMICID. Ethan a privit-o pe Abby cum procesează vestea și ajunge la concluzia la care el și șeful ajunseseră deja. Părerea de rău și furia i se învârteau în stomac.

Abby tăcea. Neîncrederea și șocul i-au încețoșat ochii. Mâinile i s-au strâns în pumnii strânși pe genunchi, iar privirea i s-a îndreptat spre ușă, ca și

cum abia aștepta să iasă din biroul șefului. Ceea ce era reacția opusă la care s-ar fi așteptat de la o persoană normală care tocmai descoperise că fusese aproape victima unei crime.

"Ce altceva mai faci?" Ochii lui Brooke l-au fixat de perete. "Cum rămâne cu camerele de supraveghere ale școlii?"

Ethan a dat din cap. "Am revăzut toate casetele de securitate ale școlii. Din păcate, camerele nu acoperă întreaga parcare, ci doar ieșirile din clădire, holurile principale și alte câteva locuri strategice. Avem imagini cu Abby părăsind clădirea împreună cu copii și profesori. Am să vă rog pe amândouă să revedeți câteva capturi de ecran și să vedeți dacă observați ceva ieșit din comun."

Abby și-a rearanjat fața într-o mască compusă. Prea calmă. De ce nu se speriase? Majoritatea femeilor nu ar fi plâns dacă ar fi crezut că au fost violate?

Ea și-a limpezit gâtul și și-a îndreptat coloana vertebrală. Poate că își stăpânea emoțiile, dar Ethan putea să vadă suferința adânc în ochii ei.

"Pot să folosesc computerul ăsta? Trebuie să verific situația unui deținut de la Greenville."

"Oooo-kay", a spus Ethan, rândul lui să fie uimit. "Vrei să ne spui ce se întâmplă?"

I-a dat o mișcare aproape imperceptibilă a capului. Fața ei era lipsită de sânge, pielea de pe față era întinsă. "După."

Ethan a deschis laptopul, l-a pornit și a stabilit o conexiune sigură la internet. Brooke era din nou în picioare și se plimba pe fâșia mică de podea din spatele scaunului ei. El a glisat computerul pe masă, întorcându-l cu fața spre Abby. Apoi s-a ridicat și s-a învârtit în jurul ei pentru a se uita peste umărul ei în timp ce ea scotea site-ul web al sistemului Victim Information and Notification Everyday, cunoscut și sub numele de VINE, care era o bază de date la nivel național pentru a ajuta victimele să țină sub observație deținuții din închisori. A tastat în câteva spații goale. Rapiditatea cu care se descurca pe site sugera că are antrenament. De asemenea, nu a trebuit să caute informații despre deținuți.

Abby a apăsat pe SEND. Și-a încrucișat degetele în timp ce computerul

rula. Articulațiile i-au pălit sub presiune.

DEȚINUTUL NU A FOST GĂSIT.

"Nu. Trebuie să fie o greșeală", și-a șoptit ea. A tastat din nou numărul.

DEȚINUTUL NU A FOST GĂSIT.

Aerul a ieșit din ea într-o singură expirație uriașă. Fața i s-a albit, iar ochii căprui i s-au întunecat de șoc. Ethan i-a tras scaunul de la masă și i-a pus o mână între omoplați. I-a ghidat capul în jos. "Respiră."

"Nu poate fi corect. Trebuie să fie o greșeală." S-a aplecat în față, lăsându-și fața în fața genunchilor. "Mai avea trei ani până să fie eligibil pentru eliberare condiționată."

Șeful s-a lăsat pe spate în scaun și și-a frecat maxilarul. Brooke privea alarmată în tăcere. Ethan își ținea mâna pe spatele lui Abby. Coloana ei vertebrală tremura sub palma lui. Îi venea să-și înfășoare brațele în jurul ei, dar se îndoia că ea ar putea suporta asta.

El și-a mișcat mâna într-un cerc ușor. "Pe cine, Abby? Pe cine căutai?"

"Zeke Faulkner. Omul care m-a răpit acum trei ani." Abby a vorbit către covor.

Inima lui Ethan a căzut în stomac. Abia își stăpânea *ce?* care îi urla prin cap.

Abby s-a așezat în picioare. "L-am cunoscut pe Faulkner la sala mea de sport. M-a invitat în oraș, dar i-am spus nu. Era ceva înfiorător la el. Am venit acasă de la muncă într-o noapte. Mă aștepta în dulapul din dormitor. Nu i-am văzut fața, dar am știut că era el. Purta o apă de colonie foarte specifică și i-am recunoscut vocea. M-a lăsat fără cunoștință. Când m-am trezit, eram într-o gaură în pământ. S-a dovedit a fi o fântână abandonată".

"Cât timp te-a ținut?" Și ce i-a făcut cât timp a avut-o prizonieră? Ethan își lăsă mâna pe antebrațul ei. Trebuia să continue să o atingă, să mențină o legătură. Fără asta, se temea că ea se va retrage din nou. Ea nu protestă.

"Faulkner nu s-a mai întors. Școala m-a dat dispărută când nu m-am prezentat la serviciu. Mai mulți oameni îl văzuseră urmărindu-mă prin sală. Când poliția a început să-l caute, au aflat că era deja în închisoare. Fusese arestat după o bătaie într-un bar, în aceeași noapte în care m-a răpit. Nu m-au

găsit timp de zece zile. Ferma era în Pine Barrens. Din fericire, exista o cantitate mică de apă în fundul fântânii, altfel m-aș fi deshidratat".

"Faulkner a fost la închisoare?" a întrebat Ethan.

"Da." Vocea ei era distantă și deconectată. "Mi-au găsit părul în portbagajul lui și a lăsat ADN pe un muc de țigară lângă fereastra pe care a folosit-o pentru a intra în casa mea. Faulkner a pledat nevinovat, dar nu a depus mărturie. Cu toate dovezile fizice, procesul a fost scurt și a fost condamnat la opt ani. Dar procurorul mi-a spus că probabil nu va fi eliberat condiționat până când nu va fi executat cel puțin cinci ani."

"Opt ani pentru răpire?" a spus Ethan printre molarii încleștați. "Asta e ridicol." Dar Ethan știa că pedepsele pentru infracțiuni cu violență erau adesea îngrozitor de scurte din cauza supraaglomerării închisorilor, a bugetelor restrânse și a altor motive jalnice, de tipul rahaturilor.

"Voi verifica din nou cu directorul." Șeful s-a ridicat. "Brooke, poți să vii cu mine? Ethan, pornește prezentarea aia."

Brooke l-a urmat pe șef afară din sala de conferințe.

Ethan și-a flexat maxilarul, care îl durea de la scrâșnitul dinților. "În timp ce îl așteptăm pe șef, aș vrea să urmărești câteva segmente video pentru a vedea dacă există cineva la școală care nu ar trebui să fie acolo."

"În regulă." Abby și-a adus genunchii până la bărbie și și-a îmbrățișat tibiile. Fusta ei gri era suficient de lungă încât să o acopere până la gleznele cizmelor ei din piele neagră. Ochii ei căprui, de obicei calzi, erau dezolanți și vulnerabili.

"Te poți gândi la altcineva care îți poartă pică? Altcineva care ar vrea să-ți facă rău?"

O ușoară ezitare. "Nu." Ea încă ascundea ceva. Cât de rău ar putea fi? Le spusese deja o poveste îngrozitoare. Ce ar putea fi mai rău de atât? Lui Ethan i se înrăutățiți stomacul. Fusese răpită în urmă cu trei ani, iar cineva încercase să o ucidă vinerea trecută. Cerul era limita surprizelor după aceste evenimente.

Corpul încremenit al lui Abby era mai rigid decât rochia lui albastră. A deschis laptopul. Se îndoia că ea va vedea ceva, dar distragerea atenției ar putea fi de ajutor. În plus, părea că se retrage, iar Ethan voia să o țină ocupată.

Privirea îi era fixată pe ecran, iar expresia îi era ilizibilă. Majoritatea oamenilor ar fi înnebunit dacă ar fi aflat că au fost otrăviți, dar Abby devenise mai calmă după ce aflase vestea. Nici măcar nu tresărise la posibilitatea că fusese violată.

Ce. Naiba?

Ethan a apăsat pe touchpad pentru a trezi computerul aflat în hibernare și a făcut clic pe playerul media. Fișierul deschis era în pauză. A făcut clic pe PLAY, iar segmentul s-a derulat.

Cu ochi sumbri, ea a urmărit exodul elevilor și al profesorilor. La ce se gândea? "Anunță-mă dacă vezi pe cineva ieșit din comun sau pe cineva pe care nu-l recunoști."

Ea a alunecat mai jos pe scaun și și-a strâns picioarele mai tare. "Ok." Holbându-se la ecran, Abby și-a lipit încheietura mâinii de gură.

Locuia în Westbury de doar doi ani. Ethan trebuia să știe totul despre viața ei înainte de mutare. "E vreo șansă să ai un fost furios?"

"Nu." Ea nu și-a luat ochii de pe ecranul computerului. "Nu m-am întâlnit cu nimeni de când m-am mutat aici."

"Conturi pe rețelele de socializare?", a întrebat el, în cazul în care îi scăpaseră paginile în căutarea sa pe internet. Ultima tânără atacată în Westbury își difuzase fiecare activitate pe internet.

"Niciunul."

Ethan se gândise că poate dacă vor fi singuri, ea va vorbi cu el. Evident, se înșelase, iar răspunsurile ei cu un singur cuvânt nu-l vor ajuta să rezolve cazul ei. Dacă cineva avea o șansă de a obține informații, aceea era Brooke.

Ethan spera că șeful îi spunea asta lui Brooke chiar acum. Dar cum ar putea Ethan să o facă pe Abby să aibă încredere în el?

"Cum rămâne cu familia?"

Ea a clipit. Colțul gurii i-a tremurat, dar și-a netezit expresia cu un oftat. "Nu e nimeni."

"Nimeni?" De îndată ce cuvintele surprinzătoare i-au părăsit gura, Ethan și-a blestemat în tăcere lipsa de tact.

"Mama mea a murit la scurt timp după proces", a spus ea cu o voce monotonă. "Nu am frați și surori și nu mi-am mai văzut tatăl de ani de zile. Nu a fost o parte importantă din copilăria mea."

"Îmi pare rău." Ethan și-a înclinat capul și a încercat să-i prindă privirea. Ochii ei au pâlpâit spre ai lui și s-au întors la computer cu o lipsă înspăimântătoare de emoție. O văzuse cu tânărul ei vecin și cu câinele ei. Ea nu era persoana rece și controlată de lângă el.

Ce se întâmpla în spatele acelei expresii rezervate? De ce o purta? Ethan trebuia să găsească o cale de a sparge zidul pe care ea îl construise. Trebuia să îi împărtășească secretul pe care îl ascundea. Ceea ce el nu știa o putea ucide.

Șeful apăru în ușă. "Directorul tocmai a confirmat că Zeke Faulkner a fost eliberat din închisoare acum două săptămâni."

***

Abby a deschis ochii într-un întuneric total. Capul îi pulsa de durere. A clipit. Era oarbă? A ridicat mâna și și-a pipăit pleoapele cu vârfurile degetelor. Ori era ceva în neregulă cu ochii ei, ori camera era complet întunecată. Și-a atins fruntea și scalpul. Când și-a pipăit urechea stângă, agonia a răsunat în craniul ei ca un megafon. Stomacul i s-a încleștat. Urmărind valul de greață, s-a încovoiat pe o parte și a respirat pe nas.

Durerea a revenit la o pulsație surdă. A rămas nemișcată și a ascultat. O zgârietură slabă a răsunat în stânga ei, atât de moale încât și-a întors capul și și-a încordat auzul pentru a o auzi din nou. Dar tot ce a putut auzi a fost sunetul înăbușit al vântului de sus.

A simțit podeaua din jurul ei. Murdărie. Palma ei a lovit o baltă despre care spera sincer să fie apă. Era într-o magazie sau într-un subsol? Cu mișcări lente și deliberate, pentru a nu-și zdruncina creierul dureros, și-a ridicat capul, apoi s-a ridicat într-o poziție așezată. A ridicat mâinile deasupra capului, dar nu a întâlnit niciun tavan. Cu un braț încă ridicat pentru a-și

proteja capul, s-a ridicat ușor în picioare. S-a clătinat. Au trecut câteva momente până când picioarele ei s-au stabilizat. A ridicat mâna deasupra capului. Tot nu simțea tavanul. S-a întors în cerc, cu brațele întinse.

Alunecându-și picioarele pe pământ, a înaintat târșâind. În doi pași, mâinile i-au atins o suprafață aspră. Degetele ei au sondat-o. Materialul era uscat și sfărâmicios. Un fel de piatră brută.

Unde era ea? De cât timp era aici?

Suficient de mult pentru ca auzul ei să se ascută. Un bâzâit a răsunat în spatele ei. Urmărind sunetul, capul i s-a întors brusc. O insectă i-a frecat fața. Abby s-a izbit de ea, a dat înapoi și și-a lovit cotul de perete.

S-a întors și s-a târât cu grijă în cealaltă direcție, fiecare picior alunecând înainte pentru a se asigura că topografia terenului nu se schimbă. Doi pași înainte și degetele ei s-au lovit de un alt perete. Și-a mișcat mâinile orizontal. Peretele s-a curbat. Gaura ei era cilindrică și abia mai lată decât brațul ei.

Ceva de pe corpul ei ticăia. Degetele ei au căutat sursa. Brățările îi încrucișau trunchiul. Le-a urmărit prezența în jurul pieptului, taliei și în partea de sus a fiecărei coapse. Inele metalice reci atârnau de ansamblu.

Un ham? O, Doamne. Echipament de rapel.

Chiar dacă totul era negru, ea a ridicat privirea din reflex. El o coborâse într-o gaură în pământ. O fântână?

Și-a întins mâinile sus. Nimic nu era deasupra. Fusese coborâtă adânc în măruntaiele pământului. Ochii ei au sondat întunericul de deasupra. Frica îi străbătea pântecele. Unde era ea? Unde se dusese bărbatul care o luase? Și când se întorcea?

Abby s-a scufundat în pielea rece a scaunului pasagerului lui Brooke și a încercat să se scuture de amintirea răpirii ei.

"Ești în regulă?" Brooke s-a așezat la volan.

"Da."

I-a oferit lui Abby un zâmbet trist, cu buze plate. "Mike a vrut să te întreb din nou dacă tu crezi că există vreo șansă să fi fost violată."

"Nu prea cred." Panica, intensificată de flashback-ul ei, a bubuit în gâtul lui Abby. "Nu există nicio modalitate de a ști sigur, nu-i așa? Au trecut patru

zile. Dar instinctele mele și toate datele pe care le avem spun nu." Avea de gând să se agațe de asta pentru moment, pentru că în acest moment nu putea face față alternativei.

"Îmi pare atât de rău." Brooke s-a întins și i-a strâns mâna. "Probabil că ai dreptate, dar ar trebui să mergi la doctor."

Din fericire, ea lua pilule contraceptive. Dar cum rămâne cu bolile cu transmitere sexuală? Fusese sănătoasă și nu se deranjase să găsească un nou medic de când se mutase. Cu excepția casei și a locului de muncă, nu făcuse multe din lucrurile pe care oamenii le fac atunci când își pun rădăcinile. În mintea ei, știa că acest nou început era temporar și că în cele din urmă va trebui să găsească un alt loc unde să se ascundă? Lacrimile i-au ars colțurile ochilor. Una a scăpat, alunecându-i pe obraz.

Și-a îngropat gândurile, ca pe atâtea altele. Trebuia să ajungă acasă.

Să se bage înăuntru. Să se ascundă de realitate. Era ceea ce făcea ea cel mai bine.

Brooke a pornit motorul. "Să-l luăm pe Zeus și câteva dintre lucrurile tale și să ne întoarcem la mine acasă."

"Nu." Abby și-a trecut un deget sub ochi. "Nu te voi pune în pericol pe tine sau pe familia ta. Copiii tăi au trecut prin destule."

"Nu ești în siguranță singură. Ce-ar fi să rămân cu tine?"

Abby a scuturat din cap. "Copiii tăi au nevoie de tine. Eu îl am pe Zeus. O să fiu bine. Șeful poliției a spus că va pune pe cineva să treacă frecvent pe la mine pe acasă." În plus, Abby avea nevoie de timp singură.

Ce avea de gând să facă?

Brooke a zâmbit. "Îi cunosc pe Mike și Ethan. Vor face tot posibilul să te țină sub supraveghere."

"Ai atât de multă încredere în ei?" Abby și-a sprijinit fruntea de paharul rece. Habar n-avea cum fusese otrăvită. O mașină de patrulare care trecea pe lângă casa ei nu era chiar atât de liniștitoare.

"Da. Ethan ți-a salvat viața."

"Știu." În mintea ei știa că trebuie să aibă încredere în el, iar inima ei era de acord. De fiecare dată când el era cu ea, inima ei bătea un pic mai repede.

Dar instinctele ei, perfecționate de o viață întreagă de trădări și dezamăgiri, nu erau controlate atât de rațional.

Brooke a virat pe strada principală. "Mai vrei să închiriezi o mașină?"

"Da." Abby nu voia să fie blocată fără nicio cale de scăpare în cazul în care fuga devenea necesară. Gândul de a părăsi Westbury o umplea de tristețe.

S-au oprit la centrul comercial care găzduia agenția de închirieri auto. Abby a ales un sedan gri de dimensiuni medii, genul de mașină pe care nu o remarca nimeni.

"O să te sun în câteva ore". Brooke a îmbrățișat-o de rămas bun în parcare.

Abby s-a urcat în sedan. A condus până acasă în tăcere, creierul ei fiind prea copleșit pentru muzică. Ochiul ei pe oglinda retrovizoare i-a confirmat că Brooke a urmărit-o tot drumul până acasă. Abby a cotit pe strada ei. O mașină de poliție stătea deja la bordură. Ethan era la volan. Brooke a făcut cu mâna, a zâmbit și a plecat.

"Nu mă așteptam să vii atât de repede." Abby a încuiat sedanul cu fob-ul. Sincer, era ușurată să-l vadă.

El a coborât din mașină și a mers cu ea până la ușa din față. Zeus a lătrat la fereastră când Abby a deschis ușa.

Ethan a urmat-o în foaier. "Întotdeauna lași toate luminile aprinse?"

"Nu-mi place întunericul." Abby și-a aruncat cheile în bolul de pe birou. "Nu mai îmi place."

Furia s-a aprins în ochii lui Ethan, apoi s-a domolit. "Nu e de mirare."

Zeus s-a frecat de picioarele ei. "Bun băiat." Ea l-a mângâiat pe cap și s-a împiedicat sub forța unei lovituri cu capul.

Ethan i-a prins cotul. "Văicăreala este ridicolă."

"Știu." Abby a împins câinele înapoi și l-a scărpinat în cap până când s-a liniștit. "El mă iubește."

"Așteaptă aici. Voi verifica casa." Ethan s-a îndreptat spre dulap.

Abby și-a agățat jacheta în cuierul de lângă ușa de la intrare. "Bine, dar dacă ar fi cineva aici, Zeus ar ști despre asta."

"Fă-mi pe plac." Ethan a verificat primul etaj și a urcat la etaj. Ea i-a auzit pașii deasupra capului, trecând dintr-o cameră în alta. Câteva minute mai târ-

ziu, cizmele lui au pocnit înapoi pe trepte. "Unde e ușa de la garaj?"

Abby l-a condus prin bucătărie și i-a arătat cu degetul. A întins mâna după telefon. Chiar dacă trecuseră trei ani, numărul biroului procurorului care se ocupase de cazul ei de răpire îi era ars în creier ca un brand. Două minute mai târziu, Abby a închis cu o programare. A sunat la școală și a lăsat un mesaj în care spunea că va lipsi pentru restul săptămânii. Ea nu lipsea niciodată de la serviciu. De fapt, nu folosise nici măcar o zi de concediu medical în tot anul. Dar nu avea cum să se concentreze pe predat până nu obținea niște răspunsuri, iar ea se întorcea de la școală când cineva încercase să o omoare. Își putea pune elevii în pericol.

Cineva a încercat să mă omoare. Adevărul a lovit-o cu o intensitate șocantă. Care erau șansele? Cam la fel ca a fi lovit de fulger de două ori? Să fii mușcat de doi rechini?

Nu ar fi niciodată în siguranță. Niciodată.

Cu mâinile tremurânde, a pornit ceainicul. O bătaie la ușa din spate a speriat-o. Zeus a lătrat, iar mișcarea furioasă a cozii sale subțiri sugera că este prieten, nu dușman. Cu o mână apăsată la baza gâtului, Abby a mutat perdeaua și s-a uitat pe fereastră. Derek stătea pe veranda din spate, cu mâinile băgate în buzunare și umerii cocoșați de înfrângere. Sprijinindu-și coloana vertebrală și adunându-și controlul, Abby l-a lăsat să intre. Câinele a trecut prin rutina lui de clătinare și văicăreală. Derek a căzut în genunchi. Zeus a șters cu bale pe haina băiatului.

"Unde este polițistul?" Derek s-a ridicat în picioare. Privirea lui a străbătut camera.

"Verifică casa", a spus Abby. Ce ar crede Derek despre otrăvirea cu GHB sau despre răpirea ei? Ar trebui să-i spună? Oricât de mult nu-i plăcea să-l sperie, trebuia să fie sinceră cu el. Faptul că era la ea acasă l-ar fi putut pune în pericol. "Poliția crede că accidentul meu nu a fost un accident."

Ochii lui Derek au încetat să mai hoinărească și s-au oprit în ochii ei. "Cineva s-a jucat cu mașina ta."

"Ceva de genul ăsta."

Ochii lui s-au mărit. "Serios?"

"Serios." Ea nu i-a dat detalii. Era suficient că era informat despre risc. Poate că ar trebui să stea departe de ea pentru o vreme. Dar cum rămâne cu mama lui? "Trebuie să fii atent."

El a dat din umeri gen *glumești?*.

"Poate nu ar trebui să stai pe aici câteva zile. Nu știu când sau unde s-a întâmplat. S-ar putea să nu fie sigur aici."

"Siguranța nu este o garanție nicăieri." Privirea lui era la fel de obosită pe cât se simțea Abby.

Zgomotul bocancilor a semnalat întoarcerea lui Ethan din garaj. El s-a oprit brusc. "Hei, Derek."

"Hei." Derek nu a luat-o la fugă, dar adidașii lui erau îndreptați spre ușă, ca și cum ar fi vrut să fugă.

"Vroiam să mă asigur că casa lui Abby e liberă." Ethan și-a desfăcut fermoarul hainei. A surprins privirea lui Abby. "Nu am găsit niciun semn de tentativă de efracție."

Ceea ce însemna că Gatorade-ul ei fusese probabil alterat la școală. Pielea expusă a lui Abby se umplu de piele de găină și se simți ușurată că nu va trebui să se întoarcă la muncă săptămâna aceasta. Gândul că casa ei nu fusese violată era totuși liniștitor.

"Ai de gând să fii acasă în seara asta?" l-a întrebat Ethan pe Derek. Derek a pufnit. "Da. Probabil că da."

"Vrei să stai de pază?" Ethan își scoase jacheta și o aruncă pe spătarul unui scaun. "Va fi un polițist aici, dar știi ce este normal și ce nu pentru cartier. Dacă vezi ceva suspect, te rog sună-mă." A scos o carte de vizită din buzunarul de la piept și a întins-o.

Derek a ezitat. Nehotărârea i-a înăsprit poziția. A smuls cartea din cele două degete ale lui Ethan.

"Pot să fac asta", a spus băiatul, îndreptându-și spatele. Ethan a dat din cap. "Mulțumesc, omule. Chiar apreciez asta."

"Nicio problemă." Derek s-a întors spre Abby. "Mai vrei să îl scot pe Zeus la plimbare?"

"Sunt sigură că i-ar plăcea asta." Abby a zâmbit. "Dar fii atent."

"Întotdeauna." Derek a prins lesa de zgarda lui Zeus, iar cei doi au ieșit din bucătărie. Abby a auzit ușa din față deschizându-se și închizându-se.

S-a întors spre Ethan. "De obicei este timid. Cum l-ai fermecat?"

"Crezi că sunt fermecător?" O sclipire răutăcioasă a strălucit în ochii lui Ethan.

Da. "Nu am spus asta." Abby a roșit. "Vorbeam despre Derek."

"Știu. Îmi pare rău." I-a dat un zâmbet mustrător. "L-am zărit mergând spre școală în dimineața asta și l-am dus cu mașina. Nu-i mare lucru."

"A intrat în mașina ta de poliție?" a întrebat Abby. Derek ar fi mers pe jos până pe coastă înainte de a se urca de bunăvoie într-o mașină de poliție.

"Nu." Ethan a suspinat. "Conduceam mașina fraților mei. Este un MINI Cooper, probabil cel mai puțin intimidant vehicul de pe fața pământului. Este o cutie de pantofi roșu aprins echipată cu un motor de mașină de tuns iarba."

"Mulțumesc. Derek are nevoie de mai mulți oameni în care poate avea încredere."

Ethan și-a deplasat greutatea. "Care e povestea lui?"

Abby a intrat în manevre evazive. Nu putea uita că Ethan era polițist. Erau lucruri pe care el nu le putea ști. Lucruri care îl puteau face pe Derek vulnerabil. "Mamă singură. Trebuie să muncească mult." Bine, asta nu a fost o minciună totală. Când Krista muncea, muncea mult, mai ales ca să recupereze facturile întârziate de la chefurile ei bianuale cu bărbați și băutură. "Au avut niște vremuri grele."

"Unde este tatăl lui?"

"Nici Krista, nici Derek nu au pomenit vreodată de el."

"Pare un copil bun. Avea de gând să meargă pe jos la școală astăzi. E un drum lung în frigul ăsta. Majoritatea copiilor s-ar fi dus acasă și ar fi chiulit."

"Este foarte sârguincios la școală." Pieptul lui Abby se încălzise. Tutoriatul ei ajutase, ca și cum acel mic punct luminos din viața lui Derek ar fi atenuat o mică parte din oroarea care o umbrea pe a ei.

Pe aragaz, ceainicul șuiera. Abby s-a întins după el. "Ceai?"

"Nu, mulțumesc." Ethan și-a sprijinit un șold de tejghea. "Ce face mama lui Derek?"

"E chelneriță." E timpul pentru o schimbare de subiect. "Dacă nu ați găsit niciun semn că cineva a intrat în garaj, cum s-a otrăvit Gatorade-ul meu?"

"Va trebui să presupunem deocamdată că GHB-ul a fost pus în băutura ta în timp ce stătea în mașina ta în parcarea școlii."

"Asta nu e cu mult mai bine."

"Nu. Nu este. Înseamnă că cel care a făcut-o cunoștea rutina ta. A plănuit ca tu să bei Gatorade în drum spre parc. Trebuie să te fi urmărit." Ethan s-a oprit aici, dar ochii lui au spus mai mult.

Abby a tresărit. Oricine ar fi încercat să o ucidă o urmărise suficient de mult timp pentru a-i prezice activitatea.

Și-a turnat apă aburindă în cană. "După răpire, nu puteam să stau în aceeași casă în care fusesem atacată. Nici măcar nu am vrut să stau în aceeași zonă. Aveam nevoie de un nou început. Acum mă gândesc că nu voi putea scăpa niciodată de asta."

"Nu-mi pot imagina prin ce ai trecut", a spus Ethan. "Și sunt supărat că a ieșit mai devreme din închisoare. Dacă el e cel din spatele acestui lucru, îl vom prinde. Ceea ce nu pot să înțeleg este de ce și-ar risca libertatea pentru răzbunare."

"Vorbim despre un bărbat care m-a răpit pentru că nu am vrut să merg la o întâlnire cu el. Ăsta nu e un comportament tocmai rațional. A petrecut câțiva ani în închisoare din cauza mea. Nu-mi pot imagina cât de furios este acum." Neputința îi umplu pieptul lui Abby. Doamne, disprețuia să se simtă vulnerabilă. În adâncul ei, un întrerupător s-a declanșat. Nu mai putea suporta.

Indiferent de risc, de data aceasta urma să fie diferit. Trebuia să ia măsuri ofensive. Gata cu fuga și ascunderea.

Decizia i-a dat putere. Da, era încă speriată. Ar fi o prostie să nu fie. Dar nu avea de gând să stea și să aștepte un alt atac sau să le dea altor oameni controlul asupra viitorului ei. Ea își asuma responsabilitatea.

Maxilarul lui Ethan s-a încleștat. "O să o luăm pas cu pas."

"Mai întâi trebuie să aflu cum și de ce a fost eliberat." Abby și-a aruncat pliculețul de ceai și a adăugat o lingură de zahăr băuturii sale. "Procurorul care s-a ocupat de cazul meu a murit de un atac de cord acum câteva luni. Mâine

am o întâlnire cu înlocuitorul său. Vreau să știu ce s-a întâmplat. Am fost înregistrată pentru a primi o notificare dacă Faulkner a fost eliberat." Abby își înfășură mâinile în jurul căniii și sorbi. Lichidul fierbinte îi încălzea burta, dar nu reușea să taie răceala din venele ei. "Evident, asta nu s-a întâmplat."

S-a întors spre masă, dar Ethan i-a blocat calea. Bucătăria ei minusculă nu fusese proiectată pentru distracții. El nu a făcut nicio mișcare să iasă din calea ei. "Cred că ar trebui să mă lași pe mine să mă ocup de asta."

Abby a scuturat din cap. "Nu pot. Pentru sănătatea mea mintală, trebuie să fiu proactivă. Nu mă voi ascunde." Nu mă mai ascund.

Ethan a dat din cap. "Nu-mi place, dar înțeleg."

Privirile lor s-au întâlnit. Acceptarea lui a lipit legătura dintre ei. El nu avea de gând să-i ceară să cedeze controlul.

Respectul se aprinse albastru aprins în privirea lui. "Cum ai obținut o programare atât de repede?"

"Am convins-o pe secretară că noului procuror nu i-ar plăcea să audă despre cazul meu la știri." Nu că Abby s-ar fi dus vreodată la presă. Ultimul lucru pe care și-l dorea era publicitatea. Dar cacealmaua ei funcționase ca prin minune.

"Sunt sigur că e adevărat." Ethan s-a apropiat. "Aș vrea să te conduc."

Abby s-a aplecat, dar călcâiele ei au lovit dulapurile. "Asta nu e necesar."

Corpul lui slab o înghesuia. "Știu. Dar e ziua mea liberă, și nu vreau să mi-o petrec făcându-mi griji pentru tine."

"Ți-ai face griji?" Căldura din stomacul lui Abby se răspândi. Ar fi trebuit să vrea să fugă și să se ascundă de Ethan. În schimb, el îi făcea sângele să-i cânte prin vene. Dorința îi strălucea în ochi, hipnotizând-o.

"Da." Ethan i-a luat cana din mâini și a așezat-o pe tejghea. Irișii lui s-au întunecat în timp ce își potrivea corpul cu al ei. "Aș face-o. Toată ziua. Doar pentru că înțeleg și respect nevoia ta de a fi implicată în cazul tău, tot vreau să te protejez."

"Um. Bine atunci." Inima prinsă în capcană a lui Abby a zgâlțâit. "Trebuie să plec până la șapte."

"Mă trezesc devreme." Un motor de mașină a sunat afară. "Ăsta trebuie să fie Pete", a spus el pe obrazul ei. Respirația lui mentolată îi flutura peste față. "O să aibă grijă de casa ta la noapte." Ethan i-a apăsat un sărut pe tâmplă, lângă bandajul de mărimea unui timbru care acoperea tăietura aproape vindecată. Contactul buzelor lui a stârnit furnicături în corpul lui Abby. Ochii ei s-au închis, iar mâna ei s-a îndreptat spre pieptul lui Ethan. Și-a întins degetele, atingând cât mai mult din el cu o singură mână. Sub cămașa uniformei, mușchii lui erau tari sub palma ei. El mirosea a mentă, iar buzele lui au zăbovit câteva secunde mai mult decât se aștepta ea, dar dezamăgirea a trecut prin ea când el și-a ridicat gura de pe pielea ei. "Fii atentă, Abby. Sună-mă dacă ceva te sperie."

"O voi face."

"Pete va veni să se prezinte." El s-a îndepărtat și i-a cercetat fața. "E un polițist bun. Poți avea încredere în el."

Abby a dat din cap. Îl credea. De ce? Ce era diferit la Ethan?

Și-a luat geaca și a ieșit din bucătărie.

Balansându-se ușor, Abby a pus o mână stabilizatoare pe tejgheaua de lângă ea. Uau. Și-a atins obrazul. El nici măcar nu o sărutase pe gură și ea practic leșinase ca o școlăriță. Ce gust avea el?

Ușa din față s-a deschis. Zeus și Derek au intrat tropăind. Abby s-a dus la fereastra din față. Afară, Ethan vorbea cu un polițist mai în vârstă, scund și voinic. Ethan s-a uitat la fereastră ca și cum ar fi simțit prezența ei. Privirea lui ardea prin răcoarea care plutea lângă geam.

Uh-oh. Mâna ei a fluturat până la gât. Nu exista nicio îndoială în privința acelei priviri. El o dorea. Se întrebă dacă restul mușchilor lui erau la fel de solizi ca pieptul lui. Abby își închise imaginația înainte ca aceasta să fugă cu ideea.

Nu era momentul.

Ethan s-a întors spre mașina sa, în timp ce polițistul mai în vârstă a început să meargă pe jos.

Și-ar fi dorit ca Ethan să vegheze asupra ei în timpul nopții.

După ce Derek s-a dus acasă, ea a lăsat câinele afară pentru ultima dată.

Din cealaltă parte a curții, domnul Sheridan i-a făcut cu mâna și s-a apropiat de gard. Abby și-a luat geaca, și-a încălțat o pereche de cizme și a ieșit să vadă ce vrea bătrânul ei vecin irascibil.

"Vine o furtună puternică."

"Știu." Abby își strânse poalele jachetei. "Ai nevoie de ceva?"

"Nu, dar mulțumesc pentru întrebare." Dl Sheridan și-a frecat mâinile noduroase. "Nu mulți oameni știu cum să fie vecini în zilele noastre. Am mai multă sare gemă în magazie dacă ai nevoie."

"Mulțumesc."

Dl Sheridan a îndreptat un deget spre casa lui Derek. "Puștiul Tanner a fost din nou în curtea ta."

"Știu." Abby a zâmbit. "E în regulă. El plimbă câinele pentru mine."

"Atâta timp cât e în regulă cu tine." Dl Sheridan credea că toți cei sub vârsta de douăzeci de ani sunt "golani" cu intenții de jaf sau vandalism, dar avea intenții bune.

"Mulțumesc că ai fost atent."

"Vremea mă ține înăuntru mai mult decât aș vrea, dar încerc." A ridicat din umeri. "Ai grijă de tine. Noapte bună."

"Noapte bună." Abby l-a chemat pe Zeus și s-a întors în casă. S-a dezbrăcat de hainele de exterior și și-a verificat toate încuietorile înainte de a urca în dormitor. Ușa de la dressing era deschisă de la căutarea lui Ethan. A aprins lumina și a intrat. Un mic seif ignifug era cocoțat în colțul din spate. Abby l-a luat și l-a dus în dormitor. Înăuntru era planul ei de ultimă instanță. Învârtind combinația la numerele corecte, ea a ridicat capacul. Ascuns într-un toc de neopren era Glock-ul de 9 mm al mamei ei. A ignorat plicul plin cu bani și telefonul mobil preplătit, neînregistrat, care rămăseseră în cutie.

Abby a prins arma în mâna dreaptă. Greutatea și senzația erau în același timp confortabile și stranii. Nu mai mânuise arma de când mama ei luase o supradoză. Răpirea și procesul s-au dovedit a fi prea mult pentru starea emoțională deja precară a mamei.

Dar nu a lăsat-o pe Abby fără o moștenire. Unele femei transmiteau sfaturi de frumusețe fiicelor lor. Le instruiau în arta aplicării rimelului și a rujului.

Altele și-au învățat fetele să gătească, lăsând rețete ca dar de durată familiilor lor.

Mama lui Abby își învățase fiica să tragă un mănunchi de gloanțe într-o țintă în formă de trunchi la șase metri.

Capitolul 11

Zeke și-a parcat Camaro-ul în spatele tomberonului și s-a grăbit spre camera lui. Cartea lui de ieșire din închisoare fusese o lovitură norocoasă. Dar oare câțiva ani erau suficienți pentru ca un anumit client să uite de banii cheltuiți și nu câștigați? Păcat că eliberarea lui fusese atât de publică. Era greu să rămâi sub radar când apăruse în ziare. Lista deținuților afectați fusese lungă, totuși. Poate că nimeni nu observase numele lui printre atâtea altele.

A deschis ușa și a pășit înăuntru. Camera era o vizuină de șobolani goală, cu telecomenzi înșurubate și pete misterioase pe covor. Dar era doar o locuință temporară. După ce primea despăgubirea de la stat, Zeke își putea plăti datoriile restante și se putea muta departe, foarte departe de New Jersey. Și-a aruncat jacheta pe pat și a tremurat. Suficient vânt a suflat prin montanții ferestrei pentru a mișca perdelele decolorate.

Florida suna bine. Da. Se îndrepta spre sud. Nu-și mai îngheța ouăle.

A pornit termostatul de pe perete la 75 de grade F. Aparatul de pe perete a tremurat, a zăngănit și a scos o tuse patetică de aer călduț. Zeke știa că temperatura camerei abia se va clinti.

Avocatul cu care s-a întâlnit a spus că ținutul va ajunge la o înțelegere. Condamnarea lui se bazase pe probe falsificate, motiv pentru care fusese anulată. Au dat-o în bară și știau asta. Nu ar fi vrut să suporte cheltuielile unui proces uriaș pe care nu l-ar fi putut câștiga.

A fost doar o chestiune de când și cât de mult.

Zeke s-a îndreptat spre baie. Camera era un frigider nenorocit, dar încălzitorul de apă caldă funcționa foarte bine.

S-a oprit brusc la botul armei din fața lui și la perechea de ochi morți concentrați asupra lui. "Bună, Zeke."

Se pare că clientul său nu uitase. Zeke se blestemă. Proces sau nu, ar fi trebuit să plece în Florida în ziua în care fusese eliberat. Sărac era mai bine decât să aibă rotulele rupte, vârful degetelor lipsă sau mai rău.

"Pot face rost de bani." Zeke a dat înapoi, cu mâinile în aer. Urma să fie bine. Nu-i așa? Un om mort nu putea plăti datoriile, iar banii erau cheia universului. Dar tipul cu ochii morți era înfricoșător. "O să plătesc și dobânda."

"Zeke, închide perdelele."

Zeke a făcut un pas înapoi și a tras draperiile grele peste fereastră. Țesătura groasă de blackout bloca complet lumina soarelui, arătându-și dorința de a coopera cu bună credință. "Acolo. Nimeni nu poate vedea înăuntru."

"Perfect", a spus Dead-eyes. "Aceasta este o conversație foarte privată."

***

Ryland a ridicat receptorul telefonului care bâzâia.

"M-am ocupat de prima problemă", a spus Kenneth cu o voce degajată. "Trecem la numărul doi."

"Mulțumesc, Kenneth." Mulțumit, Ryland a încheiat convorbirea. S-a învârtit pentru a privi prin peretele de sticlă al biroului său. Soarele de după-amiază scânteia pe marea agitată cu o strălucire înșelătoare. Nisipul de dedesubt părea cald și primitor. Dar valurile albe care dansau peste Atlantic dezvăluiau adevărul. Un vânt arctic friguros transformase plaja într-un frig brutal.

Din păcate, telefonul lui Kenneth fusese punctul culminant al zilei sale. Încheierea încetării ultimei sale afaceri ilegale se dovedea a fi chiar mai dificilă decât anticipase.

Interfonul său a sunat. "Domnul Medina dorește să vă vadă, domnule."

"Trimite-l înăuntru." Ryland s-a întors la biroul său, la munca sa, și l-a salutat pe unul dintre cei mai vechi asociați ai săi. S-a ridicat și a întins o mână peste biroul său.

"Paul, întotdeauna mă bucur să te văd." Minciuna a alunecat din gura lui Ryland la fel de ușor cum soarele ascundea frigul de pe plajă. "Scotch?"

"Da." Paul și-a înclinat capul cu o fracțiune de centimetru. "Cu gheață. Mulțumesc."

Ryland s-a dus la micul bar din colț. A umplut două pahare cu gheață și a turnat în fiecare câte un pahar generos de lichid ambrat.

Ca și Ryland, Paul Medina îmbătrânise de când începuseră amândoi. Părul negru al lui Paul era încărunțit, iar pielea lui purta urmele entuziasmului său pentru golf. Ryland își studia oaspetele. Oare proprii lui ochi reflectau aceeași brutalitate detașată? Oare ceilalți îi întâlneau privirea și tresăreau când știau că înăuntrul lor nu trăiește nicio fărâmă de milă?

Probabil. Dumnezeu știa că Ryland își câștigase duritatea cu fapte care ar fi provocat coșmaruri unei ființe umane pline de compasiune.

"Nu știam că ești în oraș." Ryland s-a așezat pe scaunul său. "De obicei nu stai în Miami până în martie?"

"Vin din când în când să mă mai uit la afaceri." Paul s-a așezat într-unul dintre scaunele de oaspeți din piele și crom și și-a încrucișat picioarele. Și-a strâns degetele și s-a uitat la Ryland peste ele. "Nu poți avea încredere deplină în nimeni."

Insinuarea lui Paul era clară, la fel și dezinteresul său pentru discuții mărunte, ceea ce îi convenea foarte mult lui Ryland. Se săturase și el de prostii.

Ryland s-a lăsat pe spate în scaunul său. "Ce te aduce astăzi la mine în birou, Paul? Cu siguranță nu ai zburat de la Miami doar pentru a vorbi despre nepoții noștri."

"Nu. După cum am spus, călătoria este legată de afaceri." Ochii negri ai lui Paul au sclipit cu enervare. "Chiar credeai că poți înceta pur și simplu să mai iei transporturi?"

Ryland și-a ales cuvintele cu grijă, pentru că verificarea lui Paul pentru un

microfon ar fi fost o insultă directă.

"Ai avut un preaviz adecvat."

"Și eu te-am avertizat că vor exista repercusiuni dacă îți urmezi planul", a răbufnit Paul.

Ryland a fluturat o mână. "Ai avut destul timp să găsești alte căi de distribuție."

"Nu poți lăsa o gaură în procesul de livrare." Tonul lui Paul a devenit mai rece decât cuburile de gheață din scotch-ul său. "Și cum rămâne cu fiii tăi? Nu merită și ei aceleași oportunități care ne-au făcut ceea ce suntem astăzi?"

Nu. Meritau mai mult. Ryland a înghițit cuvintele. Fiii lui nu făcuseră niciodată parte din acea parte a companiei. Ei nici măcar nu știau că există. Îi pregătise să preia funcțiile de CEO și CFO al companiei legitime.

"M-am făcut înțeles anul trecut, Paul." Ryland nu și-a schimbat poziția. A rămas confortabil înclinat. "Știai că se va întâmpla asta."

"Sunt mulți alții care depind de rolul companiei tale în industrie. Ne-ai lăsat cu un gol pe care nu îl putem umple."

"Nu este adevărat", a spus Ryland. "Există o mulțime de oameni dornici să ocupe locul."

"Dar încrederea nu a fost stabilită. Riscurile sunt prea mari pentru a deschide ușile către noi parteneri. Nu vrei să te răzgândești?"

Ryland nu a clipit. "Nu."

Paul s-a ridicat. Și-a așezat paharul pe birou cu o ultimă *pocnitură*. "Ține minte, Ryland. Nu sunt singurul pe care îl trădezi, la fel cum nici tu nu ești singurul în pericol."

Capitolul 12

Abby privea pinii care treceau pe lângă geamul camionului. După proces și moartea mamei sale, jurase că nu se va mai întoarce niciodată aici.

"Aici ai locuit înainte să te muți la Westbury?" Ethan a ieșit de pe autostrada Atlantic City și a urmat indicatorul spre Harris, unde se afla biroul procurorului județului.

"Da. Aveam o casă în oraș nu departe de aici." Nici fântâna în care Faulkner o ținuse pe Abby nu era departe. Anxietatea i se rostogolea în burtă.

Harris, New Jersey, era una dintre cele mai puțin populate secțiuni ale statului. Situat la cincisprezece mile vest de Atlantic City, la marginea de sudest a Pine Barrens, era exact ceea ce sugera numele: în mare parte arid și plin de pini.

"Și tu ai crescut aici?"

"Da."

"Ați fost mereu doar tu și mama ta?"

Abby a suspinat. Reticența ei nu l-a descurajat deloc pe Ethan. "Tatăl meu nu prea era prin preajmă. Trecea pe aici ocazional și îi dădea bani mamei. În afară de asta, nu voia să aibă nimic de-a face cu viața mea." Era pe punctul de a spune că nu-i putea lipsi ceea ce nu avusese niciodată, dar știa că Ethan va vedea prin bravada ei. Abby nu avusese niciodată experiența unui tată iubitor, dar avea prieteni cu tați adevărați, tați care le amenințau partenerii și dansau cu ele la nunțile lor.

"Imi pare rau. Ai fost apropiată de mama ta?"

"Nu era maternă din fire, dar a încercat." Abby nu s-a îndoit niciodată că mama ei o iubea, chiar dacă de multe ori părea deconectată. Mama nu era cea mai afectuoasă persoană de pe planetă, dar o învățase pe Abby să tragă în școala generală, iar mama ar fi luptat până la moarte pentru a-și proteja fiica. "Suferea de depresie. Uneori bea prea mult. Cred că îl iubea pe tatăl meu, iar faptul că era o stradă cu sens unic și-a pus amprenta asupra ei. Nu a avut niciodată întâlniri. Nici măcar o dată." Abby și-a sprijinit capul de geamul pasagerului. Vorbind despre o suprapunere. De ce i-a spus asta? Ce era la el care îi scădea apărarea?

Urmând o comandă de la GPS, Ethan a virat la stânga. A condus în tăcere timp de câteva minute. "Ți-am spus că locuiesc cu mama?"

Ea și-a ridicat capul și s-a uitat la el. Era o chestie de genul "tu mi-ai arătat-

o pe a ta, așa că acum o să ți-o arăt pe a mea"? Și de ce împărtășirea reciprocă o deranja chiar mai mult decât propria ei scăpare de prea multă informație? Era ca și cum s-ar fi legat. "Nu."

Un zâmbet ironic, cu buzele strânse, i-a traversat fața. "Da. Tatăl meu a avut un atac de cord și a murit la cincizeci de ani. Eram polițist în New York City la vremea aceea. Frații mei gemeni mai mici erau încă în liceu, iar mama avea artrită reumatoidă. Trebuia fie să mă mut acasă, fie să o fac să vândă ferma. Ea iubește ferma".

"Ai renunțat la carieră pentru familia ta?"

"Nu chiar. Sunt încă polițist." Ethan s-a strâmbat.

"Orașul New York și Westbury sunt abia pe aceeași planetă."

"Adevărat." Ethan a râs. "Dar până la urmă a ieșit totul bine. Lui Cam și Bryce le-a fost greu să accepte moartea tatei. Tuturor ne-a fost greu. Să plângem împreună a fost cea mai bună terapie."

"Cum sunt frații tăi acum?" a întrebat Abby. Pierderea mamei ei era încă o umflătură tare în centrul pieptului ei. Își făcuse singură durerea.

"Se descurcă de minune. Mâine se întorc la facultate." Ethan a urmat o altă indicație din telefonul mobil, a virat în complexul municipal și a parcat în fața biroului procurorului. "Ești gata?"

Nu. Intimitatea neașteptată formată între ei în timpul drumului lung îi lăsase un gust dulce-amărui în gură. Legătura lor fragilă se simțea fragilă și tandră. O legătură atât de dulce nu trebuia să fie stricată de veștile care o așteptau în biroul procurorului.

Dar așa era viața ei. Zilele frumoase însorite erau întotdeauna urmate de furtună.

"Da." Abby și-a deschis ușa și a ieșit pe asfalt. Un vânt înghețat bătea prin spațiul deschis. Cam atât cu temperaturile mai blânde din apropierea coastei. Și-a închis geaca de puf. Cel puțin nu era zăpadă pe jos.

Ethan mergea alături de ea. Ochii lui albaștri și ocupați scrutau parcarea în timp ce o îndruma spre clădire. Îmbrăcat în blugi, cizme și o jachetă bomber din piele la fel de neagră ca părul lui, ținuta lui casual nu-i camufla natura de polițist.

Înăuntru, Abby și-a dat numele recepționerului. Și-a frecat mâinile pentru a le încălzi și s-a așezat pe un scaun. În ciuda frigului, transpirația nervoasă îi picura între omoplați. Își scoase jacheta și și-o lăsă pe braț. Ethan a luat scaunul tapițat de lângă ea. I-a luat mâinile între ale lui, care erau absurd de fierbinți având în vedere cât de frig era afară.

"Doamnă Foster, domnul Whitaker vă va primi acum." Pe lângă faptul că procurorul fusese înlocuit, recepționista brunetă cu picioare lungi era nouă. A traversat încăperea și a deschis ușa șefului ei. Pielea de porțelan, dinții albi și buzele roșu închis îi confereau o sexualitate de vampir. Unde era femeia mai în vârstă care conducea biroul ultimului procuror?

Abby s-a ridicat în picioare. Lângă ea, Ethan și-a pus mâna pe spatele ei. Căldura i s-a infiltrat prin bluză și a sprijinit-o când au intrat în birou. În spatele unui birou cu zgârieturi, un bărbat înalt și blond, în jur de patruzeci de ani, și-a netezit cravata și s-a ridicat când s-au apropiat.

"Dan Whitaker." El a întins o mână. Abby a strâns-o și l-a prezentat pe Ethan.

De la pantofii lustruiți până la părul său de *GQ*, noul procuror-șef era mult prea perfect pentru a fi sincer.

La gestul lui Whitaker, Abby s-a așezat în fotoliul din piele uzată din fața biroului lui. Ethan își lăsă mâna de pe spatele ei și luă celălalt scaun. Ea a simțit imediat lipsa contactului. Mâna ei s-a dus la claviculă în timp ce aștepta ca Whitaker să explice lipsa lui de comunicare. Cu trei ani în urmă, petrecuse ore întregi stând în același scaun și pregătindu-se să depună mărturie, dar în această după-amiază spațiul odată familiar i se părea un teritoriu străin.

Iar Whitaker se simțea ca dușmanul.

Ceea ce era ridicol. Omul nu vorbise încă și, chiar dacă nu se întâlniseră niciodată, erau de aceeași parte.

Hotărâtă să ascundă panica care îi urca pe gât, și-a așezat mâinile în poală și și-a împletit degetele pentru a le fixa. Niciun fel de voință nu putea opri transpirația care îi curgea prin pori.

"Sunteți sigură că nu vă pot aduce nimic, doamnă Foster?" La încuviințarea mută a lui Abby, recepționera a pivotat pe un călcâi îngust și s-a

retras.

Whitaker și-a rotunjit biroul și s-a așezat pe marginea acestuia, privind în jos la Abby și Ethan. Poziționare superioară a corpului. Bine lucrat. Un punct pentru noul procuror.

Whitaker îi aruncă lui Abby o privire solemnă. "Aș vrea să-mi prezint scuzele. Ar fi trebuit să fi fost informat despre eliberarea lui Faulkner. Am avut o fluctuație destul de mare de personal. Am cercetat problema. Noul dumneavoastră număr de telefon nu era în evidențele noastre."

"Ce zici de sistemul VINE?" a întrebat Ethan. "Întregul scop al automatizării sistemului de notificare a victimelor a fost acela de a elimina eroarea umană."

Whitaker a ridicat din umeri. "Orice sistem de o asemenea mărime poate avea o defecțiune ocazională."

Defecțiune? Asta e tot ce a fost ea pentru acest om? O eroare nefericită de calculator?

Furia i-a blocat respirația lui Abby în piept. Se străduia să inspire suficient aer pentru a răspunde. "Nu înțeleg. Faulkner nu trebuia să fie încă eligibil pentru eliberare condiționată. Ce s-a întâmplat?"

Whitaker și-a încrucișat brațele în fața pieptului. Butoni de manșetă argintii străluceau. "Acum câteva luni, un tehnician de laborator de stat a fost condamnat pentru falsificarea de probe. Un funcționar de la acest birou a fost, de asemenea, implicat. Fiecare inculpat ale cărui probe au fost manipulate de una dintre aceste două persoane a depus o contestație împotriva condamnării sale. Din păcate, acest lucru a inclus și cazul tău."

Și a explicat de ce biroul procurorului a făcut curățenie. Indiferent dacă au fost sau nu cu adevărat responsabili, cineva trebuia să plătească pentru imaginea publică.

Cu excepția unei ușoare încruntări politicoase, chipul impecabil al lui Whitaker a rămas lipsit de expresie. Fie nu-i păsa cu adevărat, fie mușchii feței îi fuseseră botoxați până la supunere.

Predecesorul lui Whitaker nu ar fi luat-o niciodată prin surprindere în acest fel. Mark Bailey o ținuse la curent cu totul. Lumina strălucea pe părul vopsit

al lui Whitaker în timp ce acesta se apleca mai aproape, ajungând să sprijine o mână manichiurată pe umărul lui Abby. Neputând să se retragă mai mult în scaunul cu spătar înalt, Abby a strâns din dinți. Atingerea lui era metaforic de vâscoasă. Ar fi avut nevoie de un duș de decontaminare pentru a scăpa de pata asta.

"Știe cineva unde este Faulkner?" Ethan se holbă la mâna lui Whitaker.

Procurorul și-a pus-o la loc pe coapsă. "Faulkner nu a fost eliberat condiționat. El a fost eliberat. Condamnarea sa a fost anulată. Fără dovezi fizice, am decis că nu are rost să rejudecăm cazul său."

"Deci nu este obligat să raporteze nimănui", a încheiat Ethan pe un ton mort.

"Corect", a spus Whitaker. "La urma urmei, nu i-ai văzut niciodată fața. I-ai recunoscut doar vocea. Nu și-a recunoscut niciodată vinovăția. Nu este probabil ca un juriu să condamne un om bazându-se doar pe sunetul vocii sale."

Abby nu a putut asimila vestea. "Dar au existat și alte dovezi...."

"Nu suficiente pentru o condamnare." Whitaker a clipit.

Stomacul lui Abby se umflă. O mână s-a ridicat pentru a-i acoperi gura. Whitaker a alunecat înapoi pe marginea biroului său, masca crăpându-i de repulsie pentru o clipă.

A înghițit, a inspirat adânc pe nas și a dat drumul la aer prin buzele strânse. Tăietura de pe tâmplă o ustura. A atins bandajul.

"Există vreo înregistrare a familiei sau a ultimei adrese cunoscute?" a întrebat Ethan.

Vocea lui Whitaker a devenit acră. "Nu pot să dau informații personale. Și nici nu vă pot permite să îl hărțuiți pe Faulkner, chiar dacă sunteți ofițer de poliție. Ți-ai ieșit din jurisdicție, ofițer Hale, iar din punct de vedere legal, Faulkner este acum un om nevinovat. Condamnarea sa a fost ștearsă ca și cum nu s-ar fi întâmplat niciodată."

Abby a mai respirat adânc. *O, Doamne*. El chiar ieșise. Și nu doar afară, ci liber să facă ce vrea. Fără întâlniri cu un ofițer de eliberare condiționată. Fără cerințe de raportare. Nimic. Putea fi oriunde. Faulkner reușise ceea ce Abby nu fusese în stare să facă. Își șterse tabula rasa.

Ethan s-a ridicat și a mers să stea în spatele scaunului ei, poziționându-se ochi în ochi cu Whitaker. "Cineva a încercat să o ucidă pe doamna Foster vinerea trecută."

Ethan și-a așezat ambele mâini pe umerii ei. Greutatea lor a ancorat-o. Ea și-a întins mâna peste corp și și-a pus mâna peste a lui.

În ochii procurorului a pâlpâit aprehensiunea. "Nu văd ce legătură are asta cu eliberarea domnului Faulkner."

Abby a deschis gura să protesteze, dar nu i-a ieșit niciun cuvânt. Ce putea să spună? Singura replică disponibilă în creierul ei era: "*Serios, ești idiot?* Exprimându-l nu ar fi obținut nicio cooperare. Nu că ar fi obținut prea multă acum, dar animozitatea din partea biroului procurorului nu ar fi ajutat lucrurile.

Ethan a strâns-o de umeri într-un silențios *Am primit această* asigurare. "Pare convenabil că a fost eliberat cu câteva săptămâni înainte ca doamna Foster să fie atacată."

"Sau e doar o coincidență." Whitaker își coborî corpul ascuțit în scaun și luă un dosar din coșul de pe birou. Interviul lor se terminase. "Există procese în curs împotriva județului din cauza situației. Nu mai pot discuta despre asta."

Degetele lui Ethan s-au strâns. "Eu nu cred în coincidențe."

***

Ethan abia ținea pasul în timp ce Abby fugea din clădirea încălzită în frigul din parcare. Tocurile cizmelor ei răsunau pe trotuar. A trecut un autobuz. Gazele de eșapament rămase miroseau urât după întâlnirea lor cu Whitaker, ca și cum aerul ar fi fost viciat de mesajul lui că Abby nu merita efortul de a-și rejudeca răpitorul.

Ea s-a împiedicat. Ethan a prins-o de cot. I-a înfășurat un braț în jurul taliei, încetinind-o în timp ce se apropiau de camionul lui.

"Ușor." El a deschis portiera și a ajutat-o să urce pe scaunul pasagerului. Mâinile îi tremurau, iar din ochi îi curgeau lacrimi. Ethan a înconjurat camionul

și s-a strecurat pe scaunul șoferului. A pornit motorul, a dat drumul la căldură și a îndreptat aerisirile spre Abby.

A umblat prin geantă, a deschis-o și a scos un pachet de șervețele. "Îmi pare rău."

"Nu ai niciun motiv să-ți ceri scuze." Ethan își potoli dorința de a se întoarce în biroul lui Whitaker și de a-i scoate câțiva dinți perfecți. *Ce idiot.*

Abby și-a șters ochii și nasul. Și-a acoperit ochii cu o mână și s-a prăbușit pe brat.

Ethan s-a rotit în scaun. I-a ridicat mâna de pe față. Ochii ei ardeau de disperare brută. "Ai fost răpită de două ori și otrăvită o dată. Ai scăpat dintr-o mașină scufundată într-un râu înghețat și ai aflat că un fost agresor a fost eliberat prematur. În loc să-ți plângi de milă, cauți răspunsuri. Ești unul dintre cei mai duri oameni pe care îi cunosc".

"În ultima săptămână m-am simțit de parcă aș fi schiat pe gheață, abia reușind să obțin suficientă tracțiune pentru a trece de următoarea curbă." A tras aer în piept și a expirat printre buzele strânse, căutând în mod clar calmul. Abby avea nevoie să fie în control. El se întreba de câte ori în viața ei a fost la mila altcuiva.

El s-a aplecat peste consolă și și-a înfășurat brațele în jurul ei. Ea s-a sprijinit de el, tăcută și nemișcată pentru câteva minute.

Cabina s-a încălzit, iar Abby s-a oprit din tremurat. Cu o respirație adâncă, s-a așezat în picioare. "Trebuie să îl găsim pe Faulkner."

Gândurile lui Ethan făceau ecou cu cele ale lui Abby, dar el dorea să o protejeze de această nouă amenințare la fel de mult pe cât dorea să îi rezolve cazul. "Ești sigură că ești pregătită pentru asta chiar acum? Aș putea să te duc acasă și să mă întorc în altă zi."

"Nu." Se întinse mai mult în scaun, ca și cum decizia ei de a continua să meargă înainte o ținea în picioare. "Suntem aici, și nu vreau să pierd timpul. Trebuie să știu ce a făcut de când a fost eliberat. Dacă e vinovat de otrăvirea mea, va fugi."

"Bine. Îl sun pe șef." Ethan s-a mutat înapoi pe scaunul lui. "El are relații. Dacă Whitaker nu ne va ajuta, șeful O'Connell o va face."

Ethan a condus până la un magazin de pe autostradă și a cumpărat două sticle de apă în timp ce așteptau. Zece minute mai târziu, șeful a sunat înapoi cu o adresă.

"Mama lui Faulkner locuiește în Somer's Point." Ethan a introdus adresa în GPS-ul de pe telefonul său mobil. Somer's Point era ultimul oraș înainte de podul spre insulele barieră care cuprindeau Jersey Shore, stațiunea familială care nu trebuie confundată cu emisiunea de televiziune *Jersey Shore* filmată în Seaside Heights, la șaizeci de mile spre nord.

Douăzeci de minute mai târziu, Ethan a oprit în fața unui rancher de mărimea unei case duble. Întregul teren era de-abia suficient de mare pentru a juca baschet pe tot terenul. În loc de gazon, curtea era acoperită cu un strat gros de pietricele bej, netede și rotunde.

"Lasă-mă să verific mai întâi. Încuie ușile." Dar o privire la fața lui Abby i-a spus că nu era mulțumită de planul lui. "Mama lui a fost la proces?"

Înțelegerea i s-a luminat pe față. "Da."

"Nu-mi place să risc să te recunoască și să refuze să vorbească cu noi."

"Ai dreptate." Abby s-a prăbușit.

"De fapt, s-ar putea să te vadă chiar de la ușă." Ethan a căutat o șapcă de baseball în spatele scaunului camionului său. I-a înmânat-o. "Poți avea încredere în mine, Abby."

Și-a tras șapca pe frunte și a alunecat pe scaun câțiva centimetri. A trecut o secundă de tăcere înainte ca ea să răspundă. "Știu."

Dar o făcea? Mama ei era deprimată. Tatăl ei nu apărea. A avut vreodată Abby pe *cineva* în care să poată avea încredere deplină?

Ethan a coborât din camion. Și-a tras fermoarul jachetei până la bărbie. Deși ningea rar la Jersey Shore și temperatura era mai blândă decât în orașul său natal de munte, vântul care cobora pe stradă era rece, umed și plin de sare. Ethan a cercetat proprietatea în timp ce mergea spre casă. Peluza plină de pietre înconjura casa. Dacă cineva ar fi ieșit în fugă pe ușa din spate, Ethan ar fi auzit pașii scârțâind în pietricele. Flori de plastic și gnomi de ciment căptușeau aleea de beton. Singura mașină de pe alee era un Buick cu patru uși, un model mai vechi. Un permis de parcare pentru handicapați atârna de oglinda retrovizoare.

Adăpostul mașinii era gol, cu excepția unei prelate de culoare cafeniu stivuite pe ciment ca o piele de șarpe. După o privire rapidă în jurul colțului casei, Ethan a bătut la ușă.

A răspuns o femeie în vârstă. A deschis ușa, dar a ținut lanțul fixat. Pielea ei purta urmele permanente ale soarelui, la fel de ridată și maronie ca pielea deteriorată.

"Doamna Faulkner?"

Ochii ei s-au îngustat. "Cine vrea să știe?"

"Numele meu este Ethan Hale, doamnă." Ethan i-a dat un semn respectuos din cap. "Mă întrebam dacă v-ați văzut fiul, Zeke."

"Ești unul dintre prietenii lui?"

Ethan s-a gândit să mintă, dar nu se prea pricepea la asta, iar privirea îndreptată spre el prin gaura din ușă era vicleană. "Nu, doamnă."

"Atunci poți intra." Ea a închis ușa. Ethan a auzit lanțul alunecând liber. Ușa s-a deschis larg.

Așa că mama lui Zeke nu era fericită cu el.

Trupul doamnei Faulkner, înalt de un metru cincizeci și patruzeci de kilograme, era îmbrăcat din cap până în picioare în catifea roz. Ar fi putut avea între cincizeci și optzeci de ani, dar cum Zeke avea doar douăzeci și opt de ani, a plasat-o în partea de jos a acestei categorii de vârstă.

Ethan a pășit în foaier. O combinație de living și sufragerie dădea spre casă, cu o fereastră mare care dădea spre stradă. Figurine cu pisici aglomerau fiecare suprafață disponibilă. Casa mirosea ca o combinație de varză fiartă și mucegai. "Deci, l-ai văzut pe Zeke?"

Doamna Faulkner se sprijinea pe un mersor. "Cine ești tu mai exact?"

Ethan își scoase portofelul și insigna din buzunarul de la spate. "Sunt un ofițer de poliție din Pennsylvania și aș dori să vorbesc cu Zeke despre un caz la care lucrez."

"Ce a mai făcut acum?" Aruncând o privire la insigna lui, ea a scos un șervețel mototolit din buzunarul hanoracului ei și s-a șters sub nas.

"Nu știm dacă a făcut ceva." Ethan și-a împăturit portofelul și l-a pus înapoi în blugi. "Vreau doar să îi pun câteva întrebări."

Ea a pufnit. "Orice crezi tu că a făcut, probabil că a făcut-o. Băiatul ăla nu putea să stea departe de necazuri o zi întreagă, darămite două săptămâni."

"L-ai văzut?" a întrebat Ethan.

"L-am văzut pe Zeke cam la zece minute după ce a ieșit din închisoare", a răbufnit ea, iar amărăciunea i-a înrăutățit expresia. "Mi-a curățat fondul pentru zile negre și a dispărut în alte zece minute."

"Îmi pare rău."

"Nu e nevoie. Nu tu l-ai crescut pe nenorocitul ăla fără valoare." Întorcându-se, doamna Faulkner și-a îndreptat Walker-ul spre o bucătărie galbenă. A alunecat și s-a târât pe holul scurt și s-a așezat într-un scaun din metal și vinil, fie efortul, fie durerea trădării fiului ei epuizând-o. "Zeke vine de la inutilitatea lui în mod natural. Tatăl său a fost, de asemenea, o risipă a vieții pe care Dumnezeu i-a dat-o."

"Ai vreo idee unde s-a dus?" a întrebat Ethan.

"El nu a spus direct, dar Zeke nu este cea mai dulce prăjitură în lot. Vorbea despre probe contaminate și despre cum avocatul ăsta șmecher avea de gând să dea județul în judecată pentru închisoare falsă. Zeke a spus că va fi reabilitat pe viață." Doamna Faulkner și-a dat ochii peste cap în timp ce răsfoia câteva broșuri de pe blatul laminat. "Idei mari. Creier mic. Ăsta e Zeke."

A luat un pix și a scris pe spatele unei cărți poștale publicitare. "Aici sunt cele mai probabile trei locuri."

Ea a enumerat trei moteluri locale ieftine.

Ethan a împăturit biletul și l-a băgat în buzunar. "Sunt surprins că nu a încercat să rămână cu tine."

"Părerea mea ar fi că se îndoapă cu prostituate, un alt obicei pe care îl avea în comun cu tatăl său."

Ouch. "În afară de proces, a menționat cazul vechi?"

Pielea liberă de pe gâtul doamnei Faulkner flutura ca un curcan în timp ce dădea din cap. "Nu, dar se purta nervos."

"În ce fel?"

"Într-un fel care m-a făcut să bănuiesc că a lăsat în urmă niște oameni când a intrat în închisoare și se teme că aceștia îl vor căuta acum că a ieșit."

"Crezi că există vreo șansă să fi fost nevinovat?" Nu că Ethan ar fi crezut vreo secundă că Faulkner fusese condamnat pe nedrept. Dar ce fel de caz i-a prezentat mamei sale?

Ea a pufnit. "Singurul lucru pe care îl știu sigur despre Zeke este că sigur nu este nevinovat. Nu a spus niciodată că el a făcut-o, dar nici nu a negat. Nu mie. Sentimentul lui era că vinovăția sau nevinovăția lui reală era irelevantă. Ceea ce conta era că districtul trebuia să *dovedească că* el a făcut-o, iar ei au dat-o în bară."

"Are mașină?"

"Da. Camaro 1990. Alb."

Ethan a zărit o fotografie pe frigider. Zeke stătea în fața casei cu alți doi bărbați cam de aceeași vârstă. Arăta mai tânăr decât în poza lui. Dar nimeni nu făcea o poză bună. "Cine sunt bărbații ăia cu Zeke?"

"Băieții surorii mele. Verișorii lui Zeke sunt cu toții tineri drăguți. Au slujbe și soții. Sora mea are trei nepoți". Doamna Faulkner a scos un oftat dezamăgit, bogat cu toate reperele vieții pe care nu le va atinge niciodată.

Ethan și-a ascuns mila. Nu o putea ajuta pe doamna Faulkner. Unii oameni nu puteau fi schimbați. Zeke părea unul dintre ei. "Pot să împrumut poza?"

"Poți să o iei." Doamna Faulkner s-a întins în spate, a smuls poza de pe frigider și i-a înmânat-o lui Ethan. Furia i-a animat trăsăturile. "Când îl găsești pe Zeke, sună-mă. Îmi datorează trei mii de dolari."

***

Aburul a urmărit-o pe Krista afară din duș. Și-a înfășurat corpul într-un prosop, acoperindu-și vânătaia de pe sân de aseară. Asta nu era cel mai rău lucru pe care i-l făcuse noaptea trecută. În locul obișnuitei suferințe epuizante care o copleșea, durerile din corpul ei erau reale. Dovezile abuzului lui Joe îi pestrițiseră corpul ca un camuflaj violet.

Rușinea îi străbătea pielea curată, făcând-o să simtă că trebuie să se întoar-

că la duș și să se mai frece de încă o sută de ori. Dar întunericul din ea voia să facă totul din nou.

Ce făcea ea? Prea beată ca să conducă, darămite să servească la mese, se dăduse bolnavă la serviciu aseară. Șeful ei nu ar fi tolerat multe ture ratate. Trebuia să se termine. Trebuia să-l trimită pe Joe să-și facă bagajele.

Dar Doamne, durerea era mai dependentă decât băutura.

În dormitor, un Joe dezbrăcat stătea întins pe patul ei. Ea s-a întors de la el. "Trebuie să mă duc la muncă."

"Mai întâi ai ceva de făcut aici."

"Nu ți-a ajuns noaptea trecută?" Ea a încercat să râdă de frica ei. "Am o tură devreme."

"Nu mă satur niciodată." Corpul tânăr și tare al lui Joe se mișca repede. Într-o secundă, o țintuise de perete. "Am un cadou pentru tine."

Într-o mână ținea o pipă mică. O mică bucată de cristal albăstrui fumegând stătea în castron. Asta explica mirosul ciudat care venea din subsol noaptea trecută. Stomacul Kristei se umflă. Rămășițele berii și bilei de aseară îi ardeau un drum pe piept și în gură.

Nu. Nu putea lăsa să se întâmple asta. Propria ei viață nu merita să se lupte cu Joe, dar cea a lui Derek era o altă poveste. Era deja nominalizată pentru cea mai jalnică mamă a anului. Dependentă de metamfetamină nu era un titlu pe care voia să-l adauge la CV-ul ei.

Ea i-a îndepărtat mâna. "Eu nu fac asta."

"Haide. O să-ți placă." I-a înfășurat o mână în păr și a remorcat-o până la pat. Încă dureroasă din noaptea precedentă, scalpul ei țipa. El i-a dat drumul, iar ea s-a împiedicat pe saltea. Eșarfa pe care o folosise noaptea trecută era încă în pătură. O singură privire a trimis frica prin intestinele Kristei. S-a strâmbat și a înaintat în sens invers până când spatele ei s-a lovit de perete. Joe a urmat-o, târându-se pe pat ca o pisică mare, un prădător care încolțește un șoarece neajutorat. În genunchi, și-a lipit corpul de al ei, prinzând-o cu șoldurile. I-a înfășurat eșarfa în jurul gâtului și a strâns țesătura mătăsoasă.

Krista s-a sufocat când el i-a tăiat respirația. Presiunea din jurul gâtului ei a crescut. Lumini dansau în viziunea ei. Ea s-a tras într-o parte, dar corpul lui

a ținut-o lipită de perete. Erecția lui s-a înfipt în stomacul ei.

El se bucura de fiecare secundă a suferinței ei. Ea învățase asta despre el. Îi plăcea să îi ofere durere și umilință la fel de mult pe cât îi plăcea ei să o primească.

El i-a pus pipa la buze. "Ia doar o mică înghițitură." Ea a scuturat din cap.

"Am spus să o faci." Răsucind țesătura în jurul mâinii sale, Joe a strâns eșarfa, apoi a eliberat-o brusc. Krista a gâfâit, inhalând fumul adânc în plămânii ei înfometați. Tușind, a expirat și a aspirat o gură de aer.

"Asta e fata mea." Joe i-a pus iar pipa la gură.

Krista a gâfâit când fumul i-a umplut plămânii. Euforia a inundat-o. Temerile și durerea ei s-au topit. Joe i-a dat jos prosopul și a împins-o cu putere de perete. Ea s-a prăbușit înspre el, cu mușchii la fel de moi ca și hotărârea ei.

Plăcerea a copleșit-o. Îi curgea prin vene și pătrundea adânc în corpul ei. Gândurile i-au devenit lichide, disperarea i-a dispărut, iar hotărârea de a-l trimite pe Joe la plimbare a plutit.

***

Abby își ținu șapca de baseball pe cap în timp ce opreau în fața primului motel de pe listă. Clădirea în formă de U cu aproximativ trei duzini de camere se afla pe o autostradă cu patru benzi prost întreținută. La capăt era un birou. De cealaltă parte a parcării, tomberoanele erau lipite de ultima unitate. O fâșie de pini zbârciți ascundea ceea ce se afla în spatele proprietății.

Nu voia ca Zeke să fugă dacă o vedea. Ethan o pusese la curent cu conversația sa cu mama lui Zeke și nimic nu indica că Zeke intenționa să meargă după Abby. A încercat să o omoare? Dacă nu fusese Zeke, atunci *cine* și *de ce* a atacat-o au devenit întrebări și mai înspăimântătoare. Ca și cum vederea lui Zeke Faulkner nu i-ar fi provocat crampe intestinale de fiecare dată când se uita la poza de cazier pe care Ethan o adusese cu el.

Prin ușile de sticlă, un bărbat chel și voinic stătea pe un scaun înalt și se

uita la un televizor mic de pe tejghea.

Ethan a trecut încet pe lângă birou, apoi a parcat afară, lângă singura altă mașină din parcare, care probabil aparținea tipului din spatele biroului. Nici urmă de Camaro-ul lui Faulkner.

Abby a scanat motelul. "Pare gol."

Ethan a schimbat în parcare. "O să intru să văd dacă pot afla ceva de la funcționar."

"Așteaptă." Ea i-a cercetat părul negru tuns și maxilarul bine ras. Deși puloverul său casual era cu o mărime prea mare și voluminos, tot nu ascundea complet umflătura de la șoldul drept. Dar ochii săi perspicace erau cei care îl trădau. "Arăți ca un polițist."

"Sunt polițist."

Abby s-a uitat înapoi la tipul din birou. "Are tatuaje pe față."

Ethan a ridicat o mână, cu palma în sus. "Hei, eu nu judec oamenii după cum arată."

"Dar el ar putea." Și-a dat jos șapca și și-a ciufulit părul. "Lasă-mă să intru."

"Nu e sigur", a protestat Ethan, ochii aceia ascuțiți îngustându-se.

"Credeam că nu judeci oamenii după aspectul lor."

Ochii lui s-au încins. "Există excepții de la orice regulă. Siguranța ta este mai importantă decât corectitudinea politică sau bunele maniere."

"Vei sta chiar aici, să privești." Abby și-a înclinat capul spre ușă. "Mă îndoiesc că sticla aia e antiglonț."

Ethan s-a lăsat pe spate. Degetele i-au bătut pe coapsă. "Bine, dar tot nu-mi place."

Nici lui Abby. Dar dacă își pierdea elanul, s-ar putea să nu mai aibă curajul să continue să meargă înainte. Revenirea la modul ei obișnuit de pradă ar fi prea ușoară. Nu mai alerga. Nu se mai ascundea. Aceasta era noua ei mantra.

"Poftim, poți să-i arăți asta." Ethan i-a înmânat un instantaneu. "Dna. Faulkner mi l-a dat. Nici o dragoste pierdută acolo."

"Cred că nu." Faulkner rânjea la aparat. Dorința de a rupe fotografia în bucăți îi ardea fierbinte, dar Abby se forță să o ia. Nu putea să folosească poza

de cazier pe care o aduseseră cu ea.

"Stai în fața ușii, în raza mea vizuală directă." Ethan și-a scos pistolul din toc și l-a așezat peste picior.

Abby și-a înăbușit teama care-i creștea în esofag. Trebuia să facă asta. A luat o înghițitură de apă pentru a-și spăla acidul din gât. A coborât din camionetă, și-a ajustat tivul jachetei și a împins ușa de sticlă. Un clopoțel legat de mânerul interior a zornăit. Bărbatul s-a uitat la ea. Brațele groase îi încrucișau pieptul, oglindind postura încăpățânată și reticentă a lui Ethan. Luase decizia corectă. Ethan nu ar fi obținut nimic de la tipul ăsta.

El s-a încruntat la ea. Scorpionul negru gravat pe tâmpla lui s-a încrețit, făcând coada înfășurată în jurul ochiului stâng să tresară.

Cum să procedeze?

Pentru început, probabil că ar trebui să nu se mai holbeze la tatuajul lui.

Ea a clipit și i-a oferit un zâmbet slab. El s-a încruntat și mai tare. Bănuia că nu semăna cu clientela obișnuită și că nu avea cum să facă pe femeia fatală, mai ales îmbrăcată ca și cum tocmai ieșise dintr-un catalog L. L. Bean. Ar putea fi sora lui Faulkner? Nu. Nimeni nu ar crede că erau rude. Dar fetele bune se îndrăgosteau tot timpul de băieții răi.

A scos din poșetă instantaneul cu Faulkner. "Îmi caut prietenul." Îi venea să vomite în timp ce o spunea. "Trebuia să mă sune...." A lăsat cuvintele să se scurgă.

Privirea i-a căzut pe fotografie. Expresia feței nu i s-a schimbat, dar recunoștința i-a pâlpâit în ochi. "Nu l-am văzut."

Oh, da, o făcuse. După opt ani de predat la liceu, Abby putea recunoaște un mincinos de la cincizeci de metri distanță.

Și-a strâns ochii. Umezeala s-a adunat în colțuri. A încercat să pară disperată. Din nefericire, nu prea reușise. "Sunt foarte îngrijorată pentru el. Nu mi-ar ignora niciodată apelurile."

Nasul bărbatului mare se mișca ca și cum ar fi încercat să nu râdă în hohote. Evident, nu avea nicio problemă să creadă că Faulkner ar ignora apelurile unei prietene. Abby a încercat să pară și mai mizerabilă. A adulmecat. "Ești sigur?"

El a suspinat și s-a uitat din nou. "S-ar putea să-mi pară cunoscut."

"Oh, Doamne, serios? Dacă ți-ai putea aminti unde l-ai văzut, ți-aș fi recunoscătoare." Abby a pus fotografia înapoi în poșetă și a scos trei bancnote de douăzeci de dolari. A glisat bancnotele peste tejghea.

Omul mare nu a ezitat. A luat banii și i-a băgat în buzunarul de la piept al cămășii sale de flanelă. "E în camera 27, dar nu l-am văzut azi."

"Mulțumesc foarte mult." Abby a zâmbit și a ieșit. S-a urcat din nou în mașină, cu nervi contradictorii agitându-i-se în stomac. "E aici. Numărul 27."

Sprâncenele lui Ethan s-au ridicat surprinse. "Bună treabă."

"Mulțumesc." Misiunea ei fusese un succes, dar acum trebuia să-l înfrunte pe Faulkner. Inima i-a bâlbâit pentru câteva bătăi. A inspirat adânc și a ținut respirația în plămâni câteva secunde înainte de a o lăsa să iasă pe nas.

Ethan s-a întins după mâna ei. "E în regulă. Eu sunt aici. Nu voi lăsa să ți se întâmple nimic."

La naiba. Abby îl credea.

Capitolul 13

Camera 27 era la celălalt capăt al proprietății. Ethan a supravegheat parcarea goală. Celelalte camere erau ocupate? A condus până acolo, dar a parcat la câteva camere distanță. În cazul în care Faulkner era înăuntru, Ethan nu voia ca acesta să vadă clar camionul și pe Abby.

Din reflex, Ethan a verificat arma de la șold. "Mama lui a spus că conducea un Camaro alb vechi, așa că se pare că nu e aici. O să bat la ușă să mă asigur. Vreau să rămâi în mașină. Ține capul plecat și ușile încuiate."

Abby și-a deschis gura.

Ethan i-a întrerupt protestul. "Nu e sigur." I-a atins antebrațul. "În plus, dacă te vede, ar putea fugi."

"Ai dreptate. Nu aveam de gând să mă cert. Voiam să spun să ai grijă.

Sincer, mă îndoiesc că aș putea să-l înfrunt din nou." Ea a suspinat. Ușurare sau regret? Simplul fapt de a veni aici și de a-l înfrunta pe procuror dovedea curajul lui Abby, dar Ethan nu avea nici o îndoială că frica pulsa prin Abby. Bărbatul care o terorizase stătea la șase metri distanță.

"Nu ar trebui să fii nevoită." Ethan i-a strâns mâna. Era stabilă. Uimitoare. "Vrei să te las la restaurantul din capătul străzii cât timp vorbesc cu el?"

"Nu. Probabil că oricum nu e aici." Ea și-a scos telefonul mobil din geantă. "Voi avea 911 gata de apelare, pentru orice eventualitate."

"Bine." Ethan și-a desfăcut fermoarul jachetei pentru a avea acces la armă și a coborât din mașină. A arătat spre încuietorile ușilor și a așteptat clicul.

Câteva sute de metri mai jos, trecuseră pe lângă o echipă de drumari care repara gropile. Mirosul de gudron ars plutea în aerul rece. S-a apropiat de ușa numărul 27. Pășind pe pasarela de beton care dădea în fața clădirii, a trecut la umbra acoperișului supraînălțat.

Fără lumina soarelui pe spatele său, temperatura a scăzut până la amorțeală. A încercat să privească prin fereastră, dar perdelele erau trase. Stând într-o parte, și-a înclinat capul și a ascultat timp de un minut. Când nu a auzit niciun sunet din interiorul unității, a bătut în ușă.

Nu a răspuns nimeni. Ethan a bătut din nou. Tot ce a auzit a fost *zgomotul* traficului de pe autostradă. Un tractor cu remorcă a trecut zgomotos.

"Zeke? Zeke Faulkner." Probabil că nu era aici. Ethan a încercat o ultimă dată. A bătut cu pumnul în ușă. Încuietoarea slabă a cedat. Ușa s-a deschis ușor cu un centimetru. Transpirația a izbucnit pe spatele lui Ethan, iar părul de pe ceafă i s-a ridicat alert. Și-a scos arma, a păși în spatele pragului și a lovit ușa cu vârful degetului. Un miros urât și specific a ieșit din cameră.

Rahat.

Camera era întunecată. Ochii lui cercetau umbrele. Nimic altceva decât obiectele obișnuite de motel. O geantă de voiaj stătea pe comodă, deschisă. O formă zăcea pe pat.

Conducând cu arma, Ethan a păși lateral în cameră. A măturat arma în jur, dar spațiul era gol.

Cu excepția a ceea ce mai rămăsese din Zeke Faulkner, dar el nu mai era

o amenințare.

Cel puțin Ethan era destul de sigur că trupul de pe pat era Faulkner. După miros și culoarea pielii, era mort de cel puțin o zi. O pungă de plastic transparent îi acoperea fața, fixată la gât cu bandă adezivă. Sub plastic, fața lui era deformată și purpurie. Ochii îi erau bulbucați, iar limba neagră îi ieșea în afară. Ethan și-a întors privirea de la fața lui. Cadavrul era îmbrăcat în blugi, un tricou și un hanorac negru. Mânecile și picioarele pantalonilor erau ușor trase în sus. Legături zip din plastic îi legau mâinile și gleznele. Se luptase suficient de mult pentru ca legăturile să îi fi tăiat carnea, dar nu mai avea sânge pe corp. Camera era curată pentru o scenă de crimă violentă. Lămpile erau în poziție verticală. Nu existau alte semne de luptă.

Fie Zeke își cunoscuse atacatorul, fie ucigașul îl incapacitase imediat, fie fuseseră mai mulți atacatori.

Fără să atingă nimic, Ethan s-a ghemuit și a verificat sub pat. Baia era și ea goală. Soarele părea mai strălucitor când s-a întors afară.

O rafală friguroasă a aruncat o pungă de plastic prin parcare. Ethan a aspirat o gură mare de aer nu tocmai proaspăt. După moartea din camera de motel, mirosul aspru de smoală arsă era binevenit.

Abby s-a așezat pe scaunul pasagerului. S-a uitat o dată la fața lui și a pălit. A coborât din camionetă. "Ce s-a întâmplat?"

Ea s-a ridicat pe vârfuri și și-a întors gâtul ca să se uite peste umărul lui. "Nu o face." El s-a mutat în fața ei pentru a-i bloca vederea. "E mort."

Abby avea destul bagaj. Nu avea nevoie să poarte în cap imaginea grotescă a unui bărbat sufocat. Ethan și-a scos telefonul mobil și a sunat la poliția locală.

Abby a așteptat până când el a deconectat apelul. "Cum?" Privirea ei i-a cercetat fața. Și-a încrețit nasul. "Bătaie, împușcătură, supradoză?"

Ethan stătea sub vânt. Nimic în afară de dușuri duble nu-i va șterge mirosul de pe piele. "Oh, nu. Asta a fost cu siguranță crimă."

După configurația scenei, a fost o crimă deosebit de vicioasă, rece și metodică. De fapt, cuvântul în mintea lui Ethan era *execuție*.

***

Faulkner era mort. Ucis.

Abby s-a așezat lateral pe marginea scaunului pasagerului. Picioarele îi stăteau pe bord. Stând lângă ușa deschisă a camionetei sale, Ethan și-a sunat șeful și a raportat. De fiecare dată când vântul se mișca, mirosul putred de pe el plutea spre ea.

Ethan și-a lăsat telefonul jos și l-a băgat în buzunarul de la geacă.

Frustrarea i-a luminat ochii.

"Cine l-ar ucide?" În dimineața asta, îi fusese teamă să-l vadă pe Faulkner. Acum era și mai înspăimântată. Cum avea să știe dacă el era cel care o otrăvise?

"Nu era chiar un pilon al comunității", a spus Ethan. "I-am căutat ieri dosarul oficial de arestare. În afară de condamnarea pentru răpirea ta, dosarul lui de arestări era lung și distins: câteva acuzații de posesie de marijuana, beție și tulburarea ordinii publice, agresiune simplă, opunere la arestare, etcetera. De când a ieșit din închisoare, acum două săptămâni, s-a implicat într-un proces împotriva comitatului din cauza probelor neadmise în procesul său și și-a jefuit propria mamă. Cine știe ce a mai făcut?"

Sirenele anunțau sosirea poliției locale. Abby era recunoscătoare că Ethan s-a ocupat de ei, arătându-și insigna și explicând de ce veniseră să vorbească cu Faulkner. Abby nu a avut prea multe declarații, ceea ce îi convenea foarte mult.

În ciuda temperaturii scăzute, a ținut ușa camionetei deschisă și a urmărit activitatea. Au mai sosit câteva mașini, inclusiv medicul legist. Ethan se mișca printre polițiști, dar părea să o aibă mereu în vedere. Grija lui o încălzea.

Ce însemna moartea lui Faulkner? Era implicat în alte comportamente criminale? Avea crima lui vreo legătură cu cazul ei? Și acum că el era mort, cum ar fi putut afla vreodată ce se întâmplase?

Prea multe întrebări fără răspunsuri îi răscoleau burta. Mirosul de gudron topit îi sporea greața.

Nu era sigură cât timp a trecut, o oră, poate două, până când Ethan s-a

întors lângă ea. "Putem pleca. Ne vor suna dacă mai au nevoie de ceva, iar detectivul îmi va trimite o copie a dosarului tău de răpire."

S-a strecurat pe scaunul șoferului, a coborât geamul și a dat drumul la căldură. "Îmi pare rău de miros."

Abby și-a închis ușa. "Nu e așa de rău", a mințit ea. El a pufnit, dar nu a contrazis.

"Mașina lui Faulkner este în spatele tomberonului." A ieșit cu spatele din locul de parcare.

"De ce ar fi pus-o acolo?"

"Poate că nu voia să știe nimeni unde era sau poate că tipul care l-a ucis a mutat mașina ca să pară că Faulkner nu era în cameră." Ethan a ieșit din parcare și a intrat pe autostradă. La o milă de drum, a oprit într-o benzinărie și a parcat lângă toaletă. A luat o geantă de sport din spatele scaunului. "Încuie ușa. Mă întorc imediat."

Când a ieșit, purta pantaloni de trening și un tricou confortabil. Înainte de a se urca la volan, și-a încuiat hainele mirositoare și jacheta de piele într-un coș de depozitare din patul camionetei. Mirosea mult, mult mai bine.

Următoarea sa oprire a fost la un fast-food. A urmat săgețile până la ghișeul drive-through. "Ce dorești?"

"Cum îți poate fi foame?"

El a ridicat din umeri. "Am ratat prânzul, iar drumul spre casă durează două ore și jumătate." A comandat un burger, cartofi prăjiți mari și o Coca-Cola.

Mirosul de unsoare fierbinte pătrundea pe fereastră. Stomacul lui Abby mârâia. S-a aplecat peste cabină. "Să fie două din orice."

Au mâncat în parcare. Abby a înfulecat burgerul jenant de repede. Ethan a luat Atlantic City Expressway spre vest. Avea geamul crăpat. Căldura n-a putut contracara aerul înghețat care bătea în jurul cabinei.

Sorbind din rămășițele sucului înghețat, a tresărit puternic. "Putem închide fereastra?"

"Ești sigură?" Ethan s-a uitat peste el. "Miros destul de urât."

"Nu-l simt deloc acum, iar tu trebuie să fi înghețat." Nu că ea s-ar fi supărat

pe ce purta el. Tricoul strâmt sublinia bicepșii și umerii definiți, dar nu era o ținută de iarnă.

"Mirosul trebuie să-mi fie înfipt în sinusuri." A ridicat geamul.

"Mulțumesc."

Semnul pentru ieșirea de pe Route 206 a trecut pe lângă fereastră. Abby s-a așezat mai dreaptă. Mâncarea unsuroasă din burta ei a făcut o roată.

"Ieși pe aici." Cuvintele au ieșit înainte ca ea să le poată opri. De ce voia să se tortureze?

Ethan a ieșit fără să întrebe. Ea l-a condus prin mai multe viraje pe un drum lung de pământ. Au trecut pe lângă șiruri de tufe de afine, sterpe iarna și sfrijite în solul nisipos. Atunci fusese vară. Dacă ar fi fost iarnă, ea ar fi murit de frig. Pietrișul și nisipul scârțâiau sub cauciucuri când drumul a străbătut un petic de pădure și a ieșit într-o luminiș. În centru era o casă parțial prăbușită.

O detașare ciudată o cuprinse pe Abby. "Poți să conduci prin spate?"

Camioneta bubuia pe pământul plin de buruieni. În spatele casei, Ethan a tras aer în piept când a parcat camioneta. Chiar în față era fântâna în care Faulkner o ținuse prizonieră. Ea se uita pe parbriz, cu mintea suptă înapoi prin gaura neagră a timpului. Frica a cuprins-o ca și cum s-ar fi întors din nou în fântână. Nu putea vedea nimic altceva decât întuneric. Sunetul vântului era înăbușit deasupra capului. Oare îi era mai frică de ceea ce îi va face Faulkner când se va întoarce? Sau că nu se va mai întoarce niciodată?

"Abby?"

Ea a tresărit.

Ethan îi scutura brațul. Privirea lui îngrijorată îi cerceta fața. "Ești bine?"

Ea nu putea răspunde. Aerul se simțea fierbinte și dens. Respirația i s-a accelerat. Mâna ei a găsit deschizătorul ușii și a ieșit din camion. Aerul rece, îmbibat cu miros de pin, a inundat-o. S-a sprijinit pe genunchi, a înghițit în sec și a privit la rămășițele fântânii. Trunchiurile copacilor se învârteau în jurul ei cu o viteză amețitoare. "Au umplut-o."

Cercul de piatră era încă vizibil, dar cineva aruncase câteva tone de pământ în groapă de la răpirea ei.

"Acolo te-a ținut?" Ethan era lângă ea.

"Da. Avea cam zece metri adâncime. El a acoperit partea de sus cu câteva foi de placaj." Ea și-a ridicat capul. Copacii nu se mai învârteau. "Nu știu de ce suntem aici."

Ethan s-a apropiat. I-a apucat cotul și i-a tras corpul drept. Brațul lui a venit în jurul corpului ei. Cum putea să-i fie atât de cald? Temperatura de afară era de minus un grad, iar el era în mâneci scurte. Abby era închisă într-o jachetă și îngheța până la oase. Fiorii îi învăluiau corpul.

El a condus-o înapoi la camionetă. S-a urcat la volan și a alunecat pe banchetă. Înfășurând ambele brațe în jurul ei, a atras-o într-o îmbrățișare completă. Căldura țâșnea din aerisire, dar corpul lui Ethan era cel care îi oferea lui Abby căldura pe care o căuta.

Ea și-a sprijinit capul de umărul lui. "Era puțină apă în fund. Asta m-a ținut în viață, plus nopțile calde. Era vară."

Brațele lui s-au strâns în jurul ei. Reacția ei obișnuită atunci când intra în panică era să se retragă, dar cu Ethan, nu se putea apropia suficient. Sentimentul copleșea anxietatea care îi curgea prin vene. Aproape frenetică să atingă mai mult din el, și-a desfăcut fermoarul jachetei și și-a lipit corpul de al lui. Ethan și-a pus mâinile în jurul ei, mângâindu-i spatele prin pulover. S-a apropiat mai mult și a atras-o în poala lui, ca și cum ar fi știut exact de ce avea ea nevoie: contact corporal total.

Ghemuită în brațele lui, ritmul cardiac i-a încetinit, iar plămânii ei au încetat să se agite. Ea și-a ridicat capul. "Îmi pare rău."

"Să nu-ți pară." El și-a așezat bărbia pe creștetul capului ei.

"Nu știu ce m-a făcut să vreau să vin aici."

"Faulkner este în spatele tău acum. Poate că aveai nevoie să pui și această amintire în trecutul tău." Ethan i-a pus un deget sub bărbie și i-a întors fața în sus. "Începe să privești spre viitorul tău."

"Am crezut că asta fac când m-am mutat la Westbury."

Ochii i s-au întunecat. "Să-ți îngropi trecutul nu este același lucru cu a-l accepta și a-l depăși."

"Viitorul este o țintă în mișcare chiar acum." Abby și-a lins buzele.

Ethan și-a aplecat capul. Ușoare și calde, buzele lui le-au atins pe ale ei.

În ciuda surprizei ei, Abby a fost cea care a sărutat mai adânc, deschizându-și gura și primindu-l înăuntru.

"Mai mult." Mâinile ei s-au agățat de brațele lui. Căldura îi strălucea de-a lungul pielii și înflorea adânc în burta ei.

"Shh." Degetele de pe bărbia ei s-au deschis, prinzându-i maxilarul și înclinându-i fața. Limba lui a alunecat pe lângă buzele ei și i-a explorat gura cu o blândețe minuțioasă pe care și-a imaginat-o extinsă la restul corpului ei.

Abby și-a înclinat capul pe spate și a lăsat dorința să o cuprindă. Sângele i s-a îngroșat, iar pulsul i-a pulsat în urechi. Mâinile ei s-au relaxat, alunecând de pe brațele lui pentru a se întinde pe pieptul lui musculos. Ethan și-a ridicat capul. Ochii lui se întunecaseră de la albastru pătrunzător la albastru marin. I-a sărutat maxilarul și tâmpla.

Ea și-a tras capul înapoi. "Trebuie să o iau încet."

Ochilor lui nu-i plăceau asta.

"Ultima mea relație nu s-a terminat bine."

"Am crezut că nu ai un fost iubit." Ethan s-a speriat. "Ar putea fi implicat în asta?"

"Nu", a spus Abby. "Se terminase înainte ca Faulkner să mă răpească. Era mai în vârstă, iar eu m-am îndrăgostit de el în cel mai jenant clișeu încercând să înlocuiesc tatăl pe care nu l-am avut."

"Toată lumea face greșeli." Ethan i-a trecut un deget de-a lungul maxilarului. "Ce s-a întâmplat?"

"A neglijat să-mi spună că era căsătorit." Ani mai târziu, Abby încă mai putea simți înțepătura. "Nu sunt sigură ce a fost mai rău, umilința de a fi păcălită sau trădarea de a fi ținută timp de câteva luni."

"Asta e nasol. Ce ticălos." Ethan i-a mângâiat maxilarul.

Abby își dădu seama. Avea încredere în el. Când a fost ultima dată când a avut încredere în cineva? Mama ei o dezamăgise pe Abby. Tatăl ei nu voia să aibă nimic de-a face cu ea. Brooke era cea mai bună prietenă a ei și nu reușise să treacă de zidul instinctiv de suspiciune care înconjura inima lui Abby.

Dar în mai puțin de o săptămână, Ethan era în interior și se uita în afară. A grăbit lucrurile? Reacția ei era în principal fizică? Nu se putea nega dorința

care se manifesta în corpul ei. Poate că ar trebui să o lase mai moale cu încrederea emoțională.

Abby s-a aplecat în palma lui. "Dar tu? Ai secrete adânci și întunecate în trecut?"

El a pufnit. "Nici măcar nu am mai avut o întâlnire de mult timp."

"De ce nu?" Ceea ce voia ea să întrebe era cum ținea el femeile la distanță.

"Ani de zile am fost prea ocupat să am grijă de familie", a spus el. "Dar ei nu mai au nevoie de mine tot timpul. Am ieșit din practică. Probabil că e mai bine să o luăm încet și frumos. Nu vreau regrete pentru niciunul dintre noi. Dar chiar îmi place de tine."

"Și mie." Cu un zâmbet pe care îl simțea până la inimă, a alunecat din poala lui și și-a îndreptat jacheta. "Poate că ai dreptate că am vrut să vin aici astăzi. Poate că aveam nevoie să văd că nu se poate întâmpla din nou. Nu pot să cred că e mort."

"Nu te mai poate răni niciodată." Ethan și-a ajustat pantalonii de trening.

Abby și-a ferit privirea, dar nu înainte să vadă cât de mult o dorea și Ethan, cel puțin fizic. Atracția mergea în ambele sensuri. Era bine de știut. Acum înapoi la caz. "Crezi că Faulkner a fost cel care m-a otrăvit?"

Ethan părea gânditor. "Nu știu."

"Și cine l-a ucis?"

"Nici asta nu știu, dar voi face tot posibilul să aflu." Ethan a întors camionul.

Abby s-a agățat de cotieră în timp ce pick-up-ul a sărit peste o groapă din drumul de pietriș și pământ. "Unde mergem în continuare?"

"Acasă. Dar mâine dimineață, devreme, voi da niște telefoane. Polițiștii din Harris au spus că mă vor ține la curent cu ancheta privind omuciderea lui Faulkner. Autopsia va avea loc probabil în următoarea zi sau cam așa ceva. L-am sunat și pe detectivul care s-a ocupat de cazul tău, Roy Abrams. Acum este pensionar, dar sunt sigur că își amintește multe."

"Sunt sigură că da." Abby a înghițit în sec. Roșeața de pe pielea ei s-a răcit. "A fost vina lui că nu am fost găsită atât de mult timp."

Capitolul 14

Mâna lui Ethan a tremurat pe volan. Camionul a lovit o rădăcină de copac și aproape că s-a prăbușit. El a îndreptat vehiculul, iar acesta a alunecat înapoi în gropile din pământ. "Ce?"

"Faulkner avea adresa fermei." A tras un deget peste umăr în direcția geamului din spate al camionului. "A fost în telefonul lui mobil tot timpul. Detectivul nu a verificat-o niciodată."

"Asta nu sună bine." Fălcile lui Ethan s-au încleștat. "Telefoanele mobile sunt unul dintre primele lucruri pe care orice polițist bun le verifică. Oamenii își păstrează jumătate din viață în telefoanele lor."

Abby a ridicat din umeri. "Doar pentru că tu ești un polițist bun nu înseamnă că toți sunt."

"Adevărat." Marea majoritate a colegilor săi polițiști erau onești și muncitori, dar, ca în orice profesie, o mână de oameni erau fie incompetenți, fie corupți. "Ești sigură că nu a fost o problemă legală? Uneori, polițiștii au o reputație proastă doar pentru că își fac treaba. Sistemul juridic nu are întotdeauna sens, dar noi trebuie să lucrăm în cadrul lui."

"Nu numai că a dat peste cap ancheta, dar a și încercat să o ascundă. Am aflat mai târziu, din greșeală", a ripostat Abby. "Polițiștii rămân întotdeauna uniți? Chiar și atunci când unul dintre ei greșește?"

"Uneori", a recunoscut Ethan. Polițiștii aveau tendința de a strânge rândurile atunci când unul dintre ei era amenințat. "Depindem unii de alții. Îndoielile cu privire la loialitatea unui membru al echipei pot ucide un polițist într-o situație de mare stres. Trebuie să știi fără îndoială că partenerul tău îți apără spatele."

Dar dezvăluirea despre răpirea ei a explicat de ce a fost atât de neîncrezătoare în el la început.

Abby nu a răspuns. Și-a sprijinit capul de fereastră și a închis ochii. La început, Ethan a crezut că ea nu mai vrea să vorbească cu el, dar respirația ei uniformă l-a convins că doarme. Ea a rămas așa în următoarele două ore, trezindu-se când el a ieșit din Prelungirea de Nord-Est a PA Turnpike.

"Îmi pare rău." Ea a căscat și s-a întins. "Nu am vrut să dorm."

"Nu-ți face griji. Ai fost obosită."

Lăsaseră câinele acasă la Brooke în cazul în care călătoria lor întârzia. Ethan a intrat pe alee, iar Abby a alergat să îl ia pe Zeus. Apoi a băgat câinele mare pe bancheta mică din spate a camionetei lui Ethan.

"Vei fi bine singură în seara asta?" Ethan a ieșit din aleea lui Brooke și s-a îndreptat spre drumul principal. Ansamblul lui Abby era mai aproape de oraș. Câțiva kilometri mai târziu au trecut pe lângă liceu. O siluetă mergea pe marginea drumului, jacheta lui gri închis și rucsacul negru se amestecau în amurgul de început de iarnă.

"Acela este Derek?" Ethan a încetinit camionul. Zeus a scâncit și și-a băgat capul pe scaunul din față.

"Da", a spus Abby. "Trebuie să fi rămas după ore și să fi pierdut ultimul autobuz."

Ethan a tras pe dreapta în fața băiatului. În oglinda retrovizoare, l-a văzut pe puști oprindu-se. Poziția lui arăta că se gândea dacă să fugă sau nu. Abby a coborât geamul, și-a scos capul afară și i-a făcut cu mâna. Derek a alergat să o ajungă din urmă.

"Vrei să te duc cu mașina?" a întrebat Ethan. Derek a ridicat din umeri. "Sigur."

Abby a deschis ușa, iar Derek s-a înghesuit în spate cu câinele uriaș. În loc să se mute, Zeus s-a așezat practic în poala lui Derek. Puștiul nu părea să se supere.

Ethan s-a oprit în trafic. Trebuia să își simplifice viața, să o reducă, să își limiteze responsabilitățile. Atunci de ce părea că adună vagabonzi nevoiași într-un ritm alarmant?

Telefonul lui a vibrat. Numărul de mobil al lui Cam. Ethan răspunse. "Carei treaba?"

"Nu-mi place să te deranjez, dar aș avea nevoie de tine acasă." O *bufnitură* puternică a răsunat peste conexiune. "Cum ar fi acum."

"Ce a fost asta?" A întrebat Ethan.

"Era Bryce care încerca să prindă o frânghie pe calul bălan", a explicat

Cam. "E bolnav. Am sunat la veterinar, dar niciunul dintre noi nu a reușit să intre cu el în grajd."

Ethan și-a lipit telefonul de tâmplă. Nu avea nevoie de asta. Era împrăștiat la fel de subțire ca o foaie de hârtie peste responsabilitățile sale. Cam și Bryce se întorceau la școală a doua zi, iar mama se îndrepta spre casa surorii ei. În mod normal, Ethan ar fi așteptat cu nerăbdare să fie câteva săptămâni singur după sărbători, dar nu și săptămâna asta. "Sunt pe drum."

A închis și s-a întors spre Abby. "Este o mică urgență acasă. Te superi dacă ne oprim la mine?"

Abby a scuturat din cap. "Bineînțeles că nu."

Ethan s-a uitat la Derek în oglindă. "Derek?"

"Nu." Puștiul a pus un braț prietenos în jurul gâtului lui Zeus.

"Vrei să o suni pe mama ta?" Ethan își ținea mobilul peste umăr în semn de ofertă.

"Nu. E la muncă." Derek și-a îndreptat atenția către câine.

"Bine. Mulțumesc." Ethan a făcut o întoarcere în U spre casă. Mâine urma să o sune pe Ronnie și să o preseze să găsească un orfelinat pentru acei cai.

***

Abby s-a așezat mai dreaptă. Nervii îi tremurau proaspăt. Urma să vadă casa lui Ethan și să-i cunoască familia. Camionul a cotit pe o alee de pietriș, lângă o cutie poștală bătută de vreme. Nu se vedea nicio altă casă. La un teren de fotbal distanță, o fermă albă se întindea în fața unui mic complex de anexe. În spatele hambarului, un grajd acoperit cu zăpadă și o pășune se întindeau până la pădurea din depărtare.

A coborât din camionetă. A rabatat scaunul din față pentru a le oferi lui Derek și Zeus mai mult spațiu pentru a coborî. Abby s-a uitat în sus la casă. Trei trepte largi duceau la veranda din față. În ciuda faptului că Crăciunul trecuse cu trei săptămâni înainte, pe ușă atârna o coroană de flori veșnic verzi

decorată cu o panglică imensă de catifea roșie.

S-a uitat la Derek, care își mesteca o bucățică de piele de pe unghia degetului mare. Părea la fel de nervos ca și ea.

Cum era să fii crescut la țară? Urechile lui Abby se ciuliseră la sunetul solitar al vântului care șuiera pe un teren deschis. Își imagina că puteai sta pe terasă în liniște deplină în mijlocul zilei, spre deosebire de suburbii, unde sunetele echipamentelor de grădinărit și ale copiilor punctau weekendurile.

"Ce bine, a venit veterinarul." Un MINI Cooper, un SUV de mărime medie și o dubiță albă mare erau aliniate în curte. Ethan i-a condus în hambar. Abby și Derek au ezitat la ușă.

"E în regulă. Poți să intri." Ethan și-a mișcat degetele într-un gest de însoțire. Cel mai încrezător dintre ei, Zeus, l-a urmat primul.

Trei bărbați și o femeie erau adunați în jurul unei jumătăți de ușă. Femeia era uimitoare. Chiar și în echipamentul ei de iarnă voluminos, era înaltă și subțire, cu părul lung și negru parțial acoperit de o șapcă de ceas. S-a întors spre Ethan, iar gura i s-a deschis într-un zâmbet cald. Un fior neașteptat de gelozie a străfulgerat-o pe Abby. L-a înăbușit. Ea și Ethan împărțiseră un sărut, o îmbrățișare disperată născută atât din singurătatea și emoțiile ei furibunde, cât și din dorința ei. Nu avea nicio pretenție de la el.

Abby a clipit pentru a-i studia pe cei doi bărbați mai tineri, de asemenea înalți și subțiri, cu același păr negru și ochi albaștri strălucitori ca Ethan. Frații lui. Ceea ce făcea ca bărbatul rămas să fie veterinarul.

"Abby, Derek, aceștia sunt frații mei, Bryce și Cam." Ethan a gesticulat. Cam era tuns curat, în timp ce Bryce își purta părul lung într-o coadă de cal. În afară de coafuri, trăsăturile lor erau identice. Gemeni?

"Acesta este Doc White." Veterinarul era pentru oameni ceea ce Zeus era pentru câini.

Bărbatul uriaș cu părul alb, îmbrăcat în salopetă de iarnă, le-a dat din cap.

Mâna deschisă a lui Ethan se îndreptă spre femeia superbă. "Și verișoara mea, Ronnie."

Verișoară? Abby se ridică. Ușurarea care a cuprins-o a fost la fel de neașteptată ca și impulsul de gelozie de mai devreme. Un sărut. Atât fusese, și

probabil însemnase mai mult pentru ea decât pentru Ethan, din moment ce ea fusese cea care se topise.

"Mă bucur să vă cunosc." Ronnie s-a apropiat și le-a strâns mâna. Un petic pe jacheta ei o identifica ca ofițer de poliție al societății umanitare.

Lângă umărul lui Derek, un nas roșcat a ieșit peste cea mai apropiată boxă și a pufnit. Un cap de ponei îl urma, abia trecând de jumătatea ușii.

Ochii lui Derek s-au luminat. "Pot să-l mângâi?"

"Sigur." Ethan a frecat nasul poneiului. "Micuțul ăsta e la fel de prietenos ca un cățeluș."

"Care este numele lui?" Derek l-a imitat pe Ethan, mângâind poneiul între ochii săi căprui și moi. Zeus și-a pus labele din față pe ușa boxei.

Au fost schimbate adulmecări reciproce. Câinele dădea din coadă. Poneiul și-a ciulit urechile.

Ethan s-a încruntat. "Nu are un nume. Caii ăștia nu sunt ai noștri. Îi găzduim pentru societatea umanitară."

Abby s-a uitat peste ușa boxei. Pătura nu acoperea gâtul osos. Nu știa prea multe, OK nimic, despre cai, dar recunoștea un animal înfometat când îl vedea.

Veterinarul își șterse glasul, iar atenția lui Ethan se îndreptă spre grajdul alăturat, unde Abby presupunea că era ținut calul bolnav.

"Bryce, de ce nu-i duci pe Abby și Derek în casă? E frig aici", a spus Ethan.

Bryce a ridicat o sprânceană și s-a uitat țintă la Abby. "Serios? Cu mama?"

Ethan a suspinat. "Spune-i doar că le este foame. Asta ar trebui să o țină ocupată."

Bryce a râs. "Haideți la casă." A făcut cu mâna spre ieșire.

Abby s-a uitat peste umăr. Ethan s-a apropiat de ușa cabinei. A smuls o frânghie dintr-un cârlig de perete și a intrat înăuntru fără să ezite. Câteva secunde mai târziu, a ieșit cu un cal la celălalt capăt al frânghiei. Nilonul era relaxat, fără tensiune. Calul s-a oprit și i-a dat veterinarului o privire nervoasă. Fără să se uite înapoi, Ethan a lăsat frânghia liberă și a făcut un pas. Calul s-a mișcat înainte și l-a urmat. Ethan s-a întors. Calul s-a oprit, întinzându-și nasul spre fața lui. Timp de un minut, au părut să împartă respirația - sau gândurile.

Ethan a ridicat o mână și a așezat-o pe gâtul subțire. Calul a suspinat. Capul i sa coborât în timp ce spinarea i s-a relaxat.

Lui Abby i s-a făcut pielea de găină pe braț. Știa cum se simte calul.

Ethan avea același efect asupra ei.

"Uimitor." Veterinarul s-a îndreptat și s-a apropiat de animal. "Încă mai ai atingere, prietene."

Ethan și-a mișcat mâna, frecând un loc la baza gâtului calului. "Are nevoie doar de cineva în care să aibă încredere."

"Nu avem toți?", a spus veterinarul.

În timp ce Abby părăsea grajdul, îi auzea pe Ethan și pe veterinar discutând despre posibile infecții și probleme de hrănire.

A închis ușa mare de lemn fără zgomot și s-a grăbit să-i ajungă din urmă pe Bryce și Derek. Amurgul se așternea peste curtea înzăpezită în nuanțe de gri și alb. Bryce a deschis ușa din spate. Abby, Derek și Zeus l-au urmat înăuntru. Și-au agățat paltoanele în cârligele din debara. Un hol scurt se deschidea întrun living spațios. Două canapele supraîncărcate și o canapea extensibilă erau grupate în jurul unui șemineu din piatră. Un televizor cu ecran plat era agățat pe perete, iar un brad de Crăciun strălucea în colț. Camera era mobilată pentru confort, nu pentru estetică. Abby voia să aprindă focul, să se descalțe și să se relaxeze cu o carte bună și un pahar de vin. Un pahar mare.

O pisică bătrână stătea la intrarea în bucătărie. "Oh, uite, o pisică", a spus Abby.

"Oh, rahat! Unde?" Bryce s-a învârtit.

"E în regulă. Lui Zeus îi plac pisicile", a spus Abby.

"Nu de pisică îmi fac griji." Bryce s-a năpustit, dar înainte să poată prinde zgarda câinelui mare, Zeus s-a târât până la pisică, a adulmecat-o și a dat din coadă. Felina sfrijită și-a ridicat spatele și a șuierat, imitând cel mai bine pisica moartă din *Pet Sematary*.

Zeus a înclinat capul și a dat înapoi un pas. Cu un țipăt asurzitor, pisica a atacat, sărind înainte cu viteza fulgerului și lovind nasul gigantic al câinelui cu o labă cu gheare. Zeus a țipat. Și-a scuturat capul masiv, cu buzele desfăcute, făcând să zboare prin aer salivă și picături de sânge.

"Sweetums, oprește-te!" Bryce a schimbat direcția, îndreptându-se spre pisică, dar Sweetums era în ofensivă. Zeus a dat înapoi cu viteză warp prin sufragerie, răsturnând o măsuță în calea lui. Pisica a urmărit caninul care se retrăgea printre resturi.

"O, Doamne. Vino aici, Sweetums. Pisică rea." O femeie blondă și subțire a intrat grăbită pe ușă în momentul în care Zeus a intrat cu spatele în bradul de Crăciun decorat vesel. Arborele artificial de doi metri s-a prăbușit cu un scârțâit și o bufnitură. Sunetul becurilor de sticlă care se spargeau și al luminițelor care pocneau a umplut camera, însoțit de urletul mai ascuțit al câinelui și de șuieratul și scuipatul lui Sweetums. Femeia a luat pisica și a băgat-o sub un braț.

Abby era incapabilă să se miște. Șocul și jena au făcut-o să rămână nemișcată. Laringele i-a înghețat de groază. Apoi a auzit un sunet de necrezut. Mama lui Ethan râdea, și nu era doar un chicotit, era un hohot plin de burtă.

Bryce l-a apucat de guler pe Zeus. El a suspinat. "Abby, Derek, aceasta este mama mea, Lorraine Hale."

"Doamnă Hale, îmi pare atât de rău", s-a bâlbâit Abby.

"Te rog să-mi spui Lorraine, și nu ai niciun motiv să-ți ceri scuze."

Lorraine râdea atât de tare încât a scăpat pisica. Sweetums s-a urcat pe un raft de cărți din apropiere.

"Unde este camera video când ai nevoie de ea?" Lorraine și-a plesnit genunchiul și și-a coborât trupul pe scaunul din sufragerie. Lacrimile îi curgeau pe față și ea a pufnit nedelicat. "Asta ar fi luat marele premiu". A pufnit și a încercat să-și recapete respirația.

Derek și Bryce se uitau la carnagiul de ornamente rupte, mobilă răsturnată și bradul doborât cu expresii identice de neîncredere.

Cam a intrat din magazie. "Ce naiba s-a întâmplat aici?"

"Zeus s-a întâlnit cu Sweetums", a spus Bryce.

"Să înțeleg că Sweetums a fost fermecător?" a întrebat Cam sec.

"Gazdă grațioasă, ca întotdeauna." Bryce i-a dat drumul câinelui. Zeus și-a băgat coada între picioarele lui musculoase. Din urechi îi atârnau șuvițe de beteală, iar din nas îi picura sânge pe podeaua de lemn masiv.

"Știți, cred că ați avut dreptate, băieți. A trecut timpul să dăm jos copacul." Lorraine a respirat greoi și s-a ridicat, întinzându-i mâna lui Abby. "Eu sunt cea care ar trebui să-și ceară scuze. Bietul tău câine! E îngrozit. Sweetums poate fi teritorial."

De pe locul său înalt, Sweetums privea câinele și oamenii de jos cu un dispreț pur felin.

Zeus a scâncit.

"Nu va mușca, nu-i așa?" Lorraine l-a contemplat pe uriașul canin.

"Oh, nu. Zeus este foarte blând. Nu i-ar fi făcut rău pisicii."

"Aș vrea să pot spune același lucru despre Sweetums." Lorraine i-a întins mâna lui Zeus pentru a o adulmeca. Coada lui s-a ridicat câțiva centimetri, și doar vârful a mișcat. "Trebuie doar să ignori pisica aia bătrână și rea. Hai să te ducem în bucătărie și să spălăm zgârietura aia."

Lorraine l-a condus pe Zeus spre o ușă. A dat ordine cu o privire peste umăr. "Cam, adu aspiratorul. Bryce, cară copacul ăla înapoi la subsol. Derek, vrei să ne ajuți?"

"Nu, doamnă", a răspuns Derek.

Abby a urmat-o pe Lorraine într-o bucătărie mare de țară. O masă lungă cu șevalet ocupa jumătate din spațiu. Dulapurile uzate formau un L de-a lungul pereților rămași. Oale și cratițe, cu fundul de cupru decolorat de vechime și utilizare, atârnau de un suport circular. Bucătăria Lorenei nu era un spațiu de divertisment luxos. Era o cameră de lucru.

Degetul lui Abby s-a plimbat de-a lungul mesei netede și spălate. "Îmi pare rău de mizerie."

"Nu te mai gândi la asta. Am crescut trei băieți. Casa asta veche a văzut de toate." Lorraine a scos o trusă de prim ajutor din sertarul de la bucătărie. A dat cu niște unguent antiseptic pe nasul lui Zeus. Câinele a stat liniștit pentru ea. "E un câine foarte drăguț. Îmi imaginez că poate fi fioros dacă vrea, totuși."

"Da, cred că ar putea."

Lorraine a împachetat trusa de prim ajutor și s-a mutat la congelator. "Ție și lui Derek vă plac spaghetele și chiftelele?"

"Oh, nu vă putem deranja la cină", a protestat Abby.

"Prostii. Eu oricum gătesc." Lorraine i-a aruncat lui Abby o privire evaluatoare. "De fapt, ar trebui să stai în camera noastră de oaspeți în seara asta."

"Ce?"

"Ei bine, Ethan va fi legat de cal pentru o vreme, iar tu nu ar trebui să fii singură, nu-i așa?"

Rușinea a umplut-o pe Abby. "Ce ți-a spus Ethan despre mine?"

"Dragă, fac parte din comitetul bisericii metodiste de mai bine de treizeci de ani. Ethan nu trebuie să-mi spună nimic despre ce se întâmplă în acest oraș." Lorraine i-a pus un braț pe umăr.

Abby nu avea cuvinte.

"De ce nu te duci la hambar și să-l anunți pe Ethan că vei rămâne?" Lorraine a condus-o pe Abby spre ușa din spate.

"Da, doamnă." Abby își închise haina. Stai. Chiar fusese de acord?

Capitolul 15

Ethan și-a sprijinit antebrațele de jumătatea ușii. În interiorul grajdului, calul bălan dormea, cu capul plecat. Dar somnul animalului era agitat. Șoldurile i se mișcau neliniștite în timp ce își transfera greutatea de la o copită din spate la cealaltă.

Ușa hambarului s-a deschis. Aerul rece al nopții - și Abby - a pătruns înăuntru. O roșeață sănătoasă îi colorase obrajii. Schimbarea era binevenită după disperarea pe care o arătase la vederea fântânii umplute în acea după-amiază.

"Cina va fi gata în curând." Ochii ei căprui și calzi priveau de sub o șapcă neagră din tricot trasă pe frunte. Mănuși prea mari îi fluturau pe mâinile delicate. Ambele erau ale lui, seturi suplimentare păstrate în debara. La vederea ei în hainele lui de exterior, inima lui a făcut un dans de touchdown.

Era un idiot. Și începea să creadă că era un idiot în mare belea. De fiecare dată când ea clipea spre el cu ochii aceia mari și căprui, el își amintea de sărutul lor și voia să o facă din nou. De data asta fără toată disperarea. În schimb, o voia nervoasă de dorință. "Ce avem?"

"Spaghete și chifteluțe." S-a apropiat de el și a aruncat o privire în cabină. "Cum se simte?"

"Veterinarul crede că va fi bine. Probabil o infecție sau ceva de genul ăsta - nu e o surpriză având în vedere unde locuia bietul animal." I-a spus despre salvare.

"Bietul de el."

"Ronnie spune că a văzut și mai rău." Dar letargia calului îl îngrijora.

"Poți să intri să mănânci, sau trebuie să stai aici?" S-a întors.

Ethan se uită la golf. "Nu vreau să-l părăsesc încă, în caz că are o reacție la medicamente. Cam sau Bryce pot să coboare după cină și să facă un tur."

"Trebuie să-ți fie foame", a spus ea.

"Îmi este." Ethan și-a aplecat capul și i-a prins gura. Sărutul a fost moale și dulce. "Asta mă va ajuta să trec peste."

Ochii ei s-au întunecat, iar pulsul lui Ethan a trecut în viteza a doua.

"Ți-am spus că mama ta m-a invitat să stau în camera ta de oaspeți în seara asta?"

"Invitat?" Ethan a ridicat o sprânceană neîncrezătoare.

"Ei bine, sugerat." Gura lui Abby se strânse. "Ok, *insistat* este probabil un cuvânt mai bun."

"Nu te simți prost." Ethan a rânjit și i-a aruncat un braț în jurul umerilor. "Mama mea poate răsuci o conversație până când nu mai știi ce se întâmplă. Lasă-mă să ghicesc, dădeai din cap și habar nu aveai ce accepți?"

Abby a roșit. "Îmi pare rău. Ar fi trebuit să spun nu. Ar fi trebuit să te consult. Te superi?"

Ethan a zâmbit. "Nu. E în regulă atâta timp cât nu te-a forțat să faci asta." "Să mă forțeze?" A spus Abby. "Mama ta este unul dintre cei mai drăguți oameni pe care l-am întâlnit vreodată."

"Da, asta e una dintre multele arme din arsenalul ei." Ethan și-a frecat din

nou gura de a ei.

Abby a râs. Plăcerea i-a umplut pieptul lui Ethan la auzul acestui sunet. Ar putea trece cu vederea idiosincraziile familiei sale dacă mama și frații lui ar putea să o facă pe Abby să zâmbească.

"Este o idee grozavă. După cină, îl duc pe Derek acasă, iar tu îți poți lua un schimb de haine." El și-a frecat din nou buzele de ale ei, apoi și-a ridicat capul. "Derek este bine?"

Zâmbetul lui Abby a devenit fals. "Sigur."

"Am sentimentul că viața lui de acasă nu este cea mai bună."

"Nu toată lumea trăiește visul american."

"Da. Știu asta", a spus Ethan. "L-am căutat în sistem zilele trecute." Derek fusese în sistemul de plasament în urmă cu câțiva ani.

Abby s-a crispat. "Krista s-a curățat singură."

"E curată acum?" Ethan ura să pună întrebări dificile, dar siguranța lui Derek trebuia să aibă prioritate.

Ochii lui Abby sclipeau umezi. "Dosarul lui spune ceva despre cei doi băieți mai mari care l-au bătut și au încercat să-l molesteze în timp ce era în plasament?" Vocea ei a devenit încordată și furioasă.

"Nu." Ethan a răsuflat greu. "Bietul copil."

"Da." Abby a pufnit. "Sistemul este o ruletă mare."

Tonul vocii ei a declanșat o alarmă în Ethan. "Ai fost vreodată în ea?"

Abby a rulat o bucată de fân între degete. "Odată, pentru câteva săptămâni, când aveam șapte ani. Mama mea băuse, iar un vecin a sunat la serviciile sociale. Cea mai înfricoșătoare perioadă din viața mea."

Interiorul lui Ethan s-a încleștat de milă. "Ce s-a întâmplat?"

"De fapt, nimic. Părinții m-au lăsat destul de mult în pace. În afară de asigurarea meselor, nu au făcut prea multe pentru niciunul dintre copii. Ceilalți copii adoptați erau cei care mă speriau. Cea mai mare era o fată de vreo paisprezece ani. Mi-a furat păpușa în prima noapte și mi-a spus clar că mă va răni dacă suflu o vorbă despre asta. Nu a fost nevoie să mă amenințe. Ca majoritatea celorlalți, eram deja condiționată să-mi țin gura."

Imaginea unei Abby speriate, în vârstă de șapte ani, a provocat un nou

spasm în stomacul gol al lui Ethan.

"Îmi pare rău."

"Mama s-a trezit din beție și m-a adus înapoi." Vocea i s-a stabilizat. "Nu s-a mai întâmplat niciodată."

"A băut des?"

Abby a ridicat un umăr neangajator. "Nu. Mai ales după o vizită rară din partea tatălui meu. El a fost iubirea vieții ei, dar era deja căsătorit și a refuzat să-și părăsească soția și copiii."

Ethan a tras-o mai aproape. Au stat în tăcere câteva minute, apoi corpul ei s-a relaxat și capul i s-a lăsat pe umărul lui. Căldura l-a cuprins pe Ethan, frigul din hambar fiind uitat. I-a sărutat creștetul capului. "Ar trebui să te duci să mănânci."

Ea și-a ridicat capul, s-a ridicat pe vârfuri și i-a dat un sărut ușor. "Te pot aștepta."

Lui Ethan îi plăcea cum suna asta. Prea mult. Undeva în mintea lui, își amintea că promisese să își simplifice viața, dar se părea că făcea exact opusul. Abby și Derek își făceau loc în inima lui. Iar el luase doi cai de care avea nevoie la fel de mult ca de degerături.

Deși o tachina pe Abby în legătură cu intervenția mamei sale, era bucuros că ea luase inițiativa. Faulkner era mort, dar Ethan nu putea scăpa de anxietatea care îl cuprindea când se gândea la cazul lui Abby.

Poate că Faulkner fusese cel care încercase să o omoare. Dar de ce? Ce avea el de câștigat? Să riște libertatea pentru răzbunare nu avea sens când bărbatul era deja implicat într-un proces care îi putea aduce bani.

În ciuda afirmației lui Abby că Abrams i-a distrus cazul, Ethan spera că detectivul pensionar Roy Abrams avea niște idei. Pentru că, dacă nu a fost Faulkner cel care a otrăvit-o, atunci cine a vrut-ow pe Abby moartă?

***

Tremurând pe verandă, Derek a întors clanța. Ușa de la intrare era încuiată. Ciudat. Mama nu închidea niciodată până când Derek nu era acasă. Și când era pierdută în iubitul ei actual, de obicei Derek era cel care închidea casa pentru noapte.

A scos cheia din buzunarul din față. Zgomotul ușii de la garaj l-a speriat. S-a uitat pe după un stâlp al verandei. Joe a scos din garaj un sac negru pentru gazon și frunze.

Huh. Mâine nu era ziua gunoiului. Îngrijorarea se prelingea pe șira spinării lui Derek.

Ușa garajului s-a închis. Joe a ridicat geanta pe alee. A aruncat-o în patul camionetei sale, a urcat în mașină și a plecat. Ciudat.

Derek a intrat în casă. "Mamă?"

A urmărit sunetul frigiderului deschizându-se și închizându-se până la bucătărie. Mama lui deschidea capacul unei beri. Își putea da seama după lucirea sticloasă din ochii ei că nu era prima.

"Ce face Joe?", a întrebat el.

Frica a pătruns prin ceața din privirea mamei. "Nu știu. A spus că trebuie să facă un comision și că se întoarce imediat." Ea a luat marginea etichetei de bere și s-a uitat la ușă.

"Nu lucrezi în seara asta?"

Ea a prelucrat o fâșie mică de etichetă și a întors sticla, desprinzând hârtia într-o fâșie lungă, ca o coajă de măr. "Poate mâine." A ridicat sticla la buze și a băut.

Derek știa bine că nu trebuie să insiste. Dacă se simțea copleșită, nu ar fi făcut decât să bea mai mult. Și-a dus berea în camera familiei. Derek a verificat cămara. Ea nu se dusese la cumpărături. Bine că se aprovizionase cu spaghete și chifteluțe la Ethan acasă.

O înțepătură de invidie l-a lovit în burta plină. Ethan avea frați grozavi și o mamă care nu bea niciodată până nu uita să-l hrănească. Nici doamna Hale nu i-ar fi tolerat pe cei ca Joe. Ethan o cucerea și pe Abby, cu același mod liniștit în care îl fermecase pe calul acela.

Derek și l-a imaginat din nou pe Joe. Ce fusese în sacul ăla de gunoi?

S-a dus în sufragerie și s-a uitat pe fereastră la stradă. Joe nu se întorsese încă. Derek s-a grăbit să se întoarcă prin casă la ușa din spălătorie care dădea în garaj. Privirea lui a trecut peste mormanele de vechituri ruginite. Nimic neobișnuit.

Derek și-a urmărit pașii în casă. Ușa de la subsol se afla sub scara din camera de zi. A deschis ușa și a aprins lumina. Un miros ciudat a urcat treptele. Derek a început să coboare, chiftelele și sosul de roșii rostogolindu-i-se prin stomac. Adidașii lui scârțâiau pe treptele de lemn.

A scanat pivnița neterminată. Cutiile cu prostii aruncate încă dominau încăperea, dar ferestrele fuseseră acoperite cu prosoape. În colțul îndepărtat, dezordinea fusese împinsă din drum. Obiectele care stăteau pe o masă aruncată i-au adus lui Derek în gât gustul condimentelor italiene: un cântar, o plită încinsă și mănuși de cauciuc.

Un motor a bubuit dinspre stradă. Derek a fugit înapoi pe scări. Nu s-a oprit până nu s-a încuiat în baie. Situația tocmai trecuse de la avertizare galbenă la alertă roșie.

Exista un singur motiv pentru care Joe ar fi avut un cântar și o plită în pivniță. Gătea metadonă.

Derek s-a aplecat peste toaletă și a vărsat spaghetele și chiftelele. Odată cu ieșirea mâncării din corpul său, fiecare gram de mulțumire din seara aceea a fost înlocuit cu teroare.

Derek a tras apa la toaletă, a deschis robinetul și și-a stropit fața cu apă rece. În timp ce se spăla pe dinți, posibilele rezultate îi treceau prin minte, fiecare fiind un scenariu de coșmar. Mama lui se droga deja? Date fiind slăbiciunile ei, era doar o chestiune de timp.

Ce ar trebui să facă?

Cardul pe care i-l dăduse Ethan îi înfipse coapsa prin țesătura subțire a buzunarului din față. Derek a memorat numărul, a rupt cardul și l-a aruncat în toaletă. Nu avea rost să-i dea lui Joe un motiv bun să-l omoare.

Dar Derek nu avea cum să-și mențină actualul aer de invizibilitate.

Trebuia să-l oprească pe Joe înainte ca acesta să arunce casa în aer, iar Derek și mama lui să sfârșească amândoi morți. Dar cum?

Capitolul 16

Lumina soarelui de la sfârșitul dimineții pătrundea peste iarba latentă din curtea din spate. Uitându-se pe fereastra bucătăriei casei sale cu un etaj, Roy Abrams își sorbea a treia ceașcă de cafea. Obiceiul său de a se trezi în zori se pierduse treptat în ultimul an, dar asta era al naibii de ridicol. Chiar dacă dormise până la ora zece, era încă dureros și prost după încă o noapte agitată. Nu conștiința îl ținea treaz. Trebuia să se ridice și să se ușureze la fiecare două ore. În unele zile se simțea ca și cum ar fi avut nouăzeci de ani în loc de cincizeci și șapte. Poate că a fi polițist îl îmbătrânise prematur.

Să îmbătrânești a fost nasol.

Vara, își petrecea zilele pe apă. Aerul mării și efortul fizic îl epuizau până când corpul său leșina la sfârșitul zilei. Dar iarna, nu avea altceva de făcut decât să se scarpine în fund.

Dacă piața imobiliară din Jersey nu s-ar fi prăbușit, s-ar fi mutat în Florida când s-a pensionat. Ar fi trebuit să scoată un pic mai mulți bani din ultima afacere. Când beneficiarul a dat atâția bani fără nicio încercare de negociere, Roy știa că stabilise un preț prea mic.

Dar, pe de altă parte, oamenii morți nu puteau cheltui nici măcar un ban.

Razele de soare îi stropeau mândria și bucuria, o barcă de pescuit GradyWhite de 18 picioare cu consolă centrală și un motor în patru timpi de 150 de cai putere. Remorca ocupa un sfert din mica sa curte din spate, dar ce naiba avea de gând să facă cu spațiul? Vecinul de alături avea un leagăn pentru nepoții săi, trei copilași gălăgioși și plângăcioși pe care cuplul mai în vârstă îi dădăcea regulat. Roy nu avea nepoți. Ambele lui căsnicii eșuaseră înainte de a se gândi la copii. Slavă Domnului.

O rafală bruscă de vânt a traversat curtea. Acoperișul bărcii lui a zvâcnit. Unul dintre cordoane trebuie să se fi slăbit. Iarna aceasta fusese extrem de rece și vântoasă. Roy s-a dus la dulap și a scos o haină. Ridicând din umeri, a căutat în buzunare o pălărie și o pereche de mănuși, apoi a ieșit pe ușa din spate în spălătorie.

La naiba, era frig. Și-a strâns umerii și și-a băgat bărbia în spatele gâtului

jachetei. Bucățile de zăpadă sfărâmată se striveau sub adidași. Frigul îi străpungea blugii înainte de a traversa cei șase metri de iarbă maro care formau curtea sa.

O inspecție superficială a scos la iveală o coardă elastică ruptă. Roy s-a dus în magazie pentru una nouă. Câteva mișcări abile mai târziu, capacul era fixat și barca lui era protejată. A trecut o mână peste carena din fibră de sticlă albă strălucitoare.

Da, făcuse o risipă. Dar merita ce e mai bun. Trecuse prin iad ca să aibă bani să cumpere barca asta. Momentul său de geniu i-a adus o grămadă de suferință.

Dar totul era în trecut. Mai avea câțiva ani să se bucure de roadele muncii sale urâte. Cu siguranță nu și-ar fi putut permite să cumpere Grady-White doar cu pensia lui. La naiba. Își riscase viața timp de decenii. Merita ceva frumos pentru pensionare.

A dat o ultimă mângâiere cocii și s-a întors spre casă pentru o ceașcă de cafea fierbinte. Poate că va merge până la brutărie pentru gogoși proaspete. Înapoi în spălătorie, căldura îi înțepa fața rece și uscată. S-a dezbrăcat de echipamentul de exterior. Frecându-și mâinile și suflând în pumni, a mers în bucătărie.

A luat carafa de sticlă, a făcut un pas lateral până la chiuvetă și a aruncat jumătate de centimetru de cafea călduță. A clătit ibricul și a umplut din nou aparatul.

Foșnet de material. Roy a înghețat. Omoplații îl mâncau, iar intestinele îi cramponau. Lunga sa carieră de polițist îi dăduse simțuri suplimentare, iar acum acestea îi spuneau că nu era singur.

Privirea lui s-a îndreptat spre silueta neclară din cromul strălucitor al prăjitorului de pâine. Se uită la blocul de cuțite, dar nu era la îndemână. Cafetiera de sticlă era singura armă la îndemână. Degetele lui Roy s-au strâns pe mâner. Figura s-a mișcat. Roy a început să se învârtă, dar un corp l-a izbit în spate. Cafetiera i-a fost smulsă din mână. Sticla s-a spart pe gresie. Un cordon i-a încolăcit gâtul. Subțire și flexibil, i-a tăiat următoarea respirație ca o lamă.

S-a apucat de gât și a încercat să-și treacă degetele pe sub cordon. Dar chiar și în timp ce se zbătea, știa că era inutil. Atacatorul său era mai mare și mai puternic și avea elementul surpriză de partea sa.

În plus, încrederea din strânsoare sugera că nu era prima dată. Durerea a înflorit ca o lumânare romană pe 4 iulie, copleșind simțurile lui Roy.

Vederea i s-a întunecat. Cablul i-a tăiat mai adânc carnea. Și-a mai încercat viața o ultimă dată. A ridicat mâna și a încercat să prindă ochii atacatorului său.

Tipul s-a dat înapoi pentru a evita mâinile lui Roy. Un genunchi i s-a trântit în spate, dar abia a simțit lovitura din rinichi când a fost tras pe spate. Agonia i-a explodat în gât când cordonul s-a strâns și mai mult, tăindu-i traheea.

Plămânii i-au țipat, iar vederea i s-a întunecat. Ultima sa viziune a fost lumina soarelui care strălucea pe barca câștigată pe nedrept din curtea sa.

Ce îl aștepta, raiul sau iadul?

***

Abby a intrat pe vârfuri în bucătărie, în șosete. O mână ținea zgarda lui Zeus. De cealaltă îi atârnau cizmele. Sweetums nu era la vedere. Abby a verificat partea de sus a frigiderului și sub masa de bucătărie înainte de a da drumul câinelui. Zeus s-a îndreptat spre bolul mare cu apă pe care Lorraine îl pusese pe podea. Abby a turnat o parte din mâncarea pentru câini pe care o adusese într-un bol. În timp ce câinele mânca, ea a trecut la fereastră.

În spatele casei, răsăritul strălucea în curtea înghețată și pe acoperișul alb și peticit al hambarului.

Unde era Ethan?

Au luat cina împreună. El a condus-o acasă să-și facă bagajul și să-l lase pe Derek. Apoi ea se dusese la culcare în camera de oaspeți, iar el se întorsese la grajd pentru a verifica calul.

"Bună dimineața." Lorraine a bâzâit în bucătărie într-un halat lung până la podea. "O să fac cafeaua într-un minut."

"Nu e nici o grabă", a spus Abby.

"Sigur că e. Nu are sens să pierdem lumina zilei." Lorraine a aprins focul sub o plită uriașă. A luat o duzină de ouă din frigider. Un kilogram întreg de șuncă a intrat în tigaia cu două arzătoare. S-a dus la baza scării din hol. "Băieți! Micul dejun în zece minute".

Pașii au bubuit pe trepte. Cam și Bryce au intrat.

"Cam, te rog începe cafeaua. Bryce, tu te ocupi de ouăle amestecate". Lorraine dădea ordine cu o voce dulce pe care fiii ei săreau să o asculte. "Unde e Ethan?"

"Nu în camera lui." Cam a umplut cafetiera.

Abby și-a tras cizmele pe ea. "Îl voi scoate pe Zeus afară."

Lorraine a mutat feliile de bacon în tigaia încinsă. "Îmi imaginez că Ethan este afară în hambar. Vrei să-i spui să vină la micul dejun?"

"Da, doamnă." Abby și-a îmbrăcat haina și pălăria și mănușile lui Ethan în debara. Zeus s-a speriat la picioarele ei. Abby a zărit-o pe Sweetums uitânduse la câine din spațiul dintre dulapurile de rufe și tavan.

Ea a deschis ușa din spate, iar Zeus a ieșit tropăind în curtea înzăpezită, ușurarea fiind evidentă în iuțeala din pasul său. De obicei, el se mișca greu.

Respirația i se încețoșa în fața ochilor în timp ce deschidea ușa grea suficient cât să se strecoare prin ea. Hambarul nu era mult mai cald. Poneiul a întâmpinat-o cu un sforăit vesel. Abby l-a mângâiat pe nas în timp ce trecea pe lângă el. S-a uitat peste jumătatea ușii.

Calul era ghemuit pe o parte în mijlocul grajdului. În colțul de dincolo, Ethan dormea așezat, cu pălăria coborâtă pe frunte, brațele încrucișate pe piept, mâinile băgate la subsuoară.

A fost acolo toată noaptea?

La vederea lui Abby, calul s-a ridicat în picioare. Și-a întors capul și a dat nas în nas cu Ethan. Acesta și-a deschis ochii. A atins fruntea animalului. "Cum te simți?"

Calul a pufnit. Ethan și-a periat partea din față a jachetei și a râs. "Atât de bine, nu?"

A stat în picioare și s-a întins. Părul negru îi era ciufulit, maxilarul îi era

umbrit, iar ochii albaștri erau încărcați de compasiune și lipsă de somn. Era cel mai sexi bărbat pe care îl văzuse vreodată.

În interiorul cizmelor, degetele de la picioare ale lui Abby s-au încovoiat.

"Bună dimineața."

El s-a întors. Ochii lui albaștri s-au luminat, iar gura i s-a curbat într-un zâmbet sexy. "Neața."

"Micul dejun este aproape gata."

"Grozav. Mor de foame."

"Ai stat aici toată noaptea?"

A frecat gâtul calului și a ieșit din boxă. "Nu. Doar de la două la șase. Cam și Bryce au luat fiecare câte o tură."

A dat din cap spre cal. "Arată mai bine în dimineața asta."

"Da." Ethan a expirat. "Te-aș săruta, dar nu m-am spălat pe dinți." Abby s-a ridicat pe vârfuri și i-a sărutat gura. "Nu-mi pasă."

El și-a înfășurat brațele în jurul taliei ei și a tras-o la pieptul lui. Barba lui i-a zgâriat obrazul. Îmbrățișarea a fost mai mult despre confort și companie decât despre sex și s-a simțit mai intimă. El i-a dat drumul. "Cum ai dormit?"

"Grozav." Mai bine decât o făcuse de ani de zile, ceea ce era ciudat. Își lăsase lumina aprinsă, dar restul casei fusese întunecat. Nu o deranjase. Asta pentru că nu fusese singură? Sau pentru că Faulkner era mort și acel capitol din viața ei era în sfârșit închis? Nu va mai trebui să-și facă griji pentru ce se va întâmpla după ce el va fi eliberat condiționat.

Ethan a dat cailor o cantitate mică de fân și au părăsit grajdul.

Abby se uită înapoi la ușa închisă. "Va fi bine singur astăzi?"

Cam o conducea pe Lorraine la aeroportul din Scranton pentru zborul ei spre Florida. Mai târziu în acea după-amiază, el și Bryce se întorceau la școală. Abby și Ethan se îndreptau spre Jersey pentru a vorbi cu detectivul pensionat Roy Abrams.

"Da. Îi voi da medicamentele înainte să plecăm, iar Ronnie trimite pe cineva din personalul ei să aibă grijă de el cât suntem plecați."

Micul dejun a fost zgomotos și rapid. Cei trei bărbați au mâncat într-o singură masă mai multă mâncare decât consumaseră Abby și mama ei într-o

săptămână.

Două ore mai târziu, Abby și Ethan mergeau să-l vadă pe Roy Abrams în Greenland, New Jersey, un oraș de pe țărm, la 80 de kilometri nord de Atlantic City.

"Știe că venim?" a întrebat Abby.

"Nu", a spus Ethan. "După ce mi-ai spus ieri, m-am gândit că ar fi mai bine dacă am trece pe la el. Polițistul care mi-a dat adresa lui a spus că dacă e prea frig pentru pescuit, Roy ar trebui să fie acasă."

"Ce a mai spus polițistul Harris?" Abby își smulse un fir de păr de animal din blugi.

"Nu au încă prea multe de spus. Erau câteva vânătăi defensive pe Faulkner, dar lupta lui nu putea să dureze mult. A murit sufocat. Nu sunt semne că camera a fost spartă, dar lacătul era vechi și depășit. Un copil mic ar fi putut să o spargă. Mă vor suna când vor avea raportul complet al autopsiei."

"Faulkner nu era un geniu, dar era viclean și puternic fizic." Abby sorbea cafeaua dintr-o cană de călătorie. "Cum a reușit cineva să-l domine atât de ușor?" Faulkner o aruncase peste umăr de parcă ar fi fost un sac de moloz. Ea se îndoia că își lăsase mușchii să se deterioreze în închisoare.

"Nu știu." Ethan a ieșit de pe Garden State Parkway. "Să sperăm că medicul legist își va da seama de asta."

A urmat vocea de pe GPS-ul său și a intrat într-o comunitate de pensionari cu case cu un etaj aproape identice. O barcă și o remorcă dominau curtea din spate a casei lui Roy Abrams și o deosebeau de locuințele de tip cookie-cutter ale vecinilor săi.

Ethan a parcat la bordură. "Cum au fost lucrurile între tine și detectivul Abrams? Vrei să aștepți în mașină?"

"Nu. Intru." Abby și-a desfăcut centura de siguranță. "Nu am vorbit prea mult cu Abrams. M-a intervievat după ce am fost scoasă din fântână, dar am petrecut mai mult timp la biroul procurorului pregătindu-mă pentru proces. Abrams m-a evitat, probabil pentru că a dat-o în bară atât de rău. Problema adresei lipsă nu a ieșit la iveală decât mai târziu".

"N-ai avut niciodată o confruntare cu el?"

"Nu." S-a holbat la casa care aparținea omului a cărui incompetență aproape că a ucis-o. Cafeaua și anxietatea i-au stârnit acid în stomac. Fără fluturi pentru ea. Tensiunea îi flutura în stomac ca aripile unei molii luna uriașe. "Nu mă voi mai ascunde, Ethan."

"Bine atunci. Să mergem." Ethan îi strânse rapid mâna înainte să deschidă ușa. "Poate vinovăția îi va dezlega limba."

S-au îndreptat pe jos. Abby a încrucișat ochii împotriva razelor de soare care se reflectau în vopseaua proaspăt cerată a unui Cadillac. "Mașina lui pare nouă."

"Și barca e." Ethan și-a pus mâna pe spatele ei. Ea nu avea nevoie de cârmă, iar gestul posesiv îi trimise nervii din burtă într-o cu totul altă direcție.

Ethan a bătut la ușă. Zgomotul pașilor a răsunat prin ușă, dar ușa nu s-a deschis.

A apăsat pe sonerie, dar nu s-a întâmplat nimic. "Trebuie să fie stricată. Se pare că e în spatele casei. Poate că nu aude bine." A coborât în fugă de pe scara de ciment.

Abby l-a urmat până la curtea din spate. Ethan a urcat trei trepte de beton până la ușa din spate. A ridicat mâna să bată. Ușa s-a deschis brusc. Un braț a ieșit afară, lovindu-l pe Ethan în maxilar și dărâmându-l de pe treaptă. Abby a derapat și s-a oprit lângă Ethan pe iarba maronie.

Bărbatul de pe verandă era înalt și subțire, purta un hanorac negru pe cap și o bandană neagră pe față. Ochii lui erau gri și reci ca oțelul inoxidabil. A făcut un pas spre Ethan, amețit pe iarbă. Abby s-a aplecat și a scos arma lui Ethan din toc. A îndreptat-o spre bărbat cu ambele mâini, intrând într-o formă de tragere corectă ca și cum mama ei ar fi fost încă în viață și i-ar fi strigat instrucțiuni în ureche.

Bărbatul și-a schimbat direcția și s-a îndreptat spre spatele curții în fugă.

Ethan a sărit în picioare. Privirea lui șocată a căzut pe Abby, apoi pe arma din mâna ei. Ea i-a înmânat arma.

"Așteaptă aici." A plecat după intrus.

"Pe naiba." Abby a rămas aproape de el în timp ce el sprinta după bărbatul care fugea. Nu avea cum să aștepte de una singură. Putea fi mai mult de un

intrus, iar Ethan avea arma. Intrusul a dispărut peste gardul de sârmă ghimpată care ducea în curtea vecinului.

"Hei", a strigat Ethan și a tras înainte. A sărit gardul.

Aterizând, el a țipat ceva la ea.

Dar Abby nu putea deslușì cuvintele. S-a oprit să urce gardul. Jacheta ei sa prins de o buclă de metal. De ce nu învățase să facă garduri în echipa de atletism? Ethan a tras înainte.

Odată ajunși pe teren deschis, însă, Abby i-a ajuns din urmă. Tipul pe care îl urmăreau a impus un ritm brutal, iar ei nu au câștigat teren. A dispărut pe o alee căptușită pe ambele părți cu un fel de arbuști veșnic verzi. Vegetația bloca vizibilitatea. S-au oprit. Respirând greu, Ethan i-a aruncat o privire de *ce naiba* și a împins-o în spatele lui în timp ce se uita după colț. Un motor a pornit.

Ethan a sprintat pe alee. Abby l-a urmat. Au ieșit la timp pentru a vedea un sedan de culoare închisă dispărând după un colț la două străzi distanță. Ethan a plecat după el, tăind pe o alee de serviciu. Abby a ținut pasul. Sedanul s-a oprit la un stop.

"Oprește!" Ethan a sărit în fața vehiculului, a luat o poziție oficială și și-a îndreptat arma spre parbriz. Confuzia și apoi frustrarea i-au jucat pe față. A coborât arma.

O bătrânică stătea la volan, cu o coafură albă umflată și ochelari trifocali groși. Ethan i-a bătut în geam și i-a arătat insigna. Când ea a coborât-o, el s-a uitat pe bancheta din spate. "Urmărim un fugar. Vă rog să deschideți portbagajul, doamnă."

"Desigur." Ea s-a conformat. Portbagajul a sărit în sus. Cu arma la îndemână, Ethan s-a uitat înăuntru.

"Îmi pare rău să vă deranjez, doamnă." Și-a înclinat capul.

"Nu e nicio problemă, dle ofițer." Ea i-a dat un semn serios din cap. "Sper să-l prindeți."

Ethan a ieșit de pe stradă. Ea a plecat, trecând peste bordură și zgâriind trenul de rulare al sedanului pe beton.

"Am crezut că polițiștii din afara statului nu au jurisdicție." Abby i s-a alăturat pe trotuar.

"Nu avem, dar ochelarii ei erau atât de groși, încât mă îndoiesc că mi-a putut vedea insigna."

"Tricky."

"Disperat." Ethan s-a aplecat de două ori și a șuierat. "Ai aflat marca sau modelul mașinii?"

"Nu." Abby a scuturat din cap. "Albastru închis cu patru uși. Asta e tot ce am văzut. Cel puțin asta am crezut că am văzut. Poate că nici măcar nu era el. Poate că era ea."

Ethan și-a frecat fața cu ambele mâini. A tușit și s-a uitat la ea cu suspiciune. ”De-abia ai răsuflat.”

"Nu ar trebui să fiu obosită deloc. Am ratat ultimele mele alergări." Abby sa aplecat în față și și-a întins ischiogambierii. El încă se holba la ea. "Pot alerga un maraton în mai puțin de trei ore."

"Alergi maratoane?" Mergând în cerc, Ethan și-a pus arma în toc. A scos telefonul, a sunat la 911 și a raportat incidentul. "Mașina era una cu patru uși, albastru închis. Nu, nu știu marca sau modelul."

A încheiat apelul și s-a întors spre Abby. "Deci, mânuiești o armă ca un ofițer de poliție instruit. Alergi la maratoane de sub trei ore. Ce altceva nu știu despre tine?"

"Nu știu." Abby l-a urmărit în timp ce se întorcea spre casa lui Roy Abrams. "O mulțime de lucruri, cred."

Întrebarea lui era o amintire a faptului că abia se cunoșteau. Deși familiaritatea dintre ei era greu de ignorat.

"Trebuie să lucrăm la asta." A început să alerge ușor.

Oh.

Bătăile inimii lui Abby s-au accelerat când ar fi trebuit să încetinească.

În timp ce se grăbeau să se întoarcă la casa lui Abrams, Ethan scana împrejurimile și rămânea în fața ei. Traversând curtea din spate, Ethan s-a dus la ușa din spate. A bătut la ușă. Nu a răspuns nimeni.

"Intrase deja, sau l-am oprit noi?", a întrebat ea. Dar firele mici de păr de pe ceafă îi furnicau. Ceva nu era în regulă aici. Putea să simtă asta. În ciuda căldurii generate de corpul ei de la alergare, pe brațe i se făcuse pielea de găină.

Ethan s-a apropiat de fereastra din spate. Și-a pus mâna peste ochi. "Era deja înăuntru."

"N-ar trebui să vedem dacă mai trăiește?" Abby a pășit spre fereastră.

Ethan a prins-o de brațe. "Nu."

Dar deja zărise cadavrul de pe podea. Abia l-a recunoscut pe detectivul pensionar cu fața decolorată, globii oculari umflați și limba umflată și proeminentă. Mușchii coapselor îi tremurau. Stomacul i s-a încleștat.

Ethan a apucat-o de cot și a coborât-o pe treapta de beton. "El este?"

"Da." Sirenele răsunau în depărtare. Abby și-a sprijinit fruntea pe genunchii îndoiți. Nimic nu-i va scoate imaginea aceea din cap.

Nu era nicio îndoială. Roy Abrams era mort.

Capitolul 17

Telefonul lui Ryland îi bâzâia în buzunar. Aprehensiune și iritare l-au cuprins în egală măsură. Tot ce voia să facă era să urmărească concertul nepotului său de la școală. Era prea mult de cerut? A verificat ecranul. Kenneth.

Se pare că era.

"Scuză-mă", a șoptit Ryland în urechea Marlenei.

Stând pe scaunul metalic pliant de lângă el, ea se încruntă la telefonul lui care vibra. Părul ei era șaten deschis și, cu excepția liniilor de dezaprobare care îi creaseră fața, pielea era remarcabil de netedă pentru vârsta ei. El i-a mângâiat coapsa tonifiată. Echipată cu o fustă subțire și un sacou asortat, corpul ei făcea de rușine femeile mai tinere. Bineînțeles, a plătit pentru cel mai bun antrenament personal și pentru câteva intervenții chirurgicale bine sincronizate pentru a o face să arate cât mai bine. Nimic drastic, doar câteva retușuri, injecții regulate și tratamente cosmetice.

"Doar o clipă. Îți promit", a șoptit el. "E zece dimineața într-o zi de lucru." Ochii ei sclipitori spuneau că ea știa asta, dar nu trebuia să-i placă.

Îi aprecia temperamentul. Marlene nu era deloc ușoară, un factor care contribuise la durata căsniciei lor și unul dintre motivele pentru care Ryland renunțase la indulgențele sale extraconjugale. Obiceiul său cu blonda tânără luase sfârșit. Regreta multe dintre deciziile pe care le luase când era mai tânăr. Afacerea sa nu era singura parte a vieții sale care urma să fie remodelată.

S-a întors spre scenă, unde un elev de școală generală cânta la pian o piesă clasică emoționantă. Nepotul lor în vârstă de șapte ani aștepta în culise. Școala privată pe care o frecventau nepoții săi cultiva întregul elev, de la matematică la arte, departe de școala catolică urbană pe care o frecventase Ryland, unde se punea mai mult accent pe reguli și conducători decât pe studii.

Ryland a pășit în hol. Avea în față un panou de zâmbete cu dinți întredeschiși. El s-a întors de la fețele inocente și a răspuns la apel. Privirea lui s-a oprit asupra fulgilor de zăpadă din hârtie de construcție, decorați cu sclipici și lipiți la intervale aleatorii pe peretele albastru pal din blocuri de ciment.

"Pasul doi este complet." Într-un hol plin de zâmbete copilărești și proiecte de artă, vocea rece a lui Kenneth părea o pată, murdară și permanentă, ca și cum însăși natura apelului - și greșelile lui Ryland - s-ar fi scurs din telefon și s-ar fi picurat pe linoleumul cerat ca sângele dintr-o rană.

"Și pasul trei?"

"Mă îndrept spre vest de dimineață", a spus Kenneth. "Voi fi în Pennsylvania înainte de prânz."

"Excelent." Ryland a încheiat convorbirea. A reintrat în auditoriu exact când nepotul său părăsea scena. Pierduse spectacolul. S-a așezat ușor pe scaunul pliant din metal. Ochii negri ai Marlenei sclipeau cu dezaprobare. O mamă-urs protectoare în viața copiilor ei, își transferase instinctul matern asupra nepoților ei. Ar fi fost supărată pe el zile întregi.

Ca și cum nu ar fi fost supărat pe el însuși. Pierduse o mare parte din primii ani de viață ai copiilor săi. Acum nepoții lui păreau să crească și mai repede, ca și cum ritmul frenetic al vieții era contagios. Ca și cum scurtarea anilor din viața sa făcea ca fiecare dintre ei să pară mai efemeri.

Dezamăgirea îi creștea în piept. Afacerile lui îi invadau viața personală cu fiecare ocazie. Se îndreptă, mai hotărât ca niciodată să se asigure că păcatele

trecutului său nu erau moștenite de copiii săi.

***

Ethan și-a presat o pungă de gheață pe maxilar. "Era înalt și slab, într-o formă al naibii de bună, pantofii erau negri, dar cu talpă moale. Nu m-am apropiat niciodată suficient de mult pentru a-i stabili o înălțime exactă, dar trebuia să fie mai înalt decât mine. Purta un hanorac negru și blugi." Stând pe terasa din spate a casei lui Roy Abrams, Ethan i-a povestit detectivului Marshall de la Departamentul de Poliție din Greenland povestea de la început, începând cu atentatul la viața lui Abby, trecând prin uciderea lui Faulkner, până la descoperirea din această dimineață a lui Roy Abrams. A durat ceva timp.

Marshall se încruntă. "Asta nu e o descriere prea bună."

"Nu. Nu este", a fost de acord Ethan. Dacă l-ar fi putut prinde pe tip... "Ai putea să-l alegi dintr-o aliniere?"

"Nu. Nu m-am uitat la fața lui. Bandana."

"Să mi-o trag". Marshall a luat notițe copioase și furioase. Decenii de linii de stres și bărbie dublă l-au îmbătrânit pe detectiv. Ar fi putut avea șaptezeci de ani, dar era probabil mai aproape de cincizeci și cinci, suficient de bătrân pentru a locui în această comunitate de pensionari. "Am un detectiv de poliție pensionar mort, a cărui moarte este probabil legată de uciderea unui răpitor eliberat recent și de crima sa veche de trei ani din Harris, plus tentativa ta de omor din PA. Și un polițist martor ocular care nu l-a văzut bine pe criminal."

"E nașpa", s-a consolat Ethan. "Urmăresc cazul ăsta de o săptămână. Sunt la fel de frustrat ca și tine."

"Este un coșmar jurisdicțional." Marshall și-a înțepat carnețelul. "Ies la pensie în trei luni nenorocite. Nu am nevoie de rahatul ăsta."

"Nici ea."

Privirea lui Marshall a pâlpâit spre Abby, care dăduse deja declarația și stătea pe un ciot de copac lângă barcă. Fața i s-a înmuiat și a suspinat din

adâncul unei burți care ar fi putut să gesticuleze gemeni. "Cred că nu."

Abby era palidă, iar Ethan își dorea să nu se fi uitat la Abrams. Strangularea făcea un cadavru urât, nu că cadavrele ar fi fost vreodată frumoase, dar toată chestia cu limba mov proeminentă era pur și simplu urâtă.

Marshall s-a uitat pe lângă Abby la barca care se înălța deasupra ei. "O barcă teribil de scumpă pentru un polițist pensionat."

"Cadillac-ul din parcare pare și el nou", a spus Ethan.

"La naiba cu mine." Marshall și-a bătut fruntea cu caietul. "Cred că trebuie să adăugăm un posibil polițist corupt la acest grup."

"Se pare că da." Ethan se simțea ca și cum ar fi fost blocat pe fundul unei gropi uriașe care devenea din ce în ce mai adâncă. În cele din urmă, nu avea cum să iasă afară.

"Desigur, doar pentru că ar fi fost murdar și cineva l-a ucis nu înseamnă neapărat că ambii factori sunt legați unul de celălalt sau de ea."

Ethan s-a uitat la el.

"Ai dreptate. Să mi-o trag." Marshall își îndesă carnețelul în buzunarul de la piept. "Te voi suna când voi avea rezultatele preliminare ale autopsiei sau dacă mai apare ceva interesant."

"Apreciez asta", a spus Ethan. "Voi face la fel."

Cizmele lui Ethan scârțâiau pe peluza uscată. El se oferise să o urce pe Abby în camionetă, cu căldura pornită, dar ea nu voise să stea în fața proprietății, în văzul curioșilor din cartier. Într-un cartier cu peste cincizeci și cinci de locuitori, aceștia aveau o abundență de timp liber.

Fața îi era lipsită de sânge, ochii încă îngroziți.

Aici, în curtea din spate, nu a fost nevoită să privească personalul medicului legist scoțând cadavrul cu sacul negru.

S-a ghemuit în fața lui Abby și i-a luat mâinile înmănușate în ale lui. "Putem pleca."

"Bine." Ea a adulmecat și s-a ridicat, mai fermă decât se aștepta el. Dar ea era mai dură decât sugerau corpul ei subțire și trăsăturile delicate.

Mergeau prin față. Privitorii, înveliți în echipamentul lor cel mai greu, se adunau pe alei. Ethan a protejat-o pe Abby cu corpul său în timp ce mergeau

spre camionul său. El s-a îndepărtat de bordură. "Ești bine?"

"Da." Ea a luat o sticlă de apă din suportul pentru pahare al consolei și a sorbit. "Deci cred că nu a fost Faulkner."

"Nu știu." Ethan a condus spre Garden State Parkway. "Întrebarea mea este, de ce sunt amândoi morți? Știau ceva despre cazul tău? Și cine are ceva de ascuns?" Luând rampa de intrare spre nord, s-a uitat la Abby. "Ești sigură că a fost vina lui Abrams că nu ai fost găsită?"

Ochii lui Abby s-au fixat pe ai lui. "Asta a spus procurorul."

"Și el e mort, nu?"

"Da." Abby și-a mestecat unghia degetului mare. "Nu poți să crezi că și moartea lui are legătură. Whitaker a spus că a avut un atac de cord."

"Cine naiba știe în acest moment." Ethan și-a ridicat telefonul și a format numărul detectivului din Harris care se ocupa de omuciderea lui Faulkner. Apelul a intrat în mesageria vocală. A lăsat un mesaj în care cerea să fie sunat înapoi, apoi l-a sunat pe șeful O'Connell. Dosarul răpirii lui Abby nu ajunsese încă la secția de poliție din Westbury.

"Ești sigură că ți le va da?" a întrebat Abby.

"Nu văd de ce nu." Ethan a accelerat pentru a se integra în trafic. "Suntem pe aceeași parte."

"Nu va dori el să protejeze reputația lui Abrams?"

"Poate. Poate că nu. Nu am avut sentimentul că Abrams era atât de apreciat."

Degetele lui Abby îi băteau pe coapsă. "Ce altceva mai putem face?"

"Nu știu", a spus Ethan. "Nimic nu are sens."

"Va trebui să mă opresc la mine acasă."

"Putem face asta mâine." Ethan nu se grăbea să o lase singură.

"Până la urmă trebuie să merg acasă", a spus Abby.

"De îndată ce este sigur." Intestinele lui Ethan se răsuciră. Nu voia ca ea să meargă acasă, și nu doar pentru că era încă în pericol. Îi plăcea să fie în preajma ei. Îi plăcea să vorbească cu ea. Îi plăcea să o sărute.

Și erau o mie de alte lucruri la care se putea gândi și pe care dorea să le facă cu ea.

Traficul de la prânz a fost ușor. Au făcut drumul înapoi spre Westbury în câteva ore, ajungând exact la timp pentru a hrăni caii. Abby a mers cu el în casă.

Asistenta lui Ronnie, o brunetă în vârstă de colegiu, era în bucătărie și bea o ceașcă de cafea. Zeus dormea la picioarele ei. Câinele s-a ridicat greoi în picioare și i-a întâmpinat cu sforăituri dezordonate.

"Cum arată bălanul?" a întrebat Ethan.

"Mai bine. Veterinarul a trecut pe aici acum o oră. Febra a scăzut. Doctorul crede că e pe drumul cel bun." Și-a pus cana în chiuvetă și și-a luat haina de pe spătarul scaunului din bucătărie.

"Mulțumesc pentru ajutor", a strigat Ethan după ea.

"Cu plăcere." Coada ei de cal șatenă lungă se legăna în timp ce sărea pe ușă cu energia unui copil.

Uitându-se la ea, Ethan putea simți fiecare oră de somn pe care nu o dormise în ultimele nopți. Orele lungi de condus și de stat afară pe vreme rea nu-l ajutaseră. Oasele îl dureau de oboseala rece.

"Mă duc să hrănesc caii."

"Mama ta s-ar supăra dacă aș cotrobăi prin bucătărie pentru cină?" a întrebat Abby.

"Deloc." Ethan s-a îndreptat spre ușa din spate. "De obicei sunt resturi în congelator."

Odată cu dispariția luminii soarelui a venit și umezeala crudă a nopții. Umiditatea din aer sugera că precipitațiile sunt pe drum. Bălanul arăta mai bine. L-a salutat pe Ethan și i-a adulmecat fânul cu interes. Roan și-a atacat mâncarea. Când Ethan s-a întors în casă, mâinile îi erau înțepenite și înghețate. Zeus era la ușă. Ethan a ținut ușa deschisă. În timp ce câinele își făcea treburile în curte, Ethan și-a scos ghetele și le-a lăsat lângă ușa din spate. Mâinile și fața îi ardeau în timp ce își scotea mănușile și haina în debara. Zeus a pufnit, iar Ethan l-a lăsat să intre înapoi.

Cuptorul cu microunde a sunat când au intrat în bucătărie. Mirosul de ceva asemănător pâinii care se cocea a străbătut camera. Stomacul lui Ethan a mârâit. S-a îndreptat spre chiuvetă și și-a frecat mâinile. Apa caldă i-a dezghe-

ţat pielea înghețată.

"Am găsit un recipient cu un fel de tocană în congelator." Abby a ridicat un bol din cuptorul cu microunde și i-a amestecat conținutul. "Și am aruncat niște biscuiți în cuptor."

"Ai făcut biscuiți?" Ethan a tremurat. Frigul îl urmase în casă.

"Nu e greu." Ea a zâmbit. "Calul e în regulă?"

"Da. Arată bine."

"Ai de gând să dormi în hambar la noapte?"

"Nu." Tonul lui Ethan a fost tăios.

Abby a înghețat.

Și conștiința că erau singuri în casă bâzâia între ei.

"Mă duc să aprind un foc." Ethan a mers în sufragerie. Nimic în afară de flăcări nu-l va dezgheța complet. Bușteni, lemne și ziare au fost stivuite pe vatră. În câteva minute, o mică flacără se aprinse. El și-a întins mâinile spre foc. Căldura i-a pătruns în piele.

Abby căra o tavă încărcată cu boluri de tocană de vită, un coș cu biscuiți și o sticlă de vin. Ethan a curățat măsuța de cafea.

"Mama mea face o tocană de vită foarte bună." Și de ce vorbea despre mama lui? Ethan amestecă bușteniі, apoi i se alătură lui Abby pe canapea.

"Miroase fabulos." Abby a turnat un pahar de vin roșu și i l-a înmânat. "Sper că nu te superi. M-am servit singură la raftul cu vinuri."

"Poți avea orice îți dorești." Și se referea la orice. Vinul și carnea de vită l-au încălzit pe Ethan din interior spre exterior. Se lăsă pe spate pe canapea, mulțumit.

Abby și-a lăsat paharul deoparte. Mâncarea și focul îi readuseseră culoarea pe față. Lumina focului se juca pe pielea ei netedă. Ethan s-a apropiat. I-a înfășurat un braț în jurul umerilor. Câteva șuvițe de păr i-au alunecat pe mână. Le-a răsucit cu un deget.

Și-a înclinat capul ca să se uite la el. Ochii ei căprui erau blânzi din cauza vinului, dar în adâncurile lor se ascundea încă neliniștea.

Ethan i-a ridicat bărbia cu un deget. "Abby, știi că poți avea încredere în mine. Nu ți-aș face rău niciodată."

"Știu." Ea a zâmbit. "Sunt un excelent jucător de poker, iar culoarea mea preferată este albastrul."

"Ce?"

"În această după-amiază ai spus că vrei să știi mai multe despre mine."

"Vreau." Dorul se desfășura în pieptul lui Ethan. Voia să știe totul despre ea. "Spune-mi mai multe."

Ea i-a apăsat un deget pe buze. "Cred că am vorbit destul astăzi."

Ethan și-a lăsat capul în jos. I-a prins buzele într-un sărut tandru. Ea s-a deschis pentru el, gura ei având gust de vin. El și-a croit drum de la gura ei până la maxilar și a urmărit sărutările în adâncurile gâtului ei. Suspinul ei moale i-a accelerat bătăile inimii. Sub buzele lui, pulsul îi bătea. El s-a întors la gura ei, lingându-i interiorul. Palma lui a urcat pe brațul ei, pe lângă umăr, și i-a cuprins ceafa. Degetele îi tremurau în timp ce se înșirau prin părul ei blond și mătăsos.

Încet și sigur. Fă acest lucru corect.

Dar bătăile inimii i se mutaseră din piept în zona inghinală și rosteau numele lui Abby cu fiecare bătaie.

"Ethan", a respirat ea. Mâinile ei s-au agățat de umerii lui, degetele ei strângându-se de urgență.

Purta un pulover gros peste blugi. Mâna liberă a lui Ethan a alunecat pe sub tiv și s-a întins pe pielea fină a burții ei. Ea a apăsat mai aproape. Ethan și-a mutat mâna în sus pentru a-i acoperi sânul prin sutien. "Ești sigură?"

Un mic zgomot de frustrare i-a scăpat de pe buze. Ea s-a aplecat și a făcut contact vizual direct, de netăgăduit. A întins mâna și i-a apucat tivul cămășii, ridicându-i-o peste cap și lăsând-o pe podea. Privirea ei a rătăcit peste el. Pupilele ei erau dilatate și respira greu. "Sunt sigură."

Capitolul 18

Abby nu putea să creadă că tocmai făcuse asta. Întotdeauna se întâlnise cu bărbați mai în vârstă și îi lăsase pe ei să preia conducerea. Ar fi putut fi mai mult o femeie stereotipă fără tată? Acum nu mai conta. Se pare că acele zile se terminaseră.

Își lăsă privirea să rătăcească peste trunchiul gol al lui Ethan. Cu siguranță nu era un bărbat mai în vârstă. Era un bărbat în floarea vârstei. Pieptul lui era lat și frumos musculos, cu doar un praf de păr negru care se învârtea în jos pe un stomac definit într-o linie subțire în blugi. Ea a întins mâna și i-a urmărit pectoralii cu vârful unui deget și a zâmbit în semn de aprobare evidentă.

Fața lui Ethan se despică într-un zâmbet sexy. "Îmi place direcția în care se îndreaptă asta, dar ești complet prea îmbrăcată."

"Poate." Abby s-a așezat în picioare. Și-a ridicat tivul puloverului cu câțiva centimetri. "Mi-e frig, totuși." S-a oprit, tachinându-l.

Dorința strălucea în ochii lui Ethan. Puterea a inundat-o pe Abby.

"Există modalități mai bune de a te încălzi." Ethan s-a apropiat. "Știi, cu cât porți mai multe haine, cu atât mai mult vreau să ți le scot, ca și cum aș despacheta un cadou elegant în dimineața de Crăciun." A pus mâna pe puloverul ei cu mâini lacome.

Alunecând chiar la îndemână, Abby l-a oprit. Cu o împingere jucăușă, ea la împins înapoi pe perna canapelei. Apoi s-a ridicat, întorcându-se cu fața la el.

Cu mișcări lente și deliberate, ea și-a ridicat tivul puloverului, mișcându-l în sus pe trunchi, dezvăluindu-și pielea goală a burții, centimetru cu centimetru. Ochii lui Ethan erau fixați pe țesătura în mișcare. Când a ajuns la sânii ei, a ezitat doar pentru o secundă, apoi și-a tras puloverul peste cap și l-a lăsat să cadă din vârful unui deget.

Ethan a tras puternic aer în piept. "Abby... Te joci cu focul." Tonul lui conținea atât promisiune, cât și avertisment.

Slavă Domnului că purtase un sutien decent. Nu era nimic sofisticat, doar alb simplu cu o margine dantelată drăguță. Dar felul în care Ethan se holba la

ea o făcea să se simtă ca modelul de anul acesta de pe coperta revistei *Sports Illustrated de* costume de baie.

Cum ar reacționa el dacă... Și-a desfăcut fermoarul de la blugi.

El și-a lins buzele. Lumina jucăușă din ochii lui s-a transformat în foame crudă în timp ce ea a alunecat încet blugul peste șolduri, dezvăluind chiloțeii albi din dantelă care se asortau cu sutienul ei. Ea a ieșit din pantaloni, aruncându-i într-o parte cu o lovitură cochetă.

Lui Ethan i s-a tăiat respirația. Sunetul care i-a răsunat din piept nu semăna nici pe departe cu un râs. Gemetele lui erau de foame masculină primitivă. S-a întins după ea.

Abby a dat înapoi un pas. "Răbdare."

"Mă omori", a gemut el.

Dar Abby nu fusese niciodată atât de excitată. Iar Ethan nu-i atinsese corpul decât cu privirea.

S-a jucat cu fermoarul din față al sutienului pentru câteva secunde tentante înainte de a-l deschide. Sânii i s-au revărsat afară. Bretelele i-au alunecat pe brațe.

"Iisuse." Ethan s-a așezat în picioare. Mâinile lui erau pe talia ei, ținând-o pe loc. S-a aplecat în față și i-a sărutat pielea fină chiar deasupra buricului. Buzele i s-au plimbat până la osul șoldului. Limba lui s-a jucat cu dantela. Terminațiile nervoase ale lui Abby au crescut. Fiecare atingere a gurii lui îi trimitea un mic curent de plăcere până în inima ei. Dar voia ca această noapte să dureze. Pentru totdeauna, dacă era posibil. A încercat să se dea înapoi.

"Ba nu." Cu o singură mișcare, i-a luat picioarele de sub ea. "Ajunge cu tachinările. Sunt doar un bărbat. Pot suporta doar atât de mult."

Abby a căzut în brațele lui. "Oh."

"Te vreau." Nevoia primordială i-a răbufnit din ochi, iar albastrul strălucitor s-a întunecat și s-a ascuțit cu dorință.

El s-a mutat, așezând-o pe canapea și întinzându-se lângă ea. Corpurile lor s-au strâns. Căldura strălucea din pielea lui în valuri, ca într-o zi înăbușitoare de august. Cu siguranță nu-i era frig acum. Sângele ei se încălzea și curgea prin corpul ei încet și gros ca mierea caldă. Bărbatul avea mâini fierbinți. Acele

palme încălzite se mișcau încontinuu. Vârfurile degetelor îi urcau și coborau de-a lungul coastelor, avertizând pielea de pe părțile laterale că ceva bun urma să se întâmple cu restul corpului ei. Doamne*, felul în care acest bărbat o putea face să se simtă cu o simplă mângâiere era uimitor*. Oasele i se transformau în lichid ori de câte ori el o atingea.

El și-a coborât capul și ea i-a simțit respirația caldă pe față înainte ca gura lui să intre în contact cu ea, iar ea a tremurat ușor. I-a sărutat obrazul, apoi tâmpla, chiar de-a lungul vânătăii aproape șterse. Când buzele lui au atins un punct sensibil de pe gâtul ei, capul ei a căzut automat într-o parte pentru a-i lăsa mai mult loc. Corpul ei s-a lipit de al lui de unul singur, tremurând de nerăbdare.

Vârfurile degetelor lui i-au mângâiat clavicula și au trecut pe deasupra sânilor ei. "Ești sigură că ești pregătită pentru asta? Poate ar trebui să așteptăm."

"Ce?" Abby a gemut încet. "Nu."

Ethan și-a ridicat capul pentru a rânji la ea. O singură privire la licărirea răutăcioasă din ochii lui și ea a știut că pierduse. Sau câștigase. Nu era încă sigură, pentru că creierul ei avea acum consistența fulgilor de ovăz, dar o voce mică din spatele capului îi spunea că, în ciuda striptease-ului ei de mai devreme, acum ea era cea care era sedusă în mod complet și expert.

"Oh, las-o baltă. Tu câștigi. Eu nu mai pot rezista." Ethan și-a aplecat capul și i-a prins sfârcul în gură.

Abby se arcuia pe spate când fiecare atingere a buzelor lui pe sânul ei trimitea valuri calde de dorință prin ea. Tensiunea creștea pe măsură ce mâinile și buzele lui străbăteau lungimea trunchiului ei, fără să lase vreun centimetru de piele neatins. Picioarele lui se împleteau cu ale ei.

Așteaptă. Îi trecu un picior pe gamba lui tare. "Când ți-ai dat pantalonii jos?"

"Acum un minut." I-a mângâiat o mână pe coapsă.

"Cum de mi-a scăpat asta?" a întrebat Abby. "Ești vreun fel de magician?"

"Spune-mi tu." Mâna lui era între picioarele ei. Ce se întâmplase cu chiloții ei? Oh, cui îi păsa? Degetele lui erau foarte agile. Au mângâiat-o și au

înconjurat-o, crescându-i plăcerea în valuri suprapuse, până când Abby abia mai putea respira. Își luă o mână de pe umărul lui, unde unghiile ei îi lăsaseră urme pe piele.

"Imi pare rau. Te-am zgâriat." L-a luat în mână.

"Știu", a șuierat el. "E atât de fierbinte."

L-a mângâiat de la bază până la vârf. El se zvâcnea în palma ei. "Ți se pare că te excit când te zgârii?"

Corpul lui s-a înțepenit. "Faptul că îți pierzi controlul este foarte excitant."

"Așa?" Mâna ei a coborât și a cuprins.

"Iisuse." Erecția lui a sărit spre ea.

Și-a înfășurat un picior pe spatele coapsei lui. "Ethan, acum."

"Da. Acum ar fi bine." El și-a ridicat capul. Privirile lor s-au întâlnit.

Neașteptat de nervoasă, Abby a înghițit în sec pentru a-și calma frământările din stomac. Ce era în neregulă cu ea? Nu era virgină. Dar ceva în mintea ei bănuia că aceasta urma să fie o experiență cu totul nouă. Cu siguranță, sângele ei nu-i trecuse niciodată prin vene la această temperatură. Nici toate terminațiile nervoase din corpul ei nu fuseseră niciodată atât de atente. Niciodată un bărbat nu se uitase la ea ca și cum nu și-ar fi putut lua următoarea respirație fără ea.

Întregul ei corp aștepta, anticipând, încordat ca o funie întinsă.

Pentru că știa, de asemenea, până în adâncul sufletului, că sexul cu Ethan va fi mai mult decât plăcere fizică. În seara asta își uniseră mai mult decât trupurile. În ultima săptămână, au dansat în jurul acestui moment, această culme a vulnerabilității și încrederii.

"Stai puțin." Ethan s-a întins spre podea. A ajuns la blugii lui și a scotocit în buzunar cu o singură mână. A scos un pachet de folie și l-a desfăcut cu dinții. O secundă mai târziu, s-a așezat între picioarele lui Abby. Wow. Omul avea mâini magice.

A alunecat în ea, umplând-o cu o lentoare dureroasă. Lovitura internă a aprins un nou pachet de nervi. Abby s-a arcuit pe spate în timp ce plăcerea o străpungea. Dar Ethan s-a așezat adânc în ea și a rămas complet nemișcat. În lumina focului, transpirația îi strălucea pe piele.

"Ce, acum nu te grăbești?" a oftat ea.

"Vreau ca asta să dureze cât mai mult posibil." Ethan și-a sprijinit fruntea de a ei. "Simt că..." El s-a așezat adânc în ea.

"Cum ar fi?" Incapabilă să reziste unei alte lovituri de plăcere, șoldurile lui Abby se legănau. Nu era suficient. Avea nevoie ca el să se miște, să termine ce începuse el.

"Ca și cum aș fi așteptat asta toată viața mea." Inima ei se bâlbâia.

"Dar nu pot să o fac." Ethan s-a tras înapoi și a alunecat din nou cu putere înăuntru.

Corpul lui Abby s-a încordat. Recunoașterea lui a trimis o nouă explozie de căldură prin ea. Plăcerea se încolăcea, din ce în ce mai strânsă cu fiecare împingere a corpului lui. Și-a înfășurat picioarele în jurul taliei lui și s-a aplecat pe spate.

"Nu. Nu închide ochii." Ethan a împins mai repede. "Vreau să te văd."

Și-au încrucișat privirile. Puncte minuscule se învârteau în viziunea lui Abby în timp ce corpul ei se înălța și se prăbușea. Energia pulsa prin corpul ei. Ochii lui Ethan au devenit întunecați și pierduți în timp ce o urmărea. Respirând greu, și-a lipit fruntea de a ei. Abby îi simțea inima trosnindu-i pe sâni, imitându-i propriul puls accelerat.

Au rămas nemișcați timp de câteva minute. Focul trosnea. Lemnul se mișca.

Zeus a sforăit.

Abby i-a bătut umărul. "Ești greu."

"Oh, scuze." Ethan și-a ridicat partea superioară a corpului de pe Abby. "Deci, nu mi-ai răspuns la întrebare."

"Care dintre ele?"

"Sunt un magician?"

Abby a râs. "Ești un Houdini obișnuit."

***

Ethan s-a trezit într-un dormitor întunecat și gol. A trecut o mână peste adâncitura din salteaua de lângă el. Cearșafurile erau reci. Unde era Abby? A dat cuvertura la o parte și a intrat într-o pereche de pantaloni de trening. Pardoseala era rece sub picioarele lui goale.

A coborât scările și s-a întors în bucătărie. Abby stătea la fereastră, dar cu toate luminile aprinse, nu putea să vadă mare lucru în afară de propria ei reflexie. Era îmbrăcată într-o pijama de flanel și într-un halat greu, lung până la podea. Câinele de la picioarele ei se întinse și suspină greu.

Ethan a pășit în spatele ei. A întins mâna să-i atingă umărul, dar postura ei rigidă l-a oprit. Reflecțiile lor erau vizibile amândoi în fereastră, dar ea era atât de pierdută în ceea ce vedea în capul ei, încât nu l-a observat. "Nu poți dormi?"

Ea a oftat și a clipit, ridicându-și o mână la gât și întorcându-se cu fața la el. Degetele celeilalte mâini au strâns marginea blatului din spatele ei. "Nu te-am auzit."

"Îmi pare rău că te-am speriat." Ethan a făcut o pauză. Ceva nu era în regulă. Nu mai era aceeași femeie jucăușă și responsabilă care îl sedusese cu desăvârșire. În loc de încredere, în ochii ei străluceau frica și neputința. O alarmă internă a pornit în Ethan. "Ce s-a întâmplat?"

"Nimic." Ea s-a aplecat în spate, punând mai mult spațiu între ei, dar Ethan nu avea cum să o lase să se îndepărteze de el. El a făcut doi pași înainte, aducându-și corpurile în contact. Ochii ei s-au încețoșat.

"Prostii." I-a cercetat fața.

Privirea ei s-a îndreptat spre fereastră. Ochii i s-au închis. Umerii i s-au prăbușit. "M-am gândit că poate, acum că Faulkner era mort, va dispărea."

"Ai crezut că va dispărea?"

"Dar în seara asta mi-a fost la fel de frică ca întotdeauna, poate chiar mai mult."

Ethan a atras-o mai aproape. I-a mângâiat spatele prin halatul ei gros. "De ce te temi?"

Cu un oftat înfrânt, ea și-a sprijinit capul în pieptul lui. Brațele lui Ethan au alunecat în jurul ei.

"Întunericul. Eu dorm cu lumina aprinsă." Ea și-a ridicat capul. "Și nu mă

refer la o lampă de veghe. Acasă obișnuiesc să țin toate luminile din casă aprinse toată noaptea. Sunt setate pe temporizatoare. Chiar dacă nu sunt acasă, e la fel de luminos ca într-o sală de operație acolo tot timpul."

Ethan a înțepenit. "Ai spus că era întuneric în fântâna aia."

Ea a dat din cap. "El a bătut în cuie placaj peste deschidere. Nici nu-mi puteam da seama dacă era zi sau noapte."

Lui Ethan i s-au răsucit mațele. Își petrecuse zece zile într-o gaură întunecată în pământ, bând dintr-o baltă pentru a rămâne în viață. Cum ar putea cineva să facă asta unei alte ființe umane? Cum putea cineva să ia o femeie frumoasă și să o trateze mai rău decât pe un animal? Dacă Faulkner nu ar fi fost mort, Ethan l-ar fi ucis pe ticălos din nou. Îl durea să îi ia toată durerea. Dar asta nu era posibil. Tot ce putea face era să o ajute să treacă peste noapte.

"Vino înapoi în pat", i-a șoptit el în păr.

"Nu pot dormi în întuneric."

"Abby, putem lumina casa ca Meadowlands. Tot ce mă interesează este să te am în patul meu." El a luat-o de mână și a tras-o spre scări. A apăsat pe întrerupătoare în timp ce mergeau pe hol. În dormitor, a aprins luminile de pe ambele noptiere și de pe plafonul din baie. S-a asigurat că jaluzelele erau bine închise. Nu că ar fi fost vreo casă în apropiere, ci pentru ca Abby să nu se holbeze la ferestrele negre toată noaptea.

Stătea în mijlocul camerei. Părea pierdută. În derivă. El s-a dus la ea, înfășurându-și brațele în jurul ei și ținând-o aproape.

Apăsându-și obrazul pe pieptul lui, ea a tresărit. "Fă dragoste cu mine, Ethan."

"Ești sigură?", a întrebat el. Femeile îngrozite nu prea erau genul lui. "Sunt perfect fericit doar să te țin în brațe toată noaptea."

"Am nevoie de tine." Vocea ei a cedat.

Aceste patru cuvinte i-au mișcat inima într-un mod pe care nu-l putea exprima. Gândul că doar el o putea ajuta să treacă noaptea era puternic. Nevoia de a-i alunga frica a curs prin el. Cu un zâmbet blând, i-a scos halatul de pe umeri și l-a lăsat să cadă pe podea. Apoi i-a descheiat încet bluza de pijama. Când a desfăcut țesătura și a privit-o, ea a roșit din cap până în picioare, căldura

roz răspândindu-se pe pielea ei palidă și ștergându-i paloarea.

El și-a exprimat aprobarea masculină. "Ești uimitoare. De ce naiba te ascunzi sub haine largi?"

"Pentru că să mă ascund este ceea ce știu să fac cel mai bine."

Ethan blestemă în tăcere comentariul său stupid. "Nu am vrut să..."

Ea i-a pus un deget pe buze. "Nu-i nimic. Nu e vina ta, și lucrez la asta. Nu mă mai ascund. Dar aș avea nevoie de puțin ajutor."

Ethan nu-și putea forma cuvintele pentru a exprima sentimentul din inima sa.

Va trebui să i-o arate în schimb.

O mână i s-a întins la baza coloanei vertebrale, împingându-i șoldurile mai aproape, lăsând-o să simtă dovada dorinței lui. "Vezi ce-mi faci?"

Gemetele ei de răspuns i-au trimis și mai mult sânge spre sud. I-a trecut pe lângă cutia toracică până când mâna lui i-a atins ușor sânul. Un vârf de deget ia înconjurat sfârcul într-o mângâiere ușoară.

"Ai cel mai frumos corp." El și-a lipit buzele de gâtul ei și și-a plimbat gura pe pieptul ei. Trunchiul ei s-a aplecat pe spate peste brațul lui.

I-a dezbrăcat pijamaua de pe corp, ca și cum ar fi vrut să-i înlăture temerile, lăsându-i fiecare centimetru al ei dezgolit în fața lui. A atins-o și a mângâiat-o, a sărutat-o și a gustat-o până când mușchii ei s-au relaxat. Când un suspin greu i-a părăsit buzele, Ethan a luat-o în brațe și a așezat-o pe pat. Scoțându-și pantalonii, s-a întins lângă ea. Ochii lui îi cutreierau pielea înroșită. Sfârcurile ei erau pietroase de la limba lui, buzele ei erau umflate de sărutările lui.

"Îți spun eu ce." Și-a trecut buzele peste maxilarul ei. "Îmi place toată chestia asta cu luminile aprinse. Pot să văd fiecare centimetru din tine, și ești perfectă."

Ea a zâmbit, dorința pătrunzând prin tristețe.

El nu se grăbea. Mâinile lui se mișcau leneș pe pielea ei. Gura lui a luat-o pe a ei adânc, iar și iar. Limba lui a mângâiat-o adânc, arătându-i cât de mult ținea la ea.

Mai devreme, amorul lor fusese jucăuș, cu o atingere de nevoie frenetică.

Aceasta era tandrețe definită. El a strecurat o mână între picioarele ei.

Ea i-a deschis. "Am nevoie de tine, Ethan. Grăbește-te."

Niciodată trupul lui nu simțise acest impuls primitiv, elementar, care îl mistuia acum. S-a rostogolit spre ea. Ah, la *naiba*. Prezervativ.

A băgat mâna în sertarul noptierei după un pachet. Acolo. L-a pus într-o secundă. S-a întins deasupra ei. Ea s-a înfășurat în jurul lui în timp ce el aluneca în căldura ei.

Corpul ei s-a arcuit de pe pat. "Ethan." Numele lui i-a scăpat de pe buze ca o rugăminte.

Erau lacrimi pe fața ei?

"Shh. Știu. Sunt chiar aici." S-a legănat în interiorul ei, revendicând-o ca fiind a lui, promițând cu trupul său să fie parte din ea, să o țină în siguranță. Corpul ei s-a ridicat pentru a-l întâlni pe al lui, încercând să-i găsească ritmul. "Relaxează-te, Abby. Mă ocup eu de asta."

Dar corpul ei s-a încordat și mai mult, așa că el și-a lăsat deoparte intențiile tandre și a urmat ritmul ei. Accelerându-și loviturile pentru a o aduce aproape de eliberarea de care avea nevoie cu disperare.

Corpul ei a devenit tensionat și s-a strâns în jurul lui, strâns ca o menghină. Replicile orgasmului ei s-au rostogolit în jurul lui și s-au estompat până la o sclipire. Ethan s-a lăsat dus. Corpul lui Abby s-a înmuiat sub el.

Ridicându-și greutatea de pe ea cu un cot, el i-a sărutat capul și i-a șters lacrimile de pe față. Ochii ei clipeau spre el, un amestec amețitor de recunoștință și confuzie.

Da, așa e. Ceea ce tocmai se petrecuse între ei îl zguduise și pe el.

Dar Ethan nu era confuz. Pentru prima dată în viața lui era absolut sigur de ceva. Abby alunecase sub apărarea lui.

Capitolul 19

Abby a deschis ochii la auzul unui bip sonor.

"Îmi pare rău că te-am trezit." Ethan și-a luat telefonul mobil de pe noptieră. "Trebuie să lucrez azi. Și mai întâi trebuie să am grijă de cai."

Evenimentele nopții i-au inundat creierul într-un colaj de imagini umilitoare. Niciodată în viața ei nu fusese atât de nevoiașă. Dar, în ciuda lipsei de somn și a amenințării la adresa vieții ei, corpul ei se simțea mai ușor în această dimineață. Ce credea Ethan?

Abby s-a așezat în picioare, trăgând lenjeria de pat în sus pentru a-i acoperi sânii. A netezit marginea cearșafului între degete. "Îmi pare rău pentru noaptea trecută."

Ethan și-a coborât mobilul. "De ce ți-ar părea rău?"

"Nu știu ce s-a întâmplat să mă facă să-mi pierd cumpătul așa."

"Adică în afară de faptul că aproape am fost ucis, am găsit două cadavre și am realizat că oamenii implicați în cazul tău sunt uciși?"

"Ultima dată când am cedat a fost după ce am fost salvată." Ea a aplatizat un rid din bumbac. "Am rezistat cât timp am fost în fântână. Abia după ce s-a terminat mi-am pierdut cumpătul."

"Ai fost în modul de supraviețuire", a spus Ethan.

Abby și-a ridicat privirea. "Îmi pare rău că am aruncat toate astea asupra ta."

"Să nu-ți pară." Ethan i-a luat degetele de pe lenjerie. "Noaptea trecută a fost uimitoare." I-a ridicat mâna pentru a-i săruta încheieturile. "Ești o femeie uimitoare. Nu am mai întâlnit pe nimeni la fel de puternic ca tine."

"Am plesnit peste tot pe tine."

"Poți să te bălăcești pe mine oricând." Ethan a tras-o la pieptul lui. "De ce nu închizi ochii pentru o vreme? Nu ai dormit prea mult noaptea trecută."

"Nu, ar trebui să mă trezesc. Dacă lucrezi azi, poate ar trebui să merg acasă." Dar ea nu prea voia să fie singură.

Ethan i-a plantat un sărut pe buze. "În niciun caz."

Și-a întors perna pe verticală și și-a sprijinit trunchiul sculptat. Urmărindu-

i mișcarea corpului slab, Abby și-a amintit cum se simțeau acei mușchi sub mâinile ei.

"Vrei să stau aici și să supraveghez caii?" Unde altundeva s-ar fi dus? Nu acasă. După uciderea detectivului, nu s-ar mai simți în siguranță nicăieri.

A derulat mesajele de pe telefon. "Șeful mi-a trimis un mesaj. Au venit niște dosare de la departamentul de poliție Harris. În plus, detectivul Marshall, polițistul care se ocupă de asasinarea lui Roy Abrams, vrea să te uiți la niște poze cu infractori și să vezi dacă cineva ți se pare cunoscut."

"Dar nu am văzut fața criminalului."

Ethan a ridicat din umeri. "I-ai văzut ochii și ai spus că erau distinctivi."

"Gri mort." Abby a tresărit. "Ca un pește, un rechin."

"Griul nu este la fel de comun ca maro, albastru sau alună. Poate vom avea noroc."

"Asta e doar o scuză pentru mine să stau toată ziua la secția de poliție?"

"Oh, uită-te la ceas." Cu o privire exagerată la ceas, Ethan a împins păturile înapoi și a intrat într-o pereche de blugi aruncați peste un scaun. Și-a tras un hanorac pe cap. Ridicându-i halatul, i l-a înmânat. "Nu că aș vrea cu adevărat să îl îmbraci, dar știu că ți-e frig."

Râzând, s-a dat jos din pat și a înfășurat țesătura groasă în jurul ei.

"Poți folosi dușul în timp ce eu mă ocup de cai." Ethan a tras de șosete.

"Este o tabletă electronică în noptieră. O poți lua cu tine astăzi, în caz că te plictisești." A sărutat-o înainte să iasă din cameră.

Abby își luă geanta de noapte de pe dulap. Poate că trupul ei se simțea ușurat de epurarea emoțională de aseară, dar fața ei arăta ca și cum un camion ar fi trecut peste ea. Apoi a dat înapoi și a trecut din nou peste ea.

Și-a stropit ochii umflați cu apă rece în timp ce apa se încălzea. În timp ce jetul fierbinte se revărsa pe umerii ei, Abby și-a amintit de mâinile și gura lui Ethan pe corpul ei. Pielea i se înroșise și nu știa dacă să fie fericită sau umilită. El o văzuse în cel mai rău moment al ei, un moment rar de autocompătimire. Rareori își permitea să se complacă, dar noaptea trecută ar fi vrut să rămână în brațele lui Ethan. Groaza a pus stăpânire pe ea și a fugit în bucătărie, unde a aprins imediat toate luminile - ceea ce a luminat atât camera, cât și eșecul ei

într-o realitate crudă. Tentația de a fugi și de a se ascunde a fost aproape insuportabilă.

Ea nu era acolo de mai mult de zece minute când el a găsit-o. Și ceea ce ia oferit el a fost mult mai mult decât sex. Mai mult decât confort și compasiune, el a refuzat să o lase să se retragă în sine. I-a spus clar că, indiferent de problemele ei, el nu o lăsa să plece. Ea nu trebuia să se întoarcă să fie singură. Dar putea să o facă? Întreaga ei viață o învățase că toate relațiile se termină în cele din urmă cu dezamăgire sau trădare. Sau ambele. Chiar și mama ei o dezamăgise în cele din urmă, abandonându-și fiica prin sinucidere. Îl putea lăsa pe Ethan să intre? Gândul că-l va pierde îi crea un gol în spatele sternului.

Abby s-a îmbrăcat în blugi proaspeți și o bluză cu guler înalt. A deschis noptiera lui Ethan și a scos tableta. Subțire și ușoară, aceasta încăpea ușor în geanta ei. Abby s-a dus la bucătărie. Lumina palidă spăla camera în nuanțe de gri. Zeus nu era, dar un castron gol stătea pe podea. Ethan trebuie să-l fi hrănit și să fi scos câinele afară cu el. Făcuse și cafea. Nu ar fi trebuit să se întoarcă? S-a dus la fereastră. Un cer acoperit de nori plutea deasupra hambarului. Prognoza anunța câțiva centimetri de zăpadă mai târziu în cursul zilei.

Și-a luat jacheta și a împrumutat o pălărie și mănuși din debara. O adiere a aerului de dimineață a confirmat că o furtună era pe drum. Ușa hambarului era parțial deschisă. A intrat, inhalând mirosul reconfortant de fân, praf și trupuri de animale mari. Zeus a întâmpinat-o cu sforăitul său tipic și a ieșit tropăind din hambar pentru a-și ridica piciorul pe un pin din apropiere.

"Ethan?"

"Aici." Vocea lui se auzea din a doua cabină.

Abby a mângâiat poneiul pe drum. Calul bălan era în mijlocul grajdului său. Pătura îi alunecase în lateral și i se încurcase în jurul picioarelor. Ethan s-a întins după o curea, dar calul s-a deplasat lateral.

"Este totul în regulă?"

"Nu. Trebuie să tai curelele astea, dar nu vrea să stea locului." Ethan s-a întors la cap și a șușotit animalului până când acesta s-a calmat din nou. "Dacă îți dau numărul, o poți suna pe verișoara mea Ronnie?"

"De ce nu tai eu curelele pentru tine?" Abby a deschis ușa grajdului și a

intrat ușor înăuntru. Calul a privit-o, dar nu s-a mișcat.

"Nu vreau să te rănesc."

"Pare să fie calm atâta timp cât ești la capul lui." Abby a înaintat.

Ethan s-a gândit. "Bine, dar vino aici lângă umărul lui și lasă-l să te adulmece. Urmărește-i urechile și ochii. Ochii dați peste cap, postura încordată sau urechile ciulite înseamnă că nu e fericit. Și fără mișcări bruște."

Dar bălanul a rămas în picioare în timp ce Abby a luat briceagul lui Ethan și a tăiat curelele de nailon. Pătura a căzut la pământ. Ethan a îndepărtat calul. Abby a luat pătura distrusă și a părăsit boxa.

Ethan i s-a alăturat. El a închis jumătatea ușii și a fixat zăvorul glisant. Apoi s-a întors și a sărutat-o. "Mulțumesc."

"Oricând." A dat din cap spre bălan. "Arată mult mai bine astăzi."

"Da. Nu are febră. I-a revenit pofta de mâncare și nu mai este la fel de sperios." A condus-o afară din hambar.

"Stai pe loc."

Abby s-a uitat în sus, direct în țeava unei puști.

***

Ethan a înghețat.

Domnul Smith, bătrânul nenorocit care își înfometa caii.

La trei metri în fața lui Abby, bătrânul slăbănog a îndreptat o pușcă spre capul ei. Mâinile lui artrozice erau mai ferme decât s-ar fi așteptat Ethan. În spatele lui, un camion șubred și o remorcă ruginită pentru cai erau parcate în curte.

Panica se agită în pieptul lui Ethan. Fusese îngrijorat de trecutul lui Abby. Nu se gândise că slujba lui ar putea-o pune în pericol. A împins-o în spatele lui. Mâna i s-a încleștat în fața șoldului, dar arma lui era în casă. "Lasă arma jos, domnule Smith."

"Aceia sunt caii mei. Am venit să-i iau înapoi." Domnul Smith a smucit

țeava spre casă. "Dați-vă toți la o parte ca să nu fie nimeni rănit."

Ethan nu s-a clintit. "Lasă arma jos, domnule Smith."

Smith a privit în jurul lui. O sclipire răutăcioasă îi strălucea în ochi când sa concentrat asupra lui Abby. "Dă-te din calea mea, sau îi fac rău."

Lui Ethan i-a înghețat sângele. Se asigurase că Abby era complet în spatele lui, dar acum ce? Fără să-și ia ochii de la Smith, Ethan a vorbit cu Abby. "Sună la 911."

"Dacă mișcă, trag." Ochii lui Smith se ascuțiseră. "La distanța asta, alicele te vor nimeri cu siguranță, dar s-ar putea să am noroc. O parte s-ar putea să o lovească și pe ea."

O încărcătură de alice la distanța asta i-ar fi făcut lui Ethan o gaură cât un cartof. Din moment ce armura lui era în casă împreună cu arma, singura strategie care i-a venit în minte a fost să-și folosească corpul pentru a o proteja pe Abby. Nu era un plan prea bun, dar nu putea risca ca vreun glonț să treacă de el și să o rănească pe Abby.

Ceva mare și cafeniu s-a mișcat în vederea periferică a lui Ethan. Cu un lătrat scurt, Zeus a luat-o la goană spre Smith. Arma s-a îndreptat spre câine. Ethan s-a năpustit înainte, apucând țeava și împingând-o spre pământ. I-a smuls arma din mâini lui Smith exact când grosimea lui Zeus l-a lovit în plin pe bătrân și l-a doborât la pământ.

Smith s-a rostogolit pe burtă și și-a acoperit capul cu mâinile. "Luați-l de pe mine!"

Stând pe spatele bărbatului, Zeus a mârâit. Colții lungi de un centimetru ai câinelui erau la milimetri de ceafa lui. Un șir de salivă a picurat din buzele curbate ale câinelui și a aterizat pe gulerul jachetei lui Smith.

"Ușurel, Zeus." Ethan a înaintat, nesigur de intențiile câinelui. Abby era lângă el. "Bun băiat. Vino aici."

În afară de o clintire a urechii, Zeus a ignorat-o. Sub caninul uriaș, Smith scâncea. Dacă Ethan era sigur că câinele nu-i va rupe gâtul tipului, s-ar fi bucurat să vadă cum Smith primește o răzbunare animalică.

"Zeus." Abby și-a adâncit tonul. "Vino!"

Câinele se dezlipi de corpul lui Smith cu un oftat reticent, dar ochii lui

rămaseră ațintiți asupra bărbatului întins chiar și atunci când Abby îl apucă de zgardă și îl trase mai departe.

"Nu te mișca, domnule Smith," a spus Ethan. Nu avea nicio îndoială că dacă Smith ar clipi, Zeus ar fi pe el și Abby nu ar putea face nimic pentru a-l opri.

Ethan a intrat în acțiune. În câteva mișcări abile, i-a pus lui Smith brațele la spate. Abby a sunat la 911.

"Nu m-am așteptat la asta." Ethan și-a folosit genunchiul pentru a-l imobiliza pe bărbat la pământ. "Cătușele mele sunt în casă. Poți să le iei pentru mine?"

Abby l-a băgat pe Zeus în casă înainte ca ofițerul de poliție de serviciu să vină să-l ia pe Smith. Afară, i-a înmânat cătușele lui Ethan cu mâinile tremurânde.

Ethan i-a fixat mâinile lui Smith la spate cu un *pocnet* metalic. "Ești în regulă?"

Ea a dat din cap. "Se pare că nu putem lua o pauză."

"Nu, nu putem. Imi pare rau. Nu m-am gândit niciodată că te-aș putea pune în pericol." Ethan s-a ridicat. Greața îl cuprinsese. Teama pentru propria viață nu se apropia nici pe departe de panica provocată de gândul că Abby încasa o încărcătură de alice.

"Nu e vina ta. Știu mai bine decât oricine că viața nu vine cu nici o garanție."

Așteptau în tăcere apropierea sirenelor în dimineața liniștită de iarnă, iar Ethan se străduia să proceseze faptul că slujba lui aproape o ucisese pe Abby.

***

Krista a deschis ușa de la subsol. Mirosul chimic aspru care i-a asaltat nasul i-a spus că avea dreptate cu privire la locul de unde Joe își lua metamfetamina. O făcea în casa ei. Dacă nu ar fi fost o pierdere totală de spațiu,

ar fi observat.

"Joe?" S-a agățat de balustradă. Nu mai avea echilibru, iar degetele i se simțeau chiar mai slabe decât genunchii. Treptele de lemn ale subsolului scârțâiau sub șosetele ei. A dormit în sfârșit câteva ore în dimineața asta, după ce își petrecuse noaptea cu ochii mari și zvâcnind.

Totuși, abia aștepta să se întoarcă Joe ca să o poată face din nou. Prima dată el o făcuse. A doua oară ea s-a dus la el. Așa cum făcea acum. Nimic nu-i alungase tristețea până atunci, nu o făcuse să simtă că problemele ei au zburat. Dezavantajul era că nu dura.

Lăsase vreuna aici jos?

A aprins întrerupătorul. Pivnița era dezordonată. Stivuite la întâmplare una peste alta, cutiile și mobila aruncată aglomerau lespedea. A pășit pe scări. Betonul era rece ca gheața și neclintit sub picioarele ei.

Colțul îndepărtat fusese curățat de resturi, iar Joe acoperise ferestrele cu prosoape. Un cântar, o plită încinsă și mănuși de cauciuc erau așezate pe o masă joasă. O cutie din apropiere conținea un amestec ciudat de produse chimice de uz casnic. Cutiile goale de medicamente pentru răceală erau împrăștiate pe podea.

Nu știa nimic despre fabricarea metamfetaminei, doar că era periculoasă, dar acum nu-i păsa. Tristețea revenea, durerea care o întorcea pe dos și o făcea să se gândească să facă ceva pentru a pune capăt pentru totdeauna.

Așteaptă.

Ce a fost asta?

A făcut un pas mai aproape. Panica i-a alunecat prin burtă.

"Krista?" Cizmele lui Joe au bubuit pe trepte. "Ce faci?"

"Mai căutam ceva." Și-a smuls ochii de la ceea ce știa instinctiv că nu trebuia să vadă.

"Trebuie să aștepți până îți dau eu." Vocea i s-a ascuțit. Și-a înclinat capul.

Inima Kristei a fost ca un iepure prins în capcană.

Privirea lui Joe a călătorit în spatele ei. "Nu trebuia să vii aici, Krista."

Greața îi urca în gât. Stomacul i se strângea, iar alcoolul de aseară îi bubuia acru în gură. Joe s-a apropiat. A ridicat o mână și a lovit-o peste față. Durerea

i-a explodat în obraz. Picioarele i s-au îndoit și s-a prăbușit pe ciment.

"Târfă lacomă." Joe stătea deasupra ei. "Trebuie să te pedepsesc pentru neascultare."

"Îți promit că nu voi spune nimic."

"Oh, nu vei spune nimic." Joe și-a înfășurat mâna în părul ei și a târât-o în picioare.

"Ow", a strigat Krista.

Joe s-a întors, cu furia strălucindu-i în ochii dilatați. Se drogase fără ea. "O să faci ce ți se spune, târfă nenorocită."

Frica i-a alunecat prin măruntaie. A scos un pistol din spatele pantalonilor și i-a băgat botul în gură. Metalul avea un gust uleios și ascuțit. "Dacă mai scoți vreun sunet, o să-ți zbor ceafa pe blocurile de ciment. Ai înțeles?"

Krista a dat din cap de parcă nu ar fi avut niciun os în gât.

Joe i-a luat botul din gură și i l-a plimbat pe sâni până la vintre. "Aș vrea să am timp să te pedepsesc cum se cuvine."

Teroarea i-a vibrat în piept. Krista și-a mușcat limba pentru a-și reține un geamăt.

"Am niște curățenie de făcut." I-a mângâiat obrazul cu pistolul. Vizorul i-a zgâriat pielea. "Aș fi vrut să am timp ca să ne putem distra. Sau măcar eu să pot. Dar am o livrare de făcut. Atunci noi doi mergem undeva."

Nu! Nu putea să plece. Când se va întoarce Derek acasă? Credea că e după-amiază, dar timpul fusese flotant în dimineața aceea. Școala se termina la trei.

"Oh, nu-ți place ideea asta?" Gura lui Joe se despică într-un rânjet urât.

"N-nu." Ea a clătinat din cap. Vibrația fricii se amplificase în tremurături care îi zguduiau scheletul de la călcâie până la cap.

"Ei bine, nu te pot lăsa aici. Acum știi prea multe." Sprâncenele lui Joe coborâră în timp ce se gândea la ceva. "Ai prefera să aștepți până ajunge copilul acasă? Atunci poate veni cu noi."

Un fior îi trecu prin sângele Kristei. Cel mai bun lucru pe care îl putea face pentru Derek era să-l scoată pe Joe din casă. A scuturat din nou din cap. "Nu. Voi merge cu tine."

"Așa am crezut și eu." Joe a scos o pereche de cătușe din una dintre cutii.

"Am adus astea special pentru tine. Intenționam să le folosesc mai mult pentru recreere. Să sperăm că vom avea timp pentru asta mai târziu." Lumina de la becul gol de pe grinda tavanului sclipea argintiu. Joe i-a fixat o cătușă la încheietura mâinii. A târât-o până la perete și a prins celălalt inel în jurul unei țevi.

Joe a deschis o cutie goală și a început să o încarce. "Nu voi mai sta mult. Îți promit. Apoi vom fi doar noi doi, iubito."

***

"Ceva?" Ethan a intrat în biroul șefului și s-a așezat pe marginea unui scaun.

Șeful și-a scos o pereche de ochelari de citit fără ramă și și-a frecat ochii. "Nu. Ea nu a recunoscut pe nimeni. Am încercat să obțin mai multe informații de la ea, dar nu este victima cea mai ușor de intervievat."

Ethan și-a imaginat lacrimile frustrate ale lui Abby din mijlocul nopții și calmul care a urmat eliberării a trei ani de emoții reprimate. "Nu-i place să vorbească despre asta."

"Cred că nu." Mike s-a aplecat în față. Și-a pus coatele pe birou și a arătat dosarul cu ochelarii de citit. "Dosarele privind răpirea ei sunt îngrozitor de subțiri. Nu sunt mai multe informații aici decât în sistem. Probele concrete sunt aici, dar majoritatea au fost compromise."

”Crezi că polițiștii lui Harris ne ascund ceva.”

"Mă îndoiesc. Sigur, scandalul unui polițist corupt nu ar ajuta un departament deja afectat de presă. Procurorul a venit și a făcut curățenie. Mă îndoiesc că vrea ca noul său departament să fie murdărit de o crimă veche." Șeful se lăsase pe spate în scaunul său. Știa totul despre murdărie și scandal. Cu câteva luni în urmă, Westbury avusese propriul său scandal politic de crimă și înșelăciune, iar consecințele aproape că îl costaseră viața pe șef. De atunci, locuitorii orașului îl ridicaseră la rangul de erou. Sprijinul său a avut o mare

greutate. "Dar cred că este mai probabil ca Abrams să nu fi pus toate notițele sale în dosar."

"Nu are sens să se incrimineze."

"Exact." Șeful și-a lăsat ochelarii pe șervețel și și-a frecat gâtul. "Stai aproape de ea, Ethan."

"Am plănuit deja asta."

Șeful a dat din cap. "Așa credeam și eu."

"Ai o problemă cu asta?"

"Nu vreau să i se întâmple nimic și nimic nu indică faptul că este altceva decât o victimă." Șeful O'Connell și-a trecut o mână musculoasă peste fața roșiatică. Sunetul bărbii raspândite. "Aveți tot sprijinul meu." Șeful i-a aruncat o privire ironică. "Nu e ca și cum aș putea arunca cu pietre."

Șeful și logodnica sa, care era în centrul unui mare caz de crimă, urmau să se căsătorească în câteva săptămâni.

"Mulțumesc." Ethan se ridică în picioare. Chiar dacă asta nu-i afecta decizia de a o proteja pe Abby, era bine să știe că șeful îl susținea. Nu că Ethan s-ar fi așteptat la altceva.

"Cooperează?", a întrebat șeful.

"Da, dar nu știu pentru cât timp." Ethan și-a exprimat teama. "Ce se întâmplă dacă asta se prelungește? Dacă vrea să trăiască din nou ca o persoană normală?"

"Nu știu." Șeful a închis dosarul. "Să o luăm pe rând, deocamdată. În seara asta, ai grijă de ea. Ne vom ocupa de mâine dimineață."

Ethan îi luă pe Abby și Zeus din sala de conferințe. Lipsa de somn din noaptea precedentă și o zi petrecută uitându-se la fotografii pe computer i se citea în ochi. "Vrei mâncare la pachet sau ceva din vastele depozite de provizii ale mamei mele?"

"Orice este bine." Abby s-a ridicat și l-a lăsat să o conducă afară din clădire. "Am nevoie de niște haine noi și de mâncare pentru câini. De asemenea, aș vrea să iau mașina închiriată."

"Ai putea să o returnezi." A urcat în camionetă.

"Aș prefera să o păstrez pentru moment", a spus Abby. "Să sperăm că toate

astea se vor termina curând."

"Poate", a fost de acord Ethan. Optimismul era un semn bun. Doar dacă nu voia mașina pentru că plănuia să meargă undeva fără el. Așteaptă. De ce să citești în răspunsul ei? Noaptea trecută trecuseră o linie. Relația lor nu mai era profesională sau ocazională. Îl lăsase să-i vadă cele mai terifiante secrete. L-a lăsat să intre. Avea încredere în el. Cu siguranță nu ar fi încălcat această încredere acum. Nu după ce se întâmplase între ei.

A condus până la casa lui Abby. Noaptea se lăsase peste micul cartier. Casa lui Abby era întunecată.

Ethan a făcut o întoarcere în U și a parcat la bordură.

Fața îi era palidă, ochii mari de alarmă. Îi era frică să intre?

"Ce s-a întâmplat?" El i-a atins brațul. Ea a sărit.

"Ești bine?", a întrebat el.

Cu ochii sticloși, a clătinat din cap. "Luminile nu sunt aprinse." Ethan i-a urmărit privirea spre casa întunecată. "Ar trebui să fie?"

"Da. Sunt setate pe temporizatoare."

"Așa este. Mi-ai spus asta aseară." Părul de pe gâtul lui Ethan tremura. S-a uitat la casele din jur. "Se pare că tot cartierul este la pământ. Probabil a explodat un transformator."

De ce nu observase? Lumina lunii care se reflecta pe solul acoperit de zăpadă lumina seara și camufla lipsa electricității.

"O să verific. Tu stai în mașină și încuie ușile."

"Nu." Ea a apucat mânerul ușii și a deschis ușa. "Nu pot aștepta aici singură pe întuneric."

Oh. El i-a strâns mâna. "Bine, vom rămâne împreună."

Pe fața lui Abby se citea la fel de multă hotărâre ca și teamă. Mâinile ei înmănușate tremurau, iar în lumina cenușie a lunii, fața ei era la fel de palidă ca trotuarul înghețat. Se străduia din răsputeri să-și controleze teroarea, dar corpul ei arăta de parcă vântul care bătea de pe stradă ar fi putut să o doboare.

Ea a coborât din mașină. Zeus s-a văitat. "Tu stai aici." Ea a închis portiera, lăsând câinele în camionetă.

"Chiar crezi că cineva s-ar pune cu el?" a întrebat Ethan.

"Probabil că nu."

"Ar fi știut dacă ceva era în neregulă înaintea noastră." Zeus era, de asemenea, suficient de mare pentru a mânca un intrus în câteva mușcături suculente.

Abby a scuturat din cap. "Nu pot prezice cum va reacționa. E agitat." A înghițit în sec. "În plus, ai spus că câinii pot fi otrăviți sau împușcați."

"Da, am făcut-o." Iar el era un idiot pentru că i-a arătat asta. Ea nu avea nevoie de mai multe griji. "În regulă, dar stai în spatele meu și fă exact ce-ți spun."

Ea a dat din cap, dar Ethan nu prea avea încredere în acordul ei. Îi ceruse și să rămână în casa lui Roy Abrams și uite ce-i adusese acea cerere. Îl urmărise pentru a urmări un criminal.

A băgat-o în spatele lui și s-a îndreptat spre ușa din față, cu bătăile inimii bătându-i în urechi. Respirațiile lui Abby erau prea rapide și superficiale.

"Respiră", i-a șoptit el, punându-i o mână pe braț. Trupul ei tremura.

Ea a tras aer în piept lung și tremurând, apoi a dat scurt din cap. Ethan i-a dat drumul la cot și și-a acordat urechile la sunetele nopții în timp ce urcau treptele de beton spre veranda din față. Casa era tăcută.

Ethan a întins o mână. "Cheile."

Abby a căutat în buzunar și a aruncat brelocul ei în palma lui deschisă. Când Ethan l-a luat, și-a strâns degetele în jurul degetelor ei și a strâns-o liniștitor. Privirile lor s-au întâlnit. Emoția a străfulgerat în ochii ei. Ea a clipit și a dat din cap spre ușă.

Corect. Scoate-ți capul din fund și întoarce-te în joc.

Ethan a deblocat ușa și a deschis-o ușor. Nu i-au întâmpinat decât liniște. "Mă duc să verific casa", a spus el. "Bine." Dinții lui Abby clănțăneau.

Preluând lanterna, Ethan i-a condus în camera de zi. Camera era caldă, deci electricitatea nu fusese întreruptă de mult timp. A verificat casa cameră cu cameră, uitându-se sub fiecare piesă de mobilier și verificând fiecare dulap. În cele din urmă, a trecut prin bucătărie și prin spălătorie, intrând într-un garaj prea îngust pentru a parca ceva în afară de cele mai compacte mașini. Ethan a scanat rapid camera cu raza lanternei sale. Spațiul era destul de ordonat, cu

excepția unei serii de sticle de plastic. Fie lui Abby îi plăcea să tragă în containerul de reciclare și avea o țintă groaznică, fie găleata mare fusese răsturnată. Dar nu era nimeni care să se furișeze în spatele bicicletei lui Abby sau al coșului de gunoi.

S-a întors în camera de zi. Abby scosese din dulap câteva felinare de tabără, iar camera era inundată de strălucirea lor suavă. Ea vorbea la telefonul mobil.

"Totul arată bine."

Și-a încheiat apelul. "Întreruperea este izolată în acest cartier. Compania de electricitate lucrează deja la ea. Un copac a scos un transformator."

"Îl aduc pe Zeus și geanta ta. De ce nu începi să aduni ce vrei să iei cu tine?"

Dar Abby îl urmă afară pe verandă. Ethan și-a dat seama, cu o strângere de inimă în piept, că ea nu putea rămâne singură în casa în cea mai mare parte întunecată. A deschis ușa camionului și a răsturnat scaunul din față în față. Câinele a ieșit în trombă. Ethan a încercat să-i prindă lesa, dar masivul canin sa mișcat mai repede decât se aștepta.

"Aici, băiete", a strigat Abby.

Zeus s-a ferit de stăpâna lui ca un cal de tăiere. S-a oprit pe peluză. Nasul adulmecând aerul, a întors capul spre stânga și a privit în josul fâșiei înguste de curte care despărțea casa lui Abby de cocioaba de alături. Picioarele câinelui au săpat în zăpadă în timp ce sprinta în noua direcție. Zăpada zbura de sub labele lui.

Ethan și Abby au alergat după el.

Au întors colțul. Câinele adulmeca pământul. S-a ridicat pe picioarele din spate și a pipăit la fereastra mică a garajului.

Abby a apucat zgarda câinelui și l-a tras departe de casă. Zeus s-a supus, dar a rămas lângă Abby în stare de alertă maximă, cu picioarele înțepenite, mușchii uriași încordați, coarnele ridicate.

Ethan a îndreptat raza lanternei sale spre fereastră. "Ce vezi?" a întrebat Abby.

"Zgârieturi pe pervaz. Nu sunt sigur dacă sunt de la ghearele câinelui sau de la altceva." S-a întors spre ea. "O să am nevoie de o scară ca să mă uit mai bine."

Dar reacția câinelui a fost destul de clară. Cineva încercase să pătrundă în casa lui Abby.

Ethan a aruncat o privire în jurul cartierului. Umbrele se adunau sub copaci, arbuști și magazii. Verificase deja casa pentru intruși. "Să ne întoarcem înăuntru."

Câinele a adulmecat. Capul și coada îi erau în alertă. Tensiunea radia din corpul său.

"Hai să ne plimbăm prin casă ca să vezi dacă lipsește ceva sau este deranjat."

"Ok ." Abby a dat din cap.

Dar Zeus i-a smuls lesa din mâini și a fugit spre spatele casei. Abby și Ethan au alergat după el. Câinele s-a târât pe podeaua bucătăriei și și-a aruncat labele din față spre ușa care dădea în garaj. Ethan a apucat lesa câinelui și l-a târât înapoi lângă Abby.

"Rămâneți aici", le-a spus el amândurora.

A intrat pe ușă și a trecut din nou cu raza pe podeaua de beton. Nu credea că era posibil să fi ratat o persoană în garaj, dar nu-i plăcea deloc reacția câinelui.

Ocolind deșeurile reciclabile, privirea lui s-a îndreptat spre fereastra din stânga sa, cea pe care Zeus o fixase afară. Chiar și de la trei metri distanță, putea vedea urme pe pervaz. A aruncat o privire în jos pentru a manevra prin podeaua plină de gunoi și a înghețat. Sticlele de la picioarele lui conțineau o cantitate mică de lichid verde pal. Plasticul era umflat și deformat, nu de la strivire fizică, ci de la presiunea interioară.

Oh, rahat.

Capitolul 20

Abby stătea în mijlocul bucătăriei în timp ce Ethan dispărea în garaj. Zeus scâncea, dar nu se întindea de lesă. Frica îi bubuia în gât. Lumina lunii se filtra prin jaluzele și se înclina pe masă. Exteriorul laptopului ei strălucea argintiu mat. Voia să se așeze și să pornească computerul, dar nu se putea mișca. Frica îi paralizase fiecare mușchi din corp.

Și-a încordat ochii ca să vadă în umbră. În afara ferestrei din față, o creangă se freca de geam. Nu se auzea niciun alt zgomot. Casa era tăcută. Nici un zumzet de frigider. Nici zăngănitul caloriferului. Liniștea îi freca nervii ca o râpă, iar întunericul o apăsa.

La fel ca ultima dată când fusese prinsă în întuneric.

Zeus s-a sprijinit de piciorul ei și a miorlăit din nou, fără îndoială că și-a dat seama de suferința ei. Asta era o prostie. Dacă ar fi fost cineva în casă, Zeus ar fi știut despre asta. Oricât de drăguț ar fi fost, nu i se putea nega originea. Strămoșii lui fuseseră câini de pază timp de mii de ani. Nimeni nu intra pe sub supravegherea lui.

Nu exista niciun motiv pentru panica ei actuală. Dar dacă erau zgârieturi pe geamul ei, atunci poate că cineva *a* încercat să intre ieri. Oricine ar fi fost în casa ei plecase de mult. Câinele era liniștit, iar Ethan făcuse deja verificarea sub pat și în dulapuri.

Câinele i-a lovit șoldul cu nasul. Abby nu s-a putut mișca nici măcar pentru a-i mângâia capul. Circuitele creierului ei erau la fel de moarte ca liniile electrice care treceau prin casa ei.

Disperarea a crescut. Nu era corect. Oricât de mult ar fi încercat să lase trecutul în urmă, acesta continua să o urmărească, agățându-se de călcâiele ei ca niște câini din propriul ei iad privat.

Luminile s-au aprins, inundând camera cu strălucire. Lângă laptop, imprimanta ei a bipăit. Lumina de pe încărcătorul telefonului fără fir a clipit. Din bucătărie, a auzit zumzetul frigiderului care intra în funcțiune. Dincolo, caloriferul clănțănea și gemea.

Când casa a prins viață, Abby s-a simțit ușurată. Și-a luat geanta de noapte

și a fugit la etaj, aprinzând luminile până la dormitorul ei. A deschis geanta, și-a aruncat hainele murdare în coșul de rufe și a luat haine curate pentru încă câteva zile. În dulap, a accesat seiful și a scos Glock-ul mamei sale. Fusese norocoasă că reușise să ajungă la arma lui Ethan când ucigașul detectivului îi înfruntase. Ar fi putut fi uciși amândoi. Amintirea a făcut ca frica să-i alunece prin burtă.

A băgat pistolul în buzunarul lateral al valizei. După ce s-a gândit mai bine, a luat și banii și mobilul nedetectabil, le-a băgat pe amândouă în valiză și a închis-o cu fermoar.

"Abby, trebuie să plecăm de aici", a strigat Ethan de la parter.

Și-a luat geanta de pe pat și a cărat-o în jos pe scări. Ethan i-a luat-o din mână și a tras-o spre ușa din față. Gura lui sumbră a avertizat-o că veștile nu erau bune.

"Ce este?" Ea și-a luat poșeta de pe birou.

"Doar vino." S-a aplecat și a luat de pe podea lesa lui Zeus. "Te rog. Îți voi explica când vom fi afară."

Abby și-a băgat laptopul sub braț și l-a urmat. Ethan nu s-a oprit până nu au ajuns în stradă.

El s-a întors cu fața la ea. Temperamentul i-a străfulgerat fața. "Cineva a intrat în garajul tău prin fereastră." A făcut o pauză. Respirația i-a ieșit într-o bufnitură cețoasă și furioasă. "Și a lăsat pe podea ceea ce par a fi dispozitive explozive artizanale."

"Dispozitive explozive artizanale?" Capul lui Abby s-a învârtit. "Te referi la bombe?"

A apăsat pe butoanele telefonului său mobil. "Da. Chem geniștii."

"Cineva a încercat să-mi arunce casa în aer?"

"Poate. Acestea arată ca niște bombe de sticlă, care sunt de obicei făcute cu produse de uz casnic care au o reacție chimică atunci când sunt combinate. Majoritatea copiilor le folosesc pentru a arunca în aer cutiile poștale. Oamenii și-au pierdut degetele sau au fost orbiți de lichidul care se disemineză la detonare." Și-a trecut o mână prin părul negru.

"Dar nu știi ce este în aceste sticle?"

"Nu."

"Deci nu mă pot întoarce în casa mea?"

"Îmi pare rău, nu până când clădirea nu a fost evacuată. Va trebui să evacuăm și vecinii apropiați."

"Nu înțeleg." Abby și-a dus o palmă la frunte.

"Mișcarea le poate face să explodeze", a explicat Ethan. "Deci, dacă te-ai fi dus în garaj și ai fi început să ridici sticle sau te-ai fi împiedicat de una..."

"Reacție în lanț."

"Da", a spus el.

"Mă duc să mut mașina închiriată."

"O voi face eu." Ethan i-a așezat bagajul și i-a luat cheile din mână. A dat cu spatele sedanul în stradă și l-a parcat cu două case mai jos. Abby a mers până acolo. Și-a pus valiza în portbagaj și pe Zeus în spate, apoi și-a aruncat poșeta și calculatorul pe scaunul pasagerului.

S-a întors și a scanat casa lui Derek. Mașina Kristei stătea pe alee. Nici un camion. Dar o lumină strălucea la etaj, la fereastra lui Derek. "Derek e acasă."

Buzele lui Ethan s-au aplatizat. "Urcă în mașină cu Zeus și încuie ușile. Eu mă duc să bat la ușă."

Derek nu a răspuns la bătaia lui Ethan. Băiatul era probabil speriat. Abby și-a luat telefonul și l-a sunat acasă. El a răspuns la a doua sonerie, iar ea i-a dat o explicație rapidă. Un minut mai târziu, lumina s-a revărsat pe ciment când Derek a deschis ușa din față, cu geaca și adidașii în mână. Ethan l-a împins pe băiat pe alee.

Abby a coborât din camionetă. "Mama ta e acasă?"

Aplecându-se pentru a-și pune adidașii în picioare, Derek a scuturat din cap.

Două mașini oficiale ale poliției județene au parcat în spatele mașinii lui Ethan, cu luminile învârtindu-se. Derek stătea în spatele lui Abby în timp ce polițiștii coborau și vorbeau cu Ethan.

"Este în regulă", a spus Abby.

Dar disperarea care se revărsa pe chipul lui Derek nu era de acord. Stomacul lui Abby se strânse. "Ce s-a întâmplat?"

O lacrimă a alunecat din ochii lui Derek și a prins lumina lunii. Și-a scuturat rapid capul.

"Trebuie să-mi spui dacă e important, Derek." El a pufnit.

"E Joe."

"Prietenul mamei tale? Tipul chel?"

"Da." Derek a respirat de trei ori rapid, ca și cum hiperventilația ar fi fost iminentă. "Cred că gătește metadonă la subsol."

"De ce spui asta?"

"Lucruri pe care le-am văzut acolo jos. Produse chimice. Echipament."

"Trebuie să-i spun lui Ethan."

"Știu." Derek s-a uitat în altă parte. Abby îi făcu cu mâna lui Ethan. Ethan s-a apropiat. "Vor începe să evacueze toți vecinii tăi apropiați."

"Derek spune că prietenul mamei sale a adus niște lucruri suspecte în subsolul lor."

Postura lui Ethan s-a ascuțit. "Este acolo acum?" Derek a scuturat din cap.

"Știi unde s-a dus?" a întrebat Ethan.

"Nu."

"Când a plecat?"

"Nu știu", a spus Derek, cu vocea crăpată. "Nu mai erau când am ajuns acasă."

Groaza se aduna în burta lui Abby.

"Unde este mama ta, Derek?" a întrebat Ethan.

Umerii lui Derek tremurau. Tăcerea lui a trimis un alt val de neliniște prin Abby. Derek se temea de două lucruri. Că i se va întâmpla ceva mamei lui din cauza dependenței ei și că va ajunge din nou în sistemul de plasament. În seara asta, cele mai mari temeri ale lui s-ar putea împlini.

Ethan și Abby au schimbat o privire. Fața lui Ethan era sumbră. "Când ai văzut-o ultima dată, Derek?" a întrebat Abby cu blândețe.

"În această dimineață. Înainte să merg la școală."

Abby și-a scos mobilul. "Voi suna la restaurantul unde lucrează și voi vedea dacă au văzut-o."

Dar când a format numărul, știa deja că nu o văzuseră pe Krista.

***

Krista își clătină capul. Doza pe care i-o dăduse Joe mai devreme era pe sfârșite, dar mintea ei era încă confuză și dezordonată. A clipit puternic. Cabina camionetei lui Joe a devenit clară. Un vâjâit și un pocnet au speriat-o. S-a uitat dincolo de interiorul camionetei. Un garaj cu două mașini. Un sedan vechi era parcat lângă ea.

"Ridică-te și strălucește." Ușa s-a deschis. Joe a apucat-o de păr. Durerea a făcut o vagă înjunghiere în scalpul ei furnicat și amorțit. Ea și-a apăsat mâinile pe cap. S-a împiedicat afară din camion și a căzut. Genunchii i-au lovit betonul.

"Unde suntem?"

"Avem un sediu nou." Mișcările lui erau sacadate, ochii strălucitori. "Ridică-te."

Krista și-a tras picioarele șubrede sub ea și l-a urmat. Învățase că a face ceea ce i se spunea nu elimina durerea, dar diminua severitatea pedepsei.

De asemenea, învățase că nu avea o dorință de moarte. Voia să își vadă fiul din nou.

Nu că ar fi contat prea mult. Joe nu avea cum să o lase să plece în viață. Văzuse prea multe.

Joe i-a dat drumul la păr și a împins-o în fața lui. Au trecut printr-o ușă și au intrat într-o bucătărie. Picioarele Kristei au alunecat. S-a uitat în jos. Podeaua era mânjită cu roșu.

Sânge.

Țipătul îi izbucni din gât.

Palmă lui Joe a întrerupt-o. "Taci naibii din gură."

Capul i-a căzut pe spate. Deja amețită, a căzut pe spate. Capul i-a lovit podeaua. Când vederea i s-a întunecat, s-a uitat într-o pereche de ochi morți.

***

Câteva ore mai târziu, Ethan stătea în biroul șefului, așteptând ca șeful său să își termine apelul. Ethan și-a mototolit ambalajul sandvișului și l-a aruncat în coșul de gunoi. Sandvișul cu curcan al lui Abby era încă în pungă, nedesfăcut.

"Ar trebui să încerci să mănânci", a îndemnat el. Ea a scuturat din cap.

"Nu mi-e foame."

"Va fi o noapte lungă", a spus Ethan.

"Știu." Privirea ei s-a îndreptat spre ușa închisă. În sala de conferințe de alături, artistul poliției lucra cu Derek pentru a obține un portret robot al lui Joe. Spera că descrierea lui va fi suficient de detaliată pentru a obține un indiciu despre identitatea lui Joe.

Șeful și-a închis telefonul de birou. "Joe nu făcea doar metadonă în subsolul lui Derek."

Privirea lui Ethan s-a ridicat brusc. El a coborât cheese-steak-ul pe care era pe cale să-l muște.

"Dar Derek a spus că avea un sortiment de substanțe chimice, un cântar și o plită încinsă acolo jos."

"Avea." Privirea șefului s-a mutat la Abby. "Toate acestea sunt preliminare. Verificarea va trebui să aștepte până când se întorc testele de laborator, dar echipa de cercetare a probelor a găsit urme de producție de metamfetamină, pe lângă ingredientele și echipamentele de uz casnic necesare pentru fabricarea bombelor chimice și a GHB-ului care a otrăvit-o pe Abby. Se pare că Joe este un chimist amator bine pregătit."

Mâinile lui Abby s-au strâns pe brațul scaunului. "Prietenul Kristei m-a otrăvit?"

"Aceasta este ipoteza noastră de lucru", a spus șeful. "Au găsit amprentele. Le verifică acum."

Și-a lăsat fruntea în vârfurile degetelor.

"Ar trebui să-l putem identifica pe tipul ăsta." Ethan își lăsă sandvișul deoparte. Bărbatul care încercase să o ucidă pe Abby - de două ori - locuise chiar lângă ea în tot acest timp. "Cu tot ce se întâmplă, mă îndoiesc că asta e prima lui crimă."

Abby își ridică capul. "De ce ar încerca prietenul Kristei să mă omoare?"

"Când a început să se întâlnească cu tipul ăsta?" a întrebat Ethan.

"Cam cu o săptămână înainte de..." S-a oprit. Pielea ei s-a estompat din alb în mai alb.

Ethan s-a întins după mâna ei. Degetele ei erau reci și nu i-au întors strânsoarea. "Suficient timp ca să-ți învăț programul și să-mi dau seama cum să administrez GHB-ul."

"Dar de ce?" Abby și-a frecat tâmplele. "Nu are sens."

"Nu vom ști asta până când nu-l vom identifica." Ethan i-a atins antebrațul.

Cineva a bătut apoi a deschis ușa. Artistul poliției și-a băgat capul în birou.

"Am terminat."

I-a înmânat schița șefului, care i-a întors-o lui Abby.

"Ți se pare cunoscut?"

Ea a studiat fotografia. "Nu sunt sigură. L-am văzut doar o dată în întuneric și o dată de la distanță."

"Dar nu-l cunoști de nicăieri altundeva?" a întrebat Ethan.

"Nu." Ea a clătinat din cap.

Șeful a studiat desenul. "Dar înălțimea, greutatea sau tipul de corp?"

Ethan s-a aplecat și s-a uitat la poză. "Derek a spus că tipul este un pic mai mare decât mine. Are o constituție asemănătoare. Așa că, estimează 1,90 m, 85 de kg."

"Hai să distribuim asta." Șeful i-a înmânat schița înapoi artistului. "Vreau să-l găsesc pe tipul ăsta."

Abby și-a luat sticla de apă și s-a ridicat. "Mă duc să văd ce face Derek."

Ethan a urmat-o. Teoriile îi bubuiau prin cap. Joe era un criminal în serie. Se îndoia. Metodele de tentativă de crimă nu păreau să se potrivească unui criminal în serie. A păstrat posibilitatea în minte, dar atentatele asupra lui Abby păreau prea impersonale.

Au intrat în sala de conferințe. Derek își băgase în gură capătul unui sandviș cu chiftele lung de 30 de centimetri.

Abby s-a așezat lângă el. "Ești în regulă?"

Puștiul fusese nervos când îl aduseseră prima dată la secție, dar se relaxase

în timpul perioadei lungi petrecute cu artistul.

"Știi unde l-a cunoscut mama ta pe Joe?" Abby și-a pus apa pe masă și a luat eticheta.

"Barul restaurantului, cred." Derek a supt paiul de la Coca-Cola lui. "A venit acasă cu ea de la serviciu."

Dar Joe a țintit-o pe Abby înainte sau după ce a luat-o pe Krista? A văzut-o pe Abby și a decis să o omoare? Sau a luat-o pe Krista pentru că locuia lângă Abby?

Aceasta din urmă avea cel mai mult sens. Krista era un mijloc de a se apropia de Abby. Locuind chiar alături, Joe putea să o urmărească pe Abby fără să pară suspect. Fără îndoială, Krista știa și ea lucruri despre Abby. Erau vecini de doi ani.

Abby era teribil de secretoasă în privința vieții personale a Kristei. Dar Ethan dăduse un telefon la serviciile sociale. Cu câțiva ani în urmă, Derek fusese luat pentru că Krista era alcoolică. Ea se trezise și făcuse chestia cu AA și îl recuperase.

A rămas trează?

Nancy, secretara șefului, și-a scos capul pe ușă. "Ethan, femeia de la serviciile sociale este aici."

Ethan s-a uitat pe lângă Nancy. O femeie de vârstă mijlocie într-un costum ieftin stătea în hol, lângă recepție. Vinovăția, nemeritată, dar puternică, i-a zdrobit stomacul lui Ethan.

Derek și-a scăpat coca-cola. Ochii i s-au mărit de neîncredere, apoi de groază.

S-a holbat la Ethan, trădarea curgându-i din toți porii. Lama dintre coastele lui Ethan s-a răsucit. O lacrimă a curs în ochii lui Derek. "Cum ai putut?"

Capitolul 21

"Ce?" Abby a sărit în picioare. S-a învârtit cu fața la Ethan.

El nu putea. Nu l-ar fi trădat pe Derek așa.

Dar o făcuse. Vinovăția i se prelingea pe față în timp ce privea reacția lui Derek.

"Trebuie să ai încredere în mine, Derek." Vocea lui Ethan era stinsă, cuvintele erau uscate ca praful pe care le scuipa. "E doar temporar."

Abby nu putea vorbi cu el, nu fără să-și piardă cumpătul și să-l supere și mai mult pe Derek. Și-a netezit trăsăturile și s-a așezat din nou lângă Derek.

"O să fie bine." A căutat în geantă telefonul mobil. În fundul genții era încărcătorul. Îl purta cu ea de când stătea cu Ethan. Le-a pus pe amândouă în mâinile lui Derek. "Repede. Pune astea în buzunar. Mai am unul. Îți trimit un mesaj cu numărul."

El a dat din cap. Își dădea seama că nu putea vorbi și că se străduia să nu plângă.

"O vor găsi pe mama ta foarte repede." Ea a încercat să-l îmbrățișeze, dar el s-a îndepărtat, ștergându-și fața cu mâneca hanoracului.

Restul s-a întâmplat prea repede pentru ca Abby să poată procesa.

O femeie mai în vârstă a intrat în sala de conferințe. Cu un pantalon maro simplu și pantofi cu toc pătrat, ar fi putut fi o profesoară. "Sunt Martha Jenkins, Derek. Acum o să te duc la un centru de plasament."

Abby s-a ridicat și a ocolit masa pentru a sta în fața asistentului social.

"Unde îl duci?"

"Și tu ești?" Martha i-a oferit un zâmbet obosit.

"Vecina lui Derek, Abby Foster."

"Nu vă pot da adresa, doamnă Foster", a spus Martha. "Îmi pare rău."

Apoi l-a luat pe Derek. El a plecat fără să se uite înapoi. Umerii i-au căzut în față ca și cum întregul corp i s-ar fi dezumflat.

Abby s-a prăbușit pe un scaun, șocul slăbindu-i picioarele. Panica îi bubuia în spatele sternului.

"Îmi pare rău." Ethan a intrat și a închis ușa în urma lui. "Nu am avut nici

o idee că vor fi atât de rapizi. Voiam să-l avertizez."

"Cum ai putut?" Mâinile lui Abby tremurau. Emoțiile îi bubuiau în piept, presiunea crescând până la durere.

Mâinile pe șolduri, Ethan se plimba prin spațiul mic cu pași scurți și frustrați. "Ce ar fi trebuit să fac?"

"Să nu suni la serviciile sociale."

"Unde s-ar putea duce?" Ethan își trecu o mână frustrată prin păr. "Crezi că vreun judecător în toate mințile te-ar lăsa să-l iei? Cineva încearcă să te omoare. Derek ar fi în pericol. Joe era probabil în casa lui Derek din cauza ta. Te-ai gândit la asta?"

Realizarea s-a scufundat în burta lui Abby, întorcându-se și agitându-se ca un acid. Asta era vina ei. Joe o căutase pe Krista pentru a se apropia de Abby. Să o urmărească. Pentru a-și plănui atacul. Pentru a o ucide. Abby îl pusese pe Derek în pericol doar pentru că locuia alături și era prietenoasă. Întregul ei plan egoist de a avea o viață normală ruinase viitorul lui Derek. Nu numai că trecutul ei o urmărise, dar violența era contagioasă, răspândindu-se la puținii oameni cu care se împrietenise ca un virus mortal.

Un sentiment epuizant de neajutorare a cuprins-o. Ce avea de gând să facă? "O să mă duc mâine la biroul de servicii familiale și o să completez actele. Când Joe va fi prins, poate mă vor lăsa să-l iau pe Derek."

"Poate." Dar tonul lui Ethan nu era promițător.

"Trebuie să fac ceva." Capul lui Abby a căzut înainte în mâinile ei. "Acesta este cel mai rău coșmar al lui. Ți-am spus ce s-a întâmplat cu el ultima dată când a fost în sistem."

"I-am spus Marthei. A spus că îl pune cu oameni buni."

Abby nu a răspuns. Martha nu putea ști tot ce se întâmpla în fiecare casă de plasament. Probabil că ea se ocupa de mai mulți copii decât ar fi putut duce.

Ethan s-a oprit din plimbare. S-a întors și și-a împreunat mâinile la spate, luând poziția unui soldat încrezător. "Uite, Abby, nu am avut de ales. Regulile sunt clare."

"Este un sistem defect."

"Este singurul pe care îl avem și este acolo ca o plasă de siguranță pentru

a proteja copiii. Mama lui a fost complicea unui criminal." Ethan a făcut doi pași și a căzut pe un scaun ca și cum picioarele i-ar fi cedat.

"Krista habar nu are ce este Joe." Abby a suspinat.

Ethan s-a aplecat în față. "Și de ce este așa? De ce ar agăța un bărbat ciudat într-un bar și l-ar aduce în casa ei când are un copil de protejat?"

Abby nu a răspuns. Nu era nimic de spus. Ea cunoștea defectele Kristei. Mama lui Abby nu adusese bărbați străini acasă. În schimb, stătuse în pat zile întregi. Simptomele erau diferite, dar boala era aceeași.

"Este o alcoolică. Sponsorul ei de la AA nu a mai văzut-o de câteva săptămâni." Ethan își făcuse evident temele. Știa despre alcoolismul Kristei și despre condițiile în care ea păstrase custodia lui Derek.

"Ea încearcă." Dar vocea lui Abby a sunat la fel de mică și slabă ca și argumentul ei.

"Uneori încercarea nu este suficientă."

Nu glumea.

S-a auzit o bătaie și ușa s-a deschis. Șeful stătea în ușă. Ochii lui erau triști și frustrați. "Ethan, pot să te văd în biroul meu?"

Ethan a ieșit din cameră.

Trebuia să facă ceva. Nu putea lăsa lucrurile să continue. Krista era cu un criminal, poate de bună voie, poate nu. Oricum, viața ei era în joc. Exista și șansa ca Joe să se ducă după singura lui legătură cu crimele lui: Derek.

Ce simțea el acum? Amintirile despre propria ei experiență cu familia adoptivă o copleșiră pe Abby: frica, singurătatea, dezolarea, alături de conștiința că erai la mila unor străini. Experiența lui Derek fusese mult mai rea decât a ei. Era el în regulă?

Abby știa ce trebuie să facă. Exista un singur om care avea puterea de a face ca toate astea să dispară, un om pe care Abby jurase că nu-l va mai contacta niciodată. Că va folosi mijloace ilegale era de la sine înțeles, dar Abby nu mai voia să urmeze regulile. Sistemul juridic nu făcuse altceva decât să-i întoarcă spatele toată viața.

Și-ar fi dorit să-i poată spune lui Ethan unde se duce, dar el era prea cinstit, un polițist prea bun pentru a ignora legea, iar ea era prea disperată pentru a o

respecta. Dar durerea pentru ceea ce ar fi putut fi între ei i-a umplut inima în timp ce se întindea după geantă.

Un vânt arctic sufla prin parcare. Sedanul închiriat stătea în ultimul rând de locuri. Îl adusese de acasă ca să nu fie aruncat în aer. S-a urcat în mașină și a pornit motorul. Trebuia să îl oprească pe Joe și să afle de ce încerca să o omoare. Pentru a-i salva pe Derek și pe mama lui, Abby și-ar fi vândut sufletul. Era un lucru bun că se cunoștea cu diavolul.

A luat-o pe Main Street și s-a îndreptat spre autostradă. La 15 mile distanță, s-a oprit pentru un espresso triplu și un baton uriaș de ciocolată. A făcut o pauză pentru a-i trimite lui Derek numărul de pe telefonul ei mobil de unică folosință. El nu i-a răspuns. Ce făcea el acum? Cum era la casa de plasament? Erau oamenii drăguți? Câți alți copii locuiau acolo?

Încercând să-și alunge oboseala, și-a sorbit espresso-ul și a băgat în gură o bucată mare de ciocolată. Se îndoia că cafeina și zahărul vor fi suficiente pentru a o fortifica pentru următorul apel pe care trebuia să îl dea. S-a uitat la ceasul de pe tabloul de bord.

În mai puțin de trei ore, va fi în Atlantic City.

***

Ethan s-a cocoțat pe marginea comodei.

Șeful se uita la el pe deasupra ochelarilor de citit. Un dosar era deschis pe biroul său, iar el mâzgălise o jumătate de pagină de notițe pe un blocnotes galben. "Ethan, nu ai fi putut face nimic pentru a-l ține pe Derek departe de sistem."

"Știu." Ethan și-a încrucișat brațele pe piept. "Dar mă simt ca un adevărat rahat."

"Ai fi putut salva viața copilului. Prietenul mamei lui este o veste proastă. Derek e norocos că e în viață."

"Au găsit deja amprente?"

Șeful a scos o hârtie de sub blocnotes. "Numele real al lui Joe este Joseph Torres. Este din Atlantic City. Pe lângă o listă de acuzații minore, a fost arestat de două ori pentru trafic de droguri și o dată pentru crimă. Acuzațiile au fost retrase de trei ori. De două ori martorii și-au retractat declarațiile. Martorul crimei a dispărut în mod convenabil. La fel au dispărut și dovezile."

"Rahat." Ethan și-a frecat fruntea. "Atlantic City este teribil de aproape de locul unde locuia Abby. Și de unde a fost răpită."

"De acord", a spus șeful. "Aceasta nu este o coincidență."

Ethan s-a ridicat pentru a străbate spațiul de patru pe opt din fața comodei șefului. "Asta trebuie să aibă legătură cu cazul inițial de răpire al lui Abby. Dar cum?" Nimic nu avea sens. "Dacă răpirea lui Abby de către Faulkner nu a fost întâmplătoare?"

"Vrei să spui că a fost vizată pentru un alt motiv?"

"Da."

Șeful și-a scos ochelarii de citit. "Crezi că e ceva ce nu ți-a spus?"

Ethan s-a gândit. Își lăsă deoparte inima și durerea pe care i-ar fi provocat-o o minciună de o asemenea amploare. I-ar ascunde ea informații importante despre cazul ei? Voia să afle adevărul la fel de mult ca și el. "Părea la fel de frustrată și confuză ca mine în legătură cu cazul. Chiar nu cred că ascunde ceva în mod intenționat. Dar e posibil să existe ceva din trecutul ei de care nu își dă seama că este important pentru caz."

Șeful a încercuit o notă pe caietul său de notițe. "De ce un traficant de droguri din Atlantic City ar fi interesat de o profesoară?"

Ethan nu știa. "Și de ce a luat-o pe mama lui Derek cu el?"

Șeful și-a lăsat ochelarii pe biroul său plin de hârtii. "Știe prea multe pentru a o lăsa să plece. Tipul ăsta are o istorie de eliminare a martorilor."

"A făcut curățenie doar pe jumătate. Trebuia să știe că vom găsi reziduurile în subsol. De ce le-a lăsat acolo?"

Șeful își ciupi podul nasului turtit. "Poate că avea de gând să se întoarcă pentru a face curățenia de rigoare, dar lucrurile nu au ieșit așa cum plănuise. Sau poate că e doar un prostănac. Ar fi putut găsi modalități mult mai simple și mai curate de a o ucide."

Stomacul lui Ethan se răsuci. "Sau e atât de obișnuit să scape basma curată cu crimele lui, încât nu se deranjează să facă curat."

"Oricum ar fi, mama lui Derek este în mare încurcătură. El nu o va lăsa să plece."

Duseră o alertă pentru o camionetă albastră cu ocupanți care corespundeau descrierii lui Joe și Krista. Dar vehiculul era generic, iar Joe avea o zi întreagă de avans.

Ethan s-a împins în picioare. "Mă duc să-i dau vestea lui Abby." Un pumn de spaimă i s-a instalat în spatele sternului la gândul de a da ochii cu ea.

"Este supărată, dar știe că nu ai avut de ales", a spus șeful. "Își va reveni."

Dar Ethan nu împărtășea încrederea șefului. Privirea din ochii lui Abby fusese groază pură, iar el o provocase. S-a întărit înainte de a se întoarce în sala de conferințe. A deschis ușa.

"Abby..."

Sala de conferințe era goală.

Poate că se dusese la toaletă. Dar stomacul lui Ethan o luase razna. Știa. A bătut la ușă oricum. Când nu a răspuns nimeni, a intrat și a verificat ambele cabine.

"Abby?" Vocea lui a răsunat pe gresie. Goală.

Ethan a făcut o trecere rapidă prin restul stației, care a durat un minut.

A intrat grăbit în biroul șefului. "A plecat."

Șeful a închis ochii, iar o expresie de *dă-mi putere* i-a traversat fața. "Unde crezi că s-a dus?"

"Nu știu."

"Ar încerca ea să găsească casa de adopție?", a întrebat șeful.

Ethan a scuturat din cap. "Oricât de mult i-ar plăcea să îl scoată pe Derek de acolo, nu l-ar pune în pericol. Atâta timp cât Joe este liber, există riscul să o urmărească pe Abby."

Care era acum singură și vulnerabilă. Ethan păși, panica depășindu-i pașii în spațiul restrâns. Trebuia să o găsească înaintea lui Joe. Dar cum?

"Dă în urmărire mașina ei închiriată."

Dar forțele de ordine erau dispersate în regiunea rurală. Poliția statală, județeană și locală nu îl reperase pe Joe, iar Ethan era sigur că ucigașul nu părăsise zona.

O imagine cu Abby stând în sala de conferințe și navigând pe internet pe tableta electronică a lui Ethan i-a venit în minte.

"Așteaptă." Și-a scos smartphone-ul din buzunar. "Tableta mea este în geanta ei. Are un cip GPS. Dacă încă o mai are și bateria nu a murit, o pot localiza prin aplicația find-my-device."

Te rog, să fie încă în poșeta ei.

Ethan a deschis aplicația de pe telefonul său și a trecut prin meniu. Inima îi bătea cu putere în timp ce programul căuta. O hartă rutieră în direct a apărut pe ecran. Tableta lui era un mic punct verde pe autostradă. "Am găsit-o."

"Unde este?"

"Se îndreaptă spre sud pe Northeast Extension." Spre Atlantic City. Încrederea lui Ethan în onestitatea lui Abby a căzut în picaj. După tot ce se întâmplase între ei, cum putea ea să mintă?

Capitolul 22

"Imi pare rau. Vrei te rog să repeți, Kenneth?" Ryland s-a dus la bufet și a turnat scotch într-un pahar. Doctorul lui voia să renunțe la alcool. Ce rost avea să trăiască mai mult dacă un om nu se putea bucura de nimic?

"Dispozitive explozive artizanale, domnule Valentine", a repetat Kenneth.

"Un mod murdar de a ucide o persoană." Ryland își sorbi scotch-ul. Lichidul de culoarea chihlimbarului învechit i-a alunecat pe gât cu o arsură lină, afumată. "Și nesigură."

"Evident." Tonul lui Kenneth picura cu dezgust. El detesta munca de proastă calitate.

Ryland disprețuia întrebările fără răspuns. "Știm cine sau de ce?"

"Nu, domnule. Dar voi afla în curând", a spus Kenneth. "Singurul martor este un copil. A fost luat în custodie."

Oricât de multă violență văzuse și săvârșise Ryland în lupta sa cu zgârieturi și gheare pentru a ajunge în vârful grămezii de câini a vieții, vătămarea copiilor lăsa un gust amar. Dar un martor ar putea fi o problemă.

"Știi unde este?" Ryland se așeză la biroul din biroul său.

Și-a ușurat conștiința cu o înghițitură adâncă de scotch.

"Da." Vocea lui Kenneth a devenit gravă, iar Ryland s-a întrebat dacă Kenneth a tras vreodată o linie. Sau atrocitățile la care fusese martor la o vârstă fragedă îl lăsaseră complet amorțit față de umanitate, lipsit de compasiune? "Acum stau în fața casei."

Ryland a încheiat convorbirea. S-a întors cu fața spre banca de ferestre care înconjurau peretele biroului său. Casa lui se afla pe Point. Pe o parte, o terasă și o piscină dădeau spre o plajă privată. Pe de altă parte, o terasă și o cadă cu hidromasaj dădeau spre port. Ferestrele biroului său aveau o priveliște uimitoare asupra golfului Little Egg Harbor Inlet. În seara asta, apa era aglomerată.

Șuvoaiele albe se agitau și apa neagră se unduia. Mici geamanduri luminoase verzi se agitau și clipeau în întuneric. Cu fiecare puls de lumină dansantă, oceanul îl avertiza.

O furtună se întețea.

Ryland a dat click pe ecranul plat care atârna pe perete și a intrat pe canalul meteo. Având nevoie de liniște, a redus volumul. Un zid verde mărșăluia pe coastă. Prognoza nu se schimbase. Nu fusese emisă nicio avertizare de coastă. Vremea avea să fie urâtă, dar nu era momentul să închidă ferestrele. Ryland închise televizorul și se întoarse la scotch-ul său.

"Ryland!" Vocea lui Marlene îi întrerupse meditația. Soția lui trebuie să se fi întors de la seara fetelor.

Punându-și telefonul în buzunar, a părăsit biroul. În centrul unui atrium de sticlă cu două etaje, scara curba spre etajul inferior. Marlene era în camera de zi. Încă îmbrăcată după cină și spectacol, arăta ca soția elegantă a unui om de afaceri de succes. Mândria îl încălzea. Făcuse ceea ce trebuia păstrându-și

căsnicia. Odată, fusese tentat să renunțe la tot pentru o blondă frumoasă. Slavă Domnului că își revenise. Fiii lui, reputația lui, toate ar fi avut de suferit dacă ar fi cedat aventurii lui. Ar fi devenit un clișeu ambulant, încă un bărbat care credea că dacă își cumpără o soție mai tânără va opri cumva trecerea timpului.

Avea o mulțime de asociați care și-au părăsit mamele copiilor și au acumulat neveste trofeu. Aceiași bărbați își făceau manichiura și tratamente faciale. Botoxul și chirurgia plastică i-au lăsat caricaturi ridicole ale lor.

Ryland era de modă veche în privința asta. Tratamentele de înfrumusețare erau pentru femei. Punct.

Un bărbat câștiga respect prin putere și bani. Dacă nu se referea la soția sau prietena sa, *frumusețea* nu intra în ecuația masculină a succesului.

"Cum a fost seara ta?" I-a atins obrazul neted cu buzele, atent să nu-i strice machiajul încă perfect. După zeci de ani de căsnicie, nu o văzuse niciodată fără "fața" ei, așa cum își numea ea rutina de înfrumusețare de dimineață. Îi făcea plăcere că ea avea grijă să se facă atrăgătoare pentru el și că și acum era încă dispusă în dormitor.

"Ne-am simțit foarte bine."

"Spectacolul?"

Marlene participase la un concert la un cazinou rival.

Ea a ridicat din umeri. "Dezamăgitor. Am plecat mai devreme și am băut mai mult vin în schimb."

Asta explica sclipirea din ochii ei.

I-a privit gambele bine conturate. Poate diseară... Marlene îi surprinse privirea. Era o încruntare?

Ryland s-a deplasat mai aproape. "Ce s-a întâmplat?"

S-a tras înapoi. Oare? Lui Marlene îi plăcea să joace jocuri. Îl ținea în priză. "Nimic."

"Dorești un păhărel de noapte?"

Marlene și-a încrucișat picioarele. Fusta i se ridica pe coapsă. "Da, te rog."

Ea avea de gând să-l facă să muncească pentru asta. Ca de obicei. Ryland s-a ridicat și a traversat lemnul tare până la barul din colț. Și-a împrospătat scotch-ul și i-a pregătit Marlenei un martini. Un lucru despre soția lui, nu

fusese niciodată "ușoară". Filozofia ei era că atunci când un bărbat muncește pentru ceva, îl apreciază mai mult.

Ryland i-a dat credit. Metodele ei funcționau. Femeile tinere puteau lua lecții despre cum să prindă și să țină un bărbat departe de soția lui. El se rătăcise de-a lungul anilor, dar întotdeauna se întorcea. I-a înmânat martini-ul, iar ea a sorbit delicat și și-a lins buzele.

Telefonul mobil al lui Ryland a vibrat în buzunar.

Soția lui a ridicat o sprânceană *acum?*

"Îl voi închide." Ryland a scos telefonul. Degetul lui mare s-a dus la butonul OFF. Un număr a apărut pe ecran, iar apelul a intrat în căsuța vocală. El a înghețat.

"Imi pare rau. Trebuie să dau un telefon." S-a ridicat.

Ochii lui Marlene scânteiau de furie. "Munca va fi sfârșitul tău. La vârsta ta, ar trebui să te relaxezi, nu să muncești până cazi."

La vârsta lui?

Ei bine, asta nu i-a luat vântul din pânzele metaforice. Erecția lui s-a dezumflat ca un cauciuc de bicicletă găurit.

O expresie de *uimire* i-a traversat fața. Știa că insinuarea că era prea bătrân pentru a se ocupa de afaceri era un pas peste limită. "Îmi pare rău. Nu am vrut să spun asta așa cum a sunat. Pur și simplu vreau să te bucuri de viața pe care ai muncit atât de mult să o creezi."

"E în regulă, draga mea." El i-a mângâiat coapsa. "Nu mai sunt la fel de tânăr ca înainte. Poate că ai dreptate. Ar trebui să renunț la responsabilitățile mele."

Când Ryland a ieșit din sufragerie, cu coada ochiului și-a văzut soția dându-și martini-ul peste cap.

Trebuia să înfrunte realitatea. Era bătrân. Iar noul său plan includea transmiterea afacerii familiei către fiii săi. După ce curăța ultimele rămășițe, desigur.

S-a întors în biroul său, a închis ușa după el și a apăsat SUNAȚI ÎNAPOI.

Tensiunea i-a cuprins mușchii în timp ce soneria i-a sunat în ureche. Acest apel îl urma prea îndeaproape pe cel al lui Kenneth pentru a fi o coincidență.

***

Abby a lăsat mașina închiriată în garajul atașat cazinoului. Umezeala rece era binevenită. În ciuda triplului espresso și a ciocolatei, capul îi era confuz și ochii lipicioși de oboseală. Dar era două a.m. Nu că ai putea spune din cazinou, conceput pentru a camufla ora din zi. Erau ferestre la nivelul cazinoului? Probabil că nu. Conducerea voia ca oamenii să fie înăuntru, cu clopotele și luminile intermitente care îi îndemnau să pună jos jetoanele. Priveliștea unei plaje frumoase ar fi atras clienții departe de mese. Cazinourile îi voiau pe oameni înăuntru, dându-și banii în schimbul șansei nesperate de a da lovitura, ceea ce nu se va întâmpla. Șansele erau întotdeauna de partea casei.

A trecut pe lângă deschiderea către sala de jocuri. Pentru o noapte de iarnă, afacerile mergeau bine, dar weekendurile erau de obicei aglomerate. Chiar și în afara sezonului, oamenii aflați la distanță de mers cu mașina căutau Atlantic City ca o escapadă de weekend. Să vadă un spectacol, să ia o cină plăcută, să joace și apoi, poate, să-și petreacă după-amiaza următoare făcând cumpărături la magazinele de tip outlet.

A luat-o pe un hol larg și a trecut pe lângă un grup de lifturi argintii. A ieșit în holul hotelului. Podelele din marmură neagră străluceau. Deasupra, candelabrele scânteiau. La ora asta, priveliștea din ușile de sticlă era numai noapte întunecată și lumini strălucitoare. Dimineața, peisajul nu se putea ascunde sub acoperirea întunericului. Sub machiajul strălucitor și glamour al suprafețelor lucioase și al luminilor strălucitoare, Atlantic City era o curvă scumpă, gata și dispusă să-ți ia banii pentru o plimbare sălbatică și să-ți dea papucii când portofelul tău era gol.

Bocancii lui Abby au pocnit pe marmură când s-a dus direct la recepție. Bărbatul afro-american din spatele tejghelei era îmbrăcat într-un costum negru și o cămașă albă impecabil aranjată. Totul făcea parte din imaginea elegantă pe care cazinoul încerca să o proiecteze. "Pot să vă ajut cu ceva?"

"Abigail Foster. Am venit să-l văd pe domnul Valentine. Mă așteaptă." Abby a fost brusc conștientă de aspectul ei zdrențuit. Cu stresul și nervii

zdruncinați ai serii, blugii și puloverul ei cu guler rulat trecuseră de câteva ore. Aparențele erau prețuite de unii oameni. Ryland Valentine era unul dintre ei. O înfățișare mai aranjată i-ar fi prins bine pentru această întâlnire.

Dar acum era prea târziu. Trecuse de punctul de plecare când dăduse acel telefon din mașină.

"Da, domnișoară Foster." Portarul s-a întors și a strigat peste umăr: "Randolph?"

Un bărbat mare, cu aspect dur, a ieșit pe ușa din spatele tejghelei. Umflătura de sub jachetă și casca legată la o ureche l-au identificat ca fiind agent de securitate. "Pe aici, domnișoară Foster."

Abby i-a urmat gestul mâinii până la un coridor din partea opusă a holului. El a mers cu un pas în spatele și la dreapta ei. S-au oprit în fața unui lift privat. O mișcare a cardului său a deschis ușile. A așteptat ca Abby să urce prima. Ea stătea într-o parte, cât mai departe de el în spațiul mic. El și-a trecut din nou cardul și a apăsat ultimul buton. Liftul a urcat cu o lansare lină și a alunecat până la oprire zece secunde mai târziu. Stomacul lui Abby a continuat să scadă pentru încă câteva secunde grețoase.

În timp ce ușile se deschideau, o transpirație proaspătă a umezit partea inferioară a spatelui lui Abby.

Ce făcuse?

***

Ethan își întoarse camionul în parcarea de la Valentine Casino. Își împinsese camioneta cu putere tot drumul pe autostrada Atlantic City pentru a o ajunge din urmă pe Abby. A băgat o mână de antiacide în gură și a mestecat. Extra bold venti și incapacitatea lui Abby de a avea încredere în el îi ardeau tot esofagul.

Cu un pumn în plexul solar în flăcări, a privit-o cum își parchează mașina închiriată două alei mai încolo. Râzând și vorbind, un trio de femei de vârstă

mijlocie a trecut prin fața camionetei lui, vocile lor răsunând în structura de beton. Abby a coborât și s-a îndreptat spre lifturile cazinoului cu pași hotărâți. Știa încotro se îndreaptă, și-a dat seama el cu o nouă lovitură în mândrie.

Nu era o coincidență că se îndrepta spre Atlantic City, unde locuia Joe Torres. Știa mult mai multe decât îi spusese lui Ethan.

El a urmat-o la o distanță discretă. Din fericire, își schimbase uniforma înainte să fugă după ea. Blugii și cizmele lui se amestecau cu vestimentația variată a clienților cazinoului. A așteptat în fața liftului până când liftul ei s-a oprit la etajul holului. Apoi a sărit în următorul care s-a deschis. La etajul principal, a zărit-o la capătul holului lung care ducea la biroul de înregistrare al hotelului. Oprindu-se în cealaltă parte a holului, a aruncat o privire printr-o ferigă înaltă în ghiveci.

Abby vorbea cu portarul. Ethan se trase înapoi când aghiotantul de la securitate o escortă pe un coridor privat din spatele biroului. Cum naiba avea de gând Ethan să o urmărească?

Trei cupluri tinere în ținută de cocktail veneau din direcția sălii de jocuri și traversau holul. O brunetă zveltă s-a oprit, a pus o mână pe umărul bărbatului ei și a alunecat de pe tocurile ei foarte înalte. Ușurarea care i-a relaxat chipul a fost aproape orgasmică. Prinzând două degete în curelele subțiri, ea a pășit desculță spre băncile liftului.

Ethan a ocolit holul și a studiat un afiș de broșuri de lângă biroul recepției. Luând o broșură despre orașul istoric Smithville, el a aruncat o privire nepăsătoare pe holul privat. Șmecherul trecu cardul printr-o fantă pentru chei și o escortă pe Abby într-un lift.

La naiba. Cum ar putea să o urmărească? "Scuzați-mă, domnule."

Ethan s-a întors. Cei doi tipi care stăteau în spatele lui erau doi munți gemeni de mușchi. Ethan a privit umflăturile de sub jachetele lor. Munți de mușchi înarmați. Micile căști cu fire pe mâneci indicau că făceau parte din personal, orice ar fi însemnat asta. Faptul că erau angajați oficiali ai cazinoului nu-i dădea lui Ethan niciun sentiment de siguranță.

"Ai urmărit-o pe doamnă." Numărul Unu avea un cap de mărimea și forma unui cuptor cu microunde. Zbârnâitul plat nu a ajutat.

"Ce doamnă?" a mințit Ethan.

Numărul Unu a făcut un pas înapoi și a mormăit ceva în încheietura mâinii.

Chestia a doua nu s-a clintit.

Numărul Unu a dat din cap spre sala din spatele tejghelei. "Vă rugăm să veniți cu noi, domnule." În ciuda "vă rog" și "domnule", nu era o cerere.

Ethan a fost tentat să își arate insigna și să vorbească pentru a ieși din situație, dar și-a ținut limba. Dacă avea noroc, tipii ăștia îl duceau la Abby.

Numărul Doi le-a deschis calea. La capătul holului îngust, el le făcu loc în același lift care o transportase pe Abby. Ethan a urcat fără să i se spună. Deși nu era deloc mic, stând între escortele sale de fundași, Ethan se simțea ca un băiat de apă.

Liftul a urcat la ultimul etaj. Cel cu care se întâlnea Abby era un VIP. Ușile se deschiseră abia cu un zgomot de cauciuc.

Numărul Unu i-a dat un ghiont pe umăr lui Ethan. El a coborât din lift. Pantofii lui s-au scufundat în mocheta adâncă ca un ocean. Valentine Entertainment Group era scris cu litere aurii pe peretele din față. Cu excepția palierului, etajul era întunecat. Bănuia că directorii nu lucrau 24 de ore din 24, 7 zile din 7. Au trecut printr-un set de uși de sticlă și au virat la dreapta. Dintr-un birou aflat la capătul unui hol, o lumină le făcea semn.

Treaba asta avea să devină interesantă.

Capitolul 23

Pașii lui Abby erau tăcuți pe covorul de pluș. Tot primul etaj al casei ei ar fi încăput în biroul penthouse al lui Ryland Valentine. Totul era curat și luxos.

Era genul de spațiu care șoptea politicos banii, mai degrabă decât să-i strige. Ea fusese aici o singură dată. De celelalte ori când ea și Ryland s-au întâlnit, el a venit la ea.

Biroul imens din mahon al lui Ryland era așezat pe o platformă ridicată,

care era mai mult un tron decât un spațiu de lucru. El s-a ridicat când ea a intrat. Era mai slab decât ultima dată când îl văzuse. Mica burtă dispăruse. De asemenea, era mai palid, iar părul se pierduse din argintiu elegant în alb. Deși avea peste 1,87 metri înălțime, ușoara aplecare pe care o dobândise îl făcea să pară mai scund. Vârsta îl ajunsese din urmă. Nimeni, nici măcar puternicul șef al Valentine Entertainment Group, nu putea scăpa de timp.

"Draga mea." Ryland și-a întors biroul și i-a întins ambele mâini. Peste un zâmbet trist, ochii lui străluceau cu un amestec de suferință și regret, cele două emoții pe care ea le asocia cel mai mult cu el. Ea nu alergă la el cu brațele deschise. Nu se despărțiseră în cei mai buni termeni.

Fața lui s-a înclinat cu nemulțumire la refuzul ei. "Mulțumesc, Randolph. Poți să ne părăsești."

Randolph i-a aruncat lui Abby o privire îndoielnică, dar Ryland a dat din cap. Agentul de pază închise ușa în timp ce ieșea.

Abby a plecat privirea de la Ryland. În spatele lui, un perete de sticlă dădea spre Oceanul Atlantic. Furtuna prognozată nu sosise încă, dar cioburile albe și grele de pe apa întunecată îi spuneau că vremea urâtă sufla pe coastă.

A clipit departe de peisajul marin fascinant.

El a mers lângă ea. "Lasă-mă să-ți aduc ceva de băut. Vin?"

Ea s-a ferit de el. "Doar apă, te rog."

Capul îi era deja încețoșat. Prea mult espresso în loc de mâncare și somn.

Fără să o atingă, a îndrumat-o spre cealaltă parte a camerei, unde o canapea lungă și joasă și două scaune rotunde formau o zonă de conversație. "Pari obosită. Ai mâncat?"

"Nu, dar nu mi-e foame." Mușchii coapselor ei tremurau. Anxietate sau epuizare? Ambele, a decis ea, plus nervozitatea de la suprasarcina ei de cofeină.

"Ei bine, mie îmi e." Ryland a îndrumat-o spre canapea. A luat un telefon de pe o măsuță și a murmurat instrucțiuni în receptor.

Pe măsură ce se scufunda în pielea neagră, sângele îi vâjâia în urechi și înăbușea sunetul vocii lui Ryland. Ce făcea ea aici? Spera să-i salveze pe Derek și pe mama lui. Dar cu ce preț? Avea senzația că se oferă pe un platou de argint.

Poate că ar fi trebuit să comande un măr pentru gura ei.

Ryland s-a dus la un dulap și a turnat apă dintr-o carafă într-un pahar de cristal. I l-a înmânat și s-a așezat pe canapea lângă ea. S-a aplecat în față, cu antebrațele pe genunchi, cu degetele împletite, studiind-o.

"Ce se întâmplă, Ryland?"

El s-a întors ușor până când a fost parțial cu fața la ea.

"Ce vrei să spui?"

"Cineva vrea să mă omoare."

"Asta sună paranoic."

"Nu este paranoic dacă este adevărat."

"Ai dreptate." Ryland s-a aplecat pe spate. Expresia lui a devenit meditativă. Se hotăra cât de multe să-i spună.

Furia ardea prin oboseala lui Abby. Atitudinea lui atotputernică și dominatoare o enerva mereu. Reținându-și temperamentul, a așteptat. Învățase un lucru de la Ryland. Tăcerea era un instrument puternic de negociere.

"Știu despre recentele atentate la viața ta. Sincer, nu știu de ce ești vizată. Dar cercetez problema chiar acum."

"Știi cine încearcă să-mi facă rău?"

"Nu." O ușoară schimbare în ochii lui l-a dat de gol. Oh, da. Cu siguranță știa mai multe decât era dispus să spună.

"Dar ai suspiciuni?"

"Poate." Ryland s-a ridicat și a mers la bar. Și-a turnat un pahar scurt de scotch și s-a întors la locul lui. Câștiga timp, fără îndoială, în timp ce își formula cu grijă gândurile. "Sunt pe cale să-mi încetez activitatea într-o anumită meserie. Partenerii mei de afaceri sunt nemulțumiți de decizia mea."

Ryland era maestrul declarațiilor vag specifice. Abby s-a așezat mai dreaptă. "Mergi drept?"

"Ca o săgeată, cum se spune." Gura lui Ryland se turti într-un zâmbet strâns. "Mă îndrept în direcția asta de câțiva ani."

"Câți ani?"

"Puțin peste trei."

Deci începuse să renunțe la operațiunile ilegale chiar înainte de... Doamne.

Adevărul a fost o palmă metaforică la ceafă lui Abby. "Chiar înainte să fiu răpită."

"Da."

"Crezi că a avut legătură?" Mintea lui Abby se învârtea. "Crezi că Faulkner a fost angajat de unul dintre partenerii tăi? Asta ar explica de ce nu a depus niciodată mărturie."

Ryland și-a scărpinat bărbia. "Nu prea cred. Nimeni nu și-a asumat vreodată responsabilitatea, nu a făcut amenințări și nu m-a contactat cu termenii răscumpărării. Mesajele care nu sunt livrate nu sunt foarte eficiente ca metode de persuasiune."

"Deci nu credeai că e vorba de tine."

"Acum trei ani, nu vedeam cum răpirea ta ar fi putut avea legătură cu afacerea mea." Ryland și-a sorbit scotch-ul. "Deși e posibil ca Faulkner să fi trebuit să transmită mesajul și să nu fi continuat. Totuși, dacă unul dintre dușmanii mei a fost în spatele capturării tale, mingea lăsată de Faulkner ar fi fost ridicată și purtată de altcineva."

S-a auzit o bătaie în ușă.

"Intră", a poruncit Ryland.

Un chelner în costum negru a adus o tavă. A așezat-o pe masă și a scos cupolele de argint de pe farfuriile cu brânză, biscuiți și fructe. O farfurie cu sandvișuri, un ibric de cafea și o sticlă de vin roșu completau gustarea.

Ryland a așteptat ca servitorul să iasă. Apoi a făcut cu mâna la mâncare. "Te rog să mănânci ceva. Ești epuizată. Vei putea gândi mai limpede cu mâncare în corp."

Avea dreptate. Abby a întins mâna după o felie de brânză.

Interfonul lui Ryland a bâzâit. El a ridicat receptorul. Încruntat, privirea lui s-a îndreptat spre fața lui Abby.

"Aduceți-l înăuntru." Furia radia din ochii lui în timp ce se ridica în picioare. "N-ar fi trebuit."

Gura lui Abby s-a uscat. Mușcătura de cașcaval vechi s-a transformat în praf. Cu efort, a înghițit și a așezat restul de brânză pe un șervețel de cocktail.

Ușile biroului s-au deschis. Ethan a intrat, flancat de doi agenți de securi-

tate foarte mari. Privirea lui s-a mutat de la Abby la Ryland și invers.

Amărăciunea a înăsprit trăsăturile lui Ethan în timp ce o privea. "A fost totul o minciună?"

***

Mici bulgări de gheață se ciocneau de fața lui Derek. Aruncându-și rucsacul peste pervaz, a ieșit pe acoperiș pe fereastra de la etajul întâi. Încă nu se întâmplase nimic teribil la casa de plasament, dar acum era momentul să plece. Odată ce cineva - sau, mai rău, doi cineva - a pus stăpânire pe un alt copil, era al naibii de greu să scapi.

Mai erau trei copii cazați aici. Unul era mic, dar ceilalți doi erau cam de vârsta lui Derek. El știa mai bine decât oricine că vârsta nu era un bun indicator al inocenței.

Crezuse că Ethan era diferit, dar polițistul îl denunțase, ceea ce dovedea că Derek nu putea avea încredere în nimeni. Cu excepția lui Abby, poate. Fusese la fel de șocată și supărată ca Derek de trădarea polițistului. Dar Abby nu-l putea ajuta acum. Avea destule probleme cu ea însăși. Joe încercase să o omoare - de două ori - și mama lui Derek făcuse posibil acest lucru. A fost parțial vina lui Derek. Ar fi trebuit să cheme poliția după Joe când a văzut chimicalele și echipamentul din subsol. A crezut că Joe făcea metamfetamină, dar realitatea era mult mai rea. Ca de obicei, Derek fusese un mare laș. Și uite ce a primit pentru că a fost o găină. Oricum, ajunsese în plasament.

Poate că merita să sufere, dar nu ar fi fost aici.

A închis ușor fereastra. Un vânt înghețat și umed suflând prin casă i-ar fi trezit rapid pe toți cei din casă. Derek avea nevoie de cel mai mare avantaj pe care îl putea obține. Cel mai bun scenariu ar fi fost dacă nu i s-ar fi simțit lipsa până dimineață.

A înaintat cu greu până la marginea acoperișului. Adidașii i-au alunecat pe șindrila udă. Și-a întins brațele și și-a recăpătat echilibrul. *Uau.* Pe aproape.

Ignorând căderea de trei metri până la pământ, s-a șters pe față și și-a privit următoarea mișcare. Fără ninsoare, creanga joasă a unui stejar matur era un salt ușor. Suprafețele alunecoase ar fi făcut evadarea mai dificilă. Dar acum nu mai era cale de întoarcere. Derek a sărit. Tălpile lui de cauciuc au alunecat pe scoarța alunecoasă. Și-a aruncat partea superioară a corpului înainte. Stomacul i-a lovit creanga grasă și l-a lăsat fără aer. În timp ce plămânii lui se luptau pentru aer, mâinile lui se chinuiau să se prindă. S-a clătinat pentru o clipă, apoi corpul i s-a liniștit. Și-a mișcat un picior în sus și peste. Mișcarea corpului său a scuturat picăturile de apă de pe membrele goale de deasupra. Acestea au plouat peste el într-o ploaie înghețată.

Călare pe creangă, a scanat casa din spatele său. Totul părea liniștit. Ferestrele erau încă întunecate.

Mulțumit că ieșirea sa nu trezise pe nimeni, s-a îndreptat cu greu spre trunchi și a căzut la pământ. Impactul i-a zdruncinat oasele înghețate. Ninsoarea era ușoară, dar constantă. Jacheta și adidașii îi vor fi uzi în scurt timp.

Nu putea face nimic în privința asta. Vremea rea avea avantajele ei. Derek scruta cerul. Acoperirea groasă de nori menținea cartierul frumos și întunecat. Locul ăsta era un pic mai departe de oraș decât casa lui Derek. Loturile erau mai mari, casele mai împrăștiate.

A alergat în jurul proprietății. Tufișuri veșnic verzi, crescute peste măsură, mărgineau aleea de acces. Nimeni nu l-ar fi văzut din casă odată ce ar fi fugit în umbră. A răsuflat ușurat și a încetinit să meargă odată ce și-a atins scopul. A ajuns la capătul aleii și a virat la stânga pe stradă.

O mână i-a plesnit peste gură când cineva l-a apucat din spate. A fost împins înapoi înspre un corp înalt și dur. Un braț i-a înfășurat coastele și l-a ridicat din picioare. Derek a lovit cu piciorul, panica dând mișcărilor sale o nepotrivire frenetică. Un adidas l-a prins pe atacator în picior. Lovitura nu a avut niciun efect. Tipul nu a tresărit și nici nu a mormăit. Nimic. Derek a fost aruncat pe bancheta din spate a unui sedan de culoare închisă fără mai multă dificultate decât manipularea unei pungi de cumpărături. Ușa s-a trântit. Încuietoarea a căzut.

Derek era prins în capcană.

***

Ignorând gărzile de securitate și bărbatul mai în vârstă în costum scump, ochii lui Ethan se fixară pe Abby, așezată pe o canapea din piele. Pe masa din fața ei, o tavă cu mâncare și o sticlă de vin nedesfăcută făceau o masă casuală și intimă de noapte târzie. Gelozia a ars o linie prin pieptul lui Ethan și s-a răspândit prin membrele lui până când tot corpul lui s-a simțit ca și cum ar fi luat foc.

"Nu am mințit în legătură cu nimic", a spus ea cu o voce liniștită.

"Corect." Amărăciunea avea gust de bilă în gâtul lui Ethan.

Bătrânul în costum elegant păși între ei. Era *bărbatul mai în vârstă al* lui Abby?

"Nu știu cine ești, dar te vei explica imediat. Este târziu. Abby este epuizată, iar eu nu mai am răbdare."

Ethan și-a îndreptat atenția spre costum. Părea cunoscut. În jur de șaizeci de ani, era slab, nu în formă. Ochii lui erau de un negru fără suflet. În ciuda stării sale îmbătrânite, bătrânul era un ucigaș pur și simplu. Era un om care nu se dădea în lături de la nimic. Faptele violente, fără inimă își lăsaseră amprenta în ochii lui.

Acesta era bărbatul mai în vârstă cu care Abby avusese o aventură? Tipul avea practic un *mafiot* tatuat pe frunte.

Gardianul care îi golise buzunarele lui Ethan în lift se îndreptă spre masă și își așeză insigna și arma pe geam. "Acesta este ofițerul Ethan Hale."

Bătrânul i-a vorbit lui Abby. "Ai adus un polițist aici?"

Furia rece din tonul său a trimis o fărâmă de teamă prin furia lui Ethan. Nul putea lăsa pe bătrân să-i facă rău lui Abby, chiar dacă ea îi trădase încrederea.

"Nu. Habar nu avea că am urmărit-o."

Bătrânul a dat din cap. Un membru al echipei de securitate a dispărut pentru a sta lângă perete. Celălalt a ieșit, Ethan a presupus că pentru a lua un post de cealaltă parte a ușii.

Bătrânul i-a întins o mână lui Ethan. "Ryland Valentine."

Sfinte Sisoe.

Nu-i de mirare că-i părea cunoscut. Tycoon. Mafiot. Oricare ar fi eticheta pe care ai vrea să i-o pui, Ryland Valentine era un adevărat BFD. Anchetele sporadice privind racketul, traficul de droguri și crimele asupra lui Ryland se topeau ca niște cuburi de gheață în august. Poate că costumul lui elegant era acoperit cu teflon. Ethan nu-l văzuse niciodată în persoană, iar ultima dată când Ryland fusese în atenția presei fusese cu câțiva ani în urmă. Fusese mai greu. Ethan presupunea că îmbătrânirea era singurul lucru pe care Ryland nu-l putea cumpăra sau de care nu putea scăpa prin intimidare.

Și Abby fusese una dintre...? Ethan a încercat să blocheze imaginea mentală în timp ce o privea în jos. "Nu pot să cred că nu mi-ai spus despre el."

"Nu am spus nimănui despre el." Abby a închis ochii timp de două secunde. Când i-a deschis, s-a uitat la Valentine. "M-am răzgândit. Mi-ar plăcea un scotch."

Valentine s-a dus la un mic bar și i-a turnat dintr-un decantor un shot generos de lichid ambrat. Nu i-a oferit lui Ethan o băutură.

A luat o înghițitură și a respirat adânc. "Relația mea cu Ryland nu este o informație publică."

"Eu nu sunt publicul", a spus Ethan. A fost ceva real între ei? Sau fusese păcălit? "Dar serios, nu e un pic cam bătrân pentru tine?"

I-a căzut falca. "Crezi că...?"

Ethan și-a măcinat molarii. "A fost vorba de bani sau de putere?"

Ryland scoase un râs surprins. S-a întors la bar, și-a reîmprospătat băutura și turnat alta. I-a înmânat lui Ethan paharul. "Acum înțeleg."

Ce. Mama. Naibii?

Se așeză ușor într-un fotoliu din piele albă și ridică paharul în cinstea lui Abby. "Vrei să-i spui tu sau ar trebui să-i spun eu?"

Sprâncenele i s-au adunat. "E în regulă pentru tine?"

Ryland a ridicat o mână. "Dă-i drumul. Ofițerul tău Hale nu este o amenințare pentru mine."

Ethan nu urmărea conversația, dar, dintr-un anumit motiv, îi displăcea să nu fie considerat o amenințare.

Abby își ținea paharul în ambele mâini. Ochii ei i-au întâlnit pe ai lui Ethan. "Ryland este tatăl meu."

Capitolul 24

Abby a așteptat reacția lui Ethan. Privirea lui a fugit înainte și înapoi între ea și tatăl ei.

Ryland și-a așezat paharul pe masă. "Nu semănăm prea mult. Abby arată exact ca mama ei." Ochii i s-au înmuiat. "Era frumoasă și blondă și ea."

"Am venit aici să cer ajutorul lui Ryland." Abby a mai luat o înghițitură mică de scotch. Lichidul i-a încălzit gâtul și i-a potolit tumultul din stomac.

"Nu trebuia să pleci așa." Ethan părea încă șocat de vestea ei.

Abby nu și-a cerut scuze. "Sunt disperată. Ryland poate face lucruri pe care tu nu le poți face. El nu joacă întotdeauna după reguli." Lovitura la Ethan i-a lăsat un gust urât în gură. L-a spălat cu scotch.

"Nu e corect." Maxilarul lui Ethan a sărit în sus. "Nu am avut de ales."

"Știu", a recunoscut Abby. "Dar adevărul este că Derek este în plasament, este vina mea, iar tu nu-l poți ajuta."

"Fac tot ce pot, inclusiv să-mi pierd timpul urmărindu-te până la Atlantic City."

Ryland și-a atras atenția. "Derek? În plasament. Ai un copil?"

"Nu. Derek este fiul vecinei mele. Bărbatul care a încercat să mă omoare de două ori a început o relație cu mama lui Derek pentru a mă putea supraveghea. Mă urmărea din casa de alături." Abby a tremurat. Dormitul fusese dificil înainte. Cum ar mai fi putut închide ochii vreodată? "Cred că a

luat-o pe vecina mea cu el când a fugit. Mi-e teamă că o va răni sau se va duce după Derek. I-au văzut fața. Îl pot identifica. Dacă este arestat și judecat, ar putea depune mărturie împotriva lui."

"Nu mai avem nevoie de Derek sau de mama lui pentru a-i stabili identitatea." Ethan a lăsat paharul jos și s-a plimbat pe covorul din fața mesei de cafea. "Amprentele lui erau în sistem. Știm cine este."

Abby s-a așezat în picioare. "Cine?"

Ethan i s-a adresat lui Ryland. "Îl cunoști pe Joe Torres?"

"Nu." Ryland i-a făcut semn bărbatului tăcut de lângă ușă. Paznicul a dat din cap și s-a strecurat afară din birou. "Vom ști totul despre el în curând."

Abby își rotea paharul între palme. Lumina se învârtea aurie în puținul lichid rămas în paharul ei. "Torres i-a ucis pe Faulkner și pe detectivul Abrams? Dacă da, atunci de ce? Dacă nu, atunci cine a făcut-o?"

"În afară de faptul că sunt infractori consacrați, există vreo relație între Torres și Faulkner?" Ethan s-a învârtit, a făcut trei pași și s-a întors din nou. Își trecu ambele mâini prin păr. Frustrarea pulsa din trupul lui mereu în mișcare. "Din moment ce Abby nu a auzit niciodată de niciunul dintre ei, i-a angajat aceeași persoană pe amândoi să o ucidă?"

Omul lui Ryland s-a întors în cameră. Ryland s-a ridicat și l-a întâmpinat la ușă. Paznicul a murmurat la urechea șefului său. Ryland s-a întors spre Abby și Ethan. "Scuzați-mă. Trebuie să dau un telefon."

Singurul sunet din cameră era zgârietura moale a cizmelor lui Ethan pe covor.

Abby a dat peste cap gura de scotch rămasă. Paharul ei gol clincăia când îl așeză pe masa de sticlă. Lichiorul i-a topit inhibițiile. Și-a ridicat bărbia și a urmărit corpul slab al lui Ethan în timp ce acesta se plimba înainte și înapoi prin birou. "Îmi pare rău că am plecat."

Ethan s-a oprit. "Îmi pare rău că nu v-am avertizat pe tine și pe Derek despre serviciile sociale."

"Știu că a trebuit să îi suni." Frica mânca prin scotch. Era Derek bine? Unde era Krista? "În afară de identificarea lui Torres, mai sunt și alte vești?"

Ethan s-a uitat la telefon și a clătinat din cap. "Șeful îmi va trimite un mesaj

dacă se întâmplă ceva."

Ochii lor s-au întâlnit, iar Abby nu și-a dorit nimic mai mult decât să se arunce în brațele lui. Dar mai mult decât câțiva metri de covor îi despărțeau acum. Ar fi iertat-o el pentru izbucnirea ei despre Derek? Pentru că nu i-a spus despre tatăl ei? Pentru fuga la Atlantic City? Pentru un bărbat ca Ethan, lipsa ei de încredere ar fi durut cel mai mult. Așa cum ar fi trebuit. Când plecase, Abby nu văzuse nici o altă opțiune. Dar acum că el o urmase, își dădea seama că greșise.

Oribil, dezgustător de greșit.

Ryland s-a întors vioi în cameră. "Torres este un infractor local, la fel ca Faulkner. Dată fiind proximitatea lor, este posibil ca amândoi să fi fost angajați de aceeași parte."

"Ai vreo idee cine ar putea fi?" a întrebat Abby.

"Nu", a mințit Ryland. Limbajul trupului său trecuse de la relaxare la asumarea responsabilității. Avea un plan și nu-i includea nici pe Abby, nici pe Ethan în el. Nu era o surpriză. "Ce vei face acum?"

"Mă întorc la Westbury și încerc să îi găsesc pe Torres și Krista." Ethan a dat din cap spre insigna și pistolul său, încă așezate pe masă. "Pot?"

"Desigur", a spus Ryland. "Sunteți amândoi epuizați. Ar trebui să dormiți câteva ore și să mâncați ceva înainte de a vă întoarce." S-a întors spre Abby. "Și nu ar trebui să te întorci singură. Nu ești în siguranță." Ochii întunecați s-au îndreptat spre Ethan pentru o secundă. "Îți voi pune la dispoziție o mașină și un șofer sau îți voi duce mașina închiriată la tine acasă. E alegerea ta."

Abby era prea obosită ca să mai fie supărată pe ordinele lui Ryland. Își duse o mână la durerea surdă din frunte. Trebuia să fi optat pentru încă un espresso în loc de scotch. Efectul unui singur shot fusese amplificat de burta ei goală. "Poate că niște mâncare m-ar ajuta să mă trezesc."

"Aș putea mânca", a recunoscut Ethan, ducându-și o mână la stomac.

"Un apartament este la dispoziția dumneavoastră." Ryland a mers la Abby. I-a întins o mână. Ea a luat-o și i-a permis să o ajute să se ridice. A strâns-o într-o îmbrățișare cu o singură mână. "Mă bucur că ai venit la mine."

"Mulțumesc." S-a aplecat în el pentru o secundă. Când era copil, ar fi dat

orice să primească această afecțiune de la el. De ce i-o oferea acum? Ce se schimbase?

Apartamentul era pe același etaj. Combinația imensă de living și sufragerie era decorată în același stil contemporan ca și biroul lui Ryland. Mai multe dormitoare și o chicinetă se deschideau din spațiul principal.

"Bucătăria este aprovizionată cu băuturi și gustări. Room service vă va aduce orice doriți." Paznicul a ieșit.

Și erau singuri.

Abby și-a lăsat haina și poșeta pe un scaun și a traversat camera. S-a uitat prin peretele de sticlă la oceanul turbulent care se întindea în întuneric.

"Ryland pune ceva la cale", a spus Ethan.

"Știu", a fost de acord Abby. "Orice ar fi, nu putem face nimic ca să-l oprim, iar el nu va face nimic ca să-mi facă rău."

"Ai încredere în el?"

"Să spună adevărul? Nu. Dar nu cred că m-ar răni intenționat." Abby a pus o mână pe geam. Geamul era rece sub palma ei. "Experiențele mele cu Ryland au fost mai ales pline de dezamăgire și neglijență, dar fără teamă."

"Trebuia să-mi fi spus că ești fiica lui."

"Nu am vrut să știe nimeni", a spus ea. "Toată lumea știe ce este el."

Posibilele acuzații obișnuiau să apară la știri la fiecare câțiva ani. Deși, în ultima vreme, Ryland a păstrat un profil scăzut.

"Câți ani aveai când ai aflat?", a întrebat el.

"Întotdeauna am știut că este tatăl meu, dar nu mi s-a permis niciodată să spun. În plus, abia când am mai crescut mi-am dat seama de toate implicațiile a ceea ce însemna asta." Durerea a izvorât la fel de proaspătă ca atunci când era copil. "El și mama mea au pretins întotdeauna că a fost pentru siguranța mea, dar asta a fost doar o parte din ea. El are o soție și doi fii și nu voia să-și distrugă familia perfectă recunoscând că are un copil nelegitim." Abby a făcut o pauză pentru o respirație tremurândă.

"Îmi pare rău", a spus Ethan.

"Când eram copil, ne vizita de câteva ori pe an. Îi dădea bani, întotdeauna bani gheață. Eu primeam un mic cadou, dar el păstra distanța. Petrecea noaptea,

iar ea stătea în pat zile întregi după aceea".

"L-a iubit?"

"Până la răpire." Abby s-a înecat în următoarea respirație. Și-a înghițit amărăciunea. "Când am fost răpită, mama s-a dus la el și i-a cerut să mă găsească. El a refuzat să intervină, iar poliția a încurcat cazul. Mama nu a mai vorbit niciodată cu el. A luat o supradoză la o lună după proces. Stresul a fost prea mare".

"Îmi pare rău." Vocea lui Ethan era răgușită.

Abby a ridicat din umeri. "Poate că a avut dreptate. Poate că aș fi fost o țintă toată viața mea dacă paternitatea mea ar fi fost de notorietate publică. Poate că cineva a aflat că sunt fiica lui și încearcă să mă omoare din cauza a ceva legat de afacerile lui." Cât de mult putea să împărtășească? "Ryland se leapădă de porțiunile ilegale ale portofoliului său. A lăsat să se înțeleagă că partenerii lui de afaceri din acele afaceri sunt nemulțumiți de el."

"Ai vreo idee cine sunt dușmanii lui?"

"Nu. Nu mi-a spus niciodată nimic despre viața lui. Am fost o singură dată la acest cazinou. După ce mama mea a luat o supradoză, i-am spus că nu vreau să-l mai văd niciodată." Abby și-a sprijinit fruntea de geamul rece. Putea vedea reflexia lui Ethan în fereastră. Postura lui era încordată, mâinile îi erau strânse pe lângă corp. "El este unul dintre motivele pentru care m-am mutat. Am vrut să o iau de la capăt. Am vrut să uit că era tatăl meu." Ea a închis ochii. "Ryland este un om puternic care a ales să mă lase să sufăr în loc să riște ca aventura lui cu mama să fie dezvăluită."

Ethan s-a apropiat, eliminând în tăcere distanța dintre ei. "Nu știi cât de mult nu am vrut să vin aici și să-i cer ajutorul." Vechea trădare a lui Ryland încă ardea adânc în sufletul lui Abby. "Când eram copil și m-au dus la un centru de plasament, am tot așteptat să vină să mă ia. Am crezut că va veni și mă va lua acasă, că mă va face parte din cealaltă familie a lui. Nu a făcut-o niciodată."

"Ce crezi că face?" a întrebat Ethan.

Chiar dacă nu se atingeau, ea îi simțea corpul în spatele ei. Mai mult decât orice, voia ca el să o atingă. Dorința ei transcendea sexualitatea. Voia intimitatea pe care o împărtășeau, legătura sufletească profundă pe care nu o

simțise niciodată pentru o altă persoană.

Și trebuia să îi ofere încrederea pe care o merita, acea parte din ea pe care o reținuse.

"Nu știu. Sper că îi caută pe Torres și Krista. Poate că acum își curăță afacerile, dar sunt sigur că încă mai are destule contacte pe partea greșită a legii. Dacă cineva poate găsi un criminal, acela este Ryland."

Ethan a pus o mână ezitantă pe brațul ei. Ea s-a aplecat spre el, iar brațele lui au înconjurat-o.

"N-ar fi trebuit să te învinovățesc." Lacrimi nevărsate au înțepat colțurile ochilor lui Abby.

"E în regulă. Ar fi trebuit să-l avertizez pe Derek, dar am vrut ca el să termine cu artistul. Mi-a fost teamă că, dacă află că va merge într-un centru de plasament, vom pierde o dovadă importantă care ar putea ajuta la găsirea mamei sale."

Ethan a întors-o cu fața la el. Ochii lui erau încețoșați. "Am încercat să-l ajut."

"Știu. Mi-am pierdut mințile când femeia aia l-a luat pe Derek." Abby a tremurat. "Știu exact cât de speriat și singur s-a simțit când l-a pus în spatele mașinii." Epuizarea și emoțiile i-au îndoit genunchii.

Ethan a luat-o în brațe și a dus-o în cel mai apropiat dormitor. A așezat-o pe pat. Și-a aruncat jacheta pe fundul patului, și-a pus arma pe noptieră și s-a întins lângă ea. "Nu știu cum să te conving că într-adevăr poți avea încredere în mine. Nu aș face niciodată nimic care să te rănească. Am condus jumătate de noapte pentru că eram înnebunit de teama că ți se va întâmpla ceva."

Abby și-a scos cizmele. "Inima mea are încredere în tine, dar capul meu a fost condiționat să nu aibă încredere în nimeni." Ea s-a sprijinit de pieptul lui și a închis ochii.

"Data viitoare, vorbește cu mine, bine?" Ethan și-a așezat bărbia pe creștetul capului ei. "Nu fugi singură. Promiți?"

"Promit. Sunt atât de bucuroasă că ești aici." Abby s-a cuibărit mai aproape, recunoscătoare pentru prezența lui.

El s-a rostogolit pe o parte și a trecut un braț peste ea.

A salutat greutatea liniștitoare a acestuia. "Nu mă lăsa să dorm mai mult de o jumătate de oră, bine?"

"Doar un pui de somn rapid." Ethan și-a ridicat partea superioară a corpului. A setat alarma pe telefon, a mărit volumul soneriei și s-a așezat la loc.

Dar telefonul lui a sunat mai puțin de un minut mai târziu. Abby citi afișajul în timp ce el se ridica pe un cot și se întindea după el.

DEPARTAMENTUL DE POLIȚIE WESTBURY.

"Hale." Ethan a ținut telefonul la câțiva centimetri de ureche, astfel încât Abby să poată auzi.

"Unde ești?" Intensitatea a răsunat peste vocea șefului.

"Încă în Atlantic City." Ethan s-a ridicat. "De ce?"

Șeful și-a ridicat vocea. "Derek a dispărut."

***

Ryland a intrat în apartamentul său privat. Închizând ușa în urma lui, a tastat numărul lui Kenneth în telefonul mobil. Băiatul la care se referise Abby trebuia să fie același pe care îl urmărea Kenneth. În plus, Kenneth trebuia să afle cine l-a angajat pe Joe Torres.

A fost Paul Medina? A fost Paul suficient de furios din cauza ieșirii lui Ryland din afacerea cu droguri pentru a o ucide pe Abby ca un avertisment pentru Ryland că restul familiei sale ar putea avea aceeași soartă dacă nu continuă să distribuie produsul lui Paul?

Știa răspunsul fără să se mai gândească. Furia nu avea nimic de-a face cu asta. Banii erau în joc. O grămadă uriașă de bani. La un moment dat, Ryland ar fi fost mai mult decât dispus să facă orice pentru a încasa mai mulți bani.

Dar se schimbase în ultimii câțiva ani. Fragilitățile fizice care însoțeau îmbătrânirea îl umiliseră. La fel și faptul că știa că avea mult mai mulți ani în spate decât pe drumul care îl aștepta.

Telefonul lui Kenneth a sunat, dar el nu a răspuns.

Ce făcea? La naiba. Ryland ar fi trebuit să precizeze că copilului nu i se va face rău când Kenneth a sunat ultima oară. Poate că Ryland nu se schimbase atât de mult pe cât crezuse el. Era încă un om egoist, dispus să lase un alt copil să sufere pentru ca propria familie a lui Ryland să fie în siguranță.

Ryland a apăsat END fără să lase un mesaj. Când Kenneth va vedea că a pierdut apelul, îl va returna. Ryland a verificat ora pe ecranul telefonului său. Un alt om avea să ajungă la locația lui Kenneth în trei ore. Până atunci s-ar putea să fie prea târziu.

S-a dus la fereastră și a privit marea agitată. Senzorii săi interni erau în alertă. Ceva se petrecea. Ceva rău. Furtuna care se apropia nu era cea mai mare amenințare de la orizont.

***

"Ce?" Pânzele de păianjen din creierul lui Ethan au fost măturate de declarația șefului.

"Părinții adoptivi au auzit un motor de mașină afară. I-au verificat pe toți copiii. Derek dispăruse. Era apă pe podea sub fereastra lui. Ei cred că a sărit de pe acoperiș la un copac din apropiere și apoi cineva la luat pe drum. Unde este Abby?"

"Ea e cu mine."

"Atunci nu ea l-a luat", a spus șeful.

"Nu."

Privirea lui Ethan s-a îndreptat spre fereastră. Șuvoaie de ploaie ascundeau priveliștea oceanului. "Plouă acolo?"

"Nu. Ninge și e frig", a spus șeful. "Nu-mi place să mă gândesc la un copil afară pe vremea asta. Organizăm o căutare și am anunțat poliția județeană și statală."

"Vreo pistă despre Torres sau mama lui Derek?" Vina îl sfâșia pe Ethan.

Abby se temea că Derek va fugi dacă va fi trimis din nou în plasament. La naiba. Ar fi trebuit să o asculte. Ar fi trebuit să încalce regulile și să găsească un loc unde să ascundă copilul.

"Nu", a răspuns șeful. "Și acum trebuie să deturnez forța de muncă de la caz pentru a-l căuta pe Derek."

Ethan i-a povestit despre Ryland Valentine și relația lui cu Abby. Șeful a înjurat încet. "Când te întorci?"

"Plecăm în câteva minute." Ethan a încheiat convorbirea. Abby era deja în picioare și în mișcare. S-a dus în camera de zi și și-a luat poșeta. Din adâncurile ei a scos un telefon mobil. A format numărul și a așteptat, trecându-și o mână peste frunte. "Nu răspunde."

"Are telefonul tău, nu?"

"Corect."

"Ai tableta mea electronică în poșetă. Te-am găsit urmărind-o." Ethan s-a ridicat în picioare, speranța energizându-i membrele. Și-a pus arma înapoi în tocurile de la șold. "Chiar dacă nu ai aplicația descărcată, putem încerca să urmărim locația telefonului."

"Telefonul meu nu are GPS."

Și speranța a plonjat ca o lebădă pe fundul prăpastiei. "Ce?"

"Întotdeauna folosesc telefoane ieftine preplătite fără GPS." Ea și-a ridicat noul telefon mobil.

"De ce?"

"Pentru că nu vreau ca oamenii nepotriviți să mă poată urmări." A răspuns la telefonul hotelului și a comandat cafea la pachet. S-a retras la baie. Ethan a auzit apa curgând și toaleta trăgând apa. A urmat rândul lui. Când a ieșit, un chelner așeza pe o masă o tavă cu căni de cafea de călătorie și o cutie de carton. A ieșit, închizând ușa în urma lui.

Ryland vorbea cu Abby în sufragerie. Bineînțeles, angajații lui l-ar fi anunțat în secunda în care au sunat după cafea. Fața lui Abby era palidă, ochii prea mari.

Ethan s-a dus să vadă ce pune la cale bătrânul tată. Ryland s-a oprit din vorbit. "Aceasta este o chestiune privată."

Abby a scuturat din cap. "Nu. Dacă este important, ne poți spune amândurora. Dacă nu este, atunci plecăm."

Ochii lui Ryland se dezbăteau. "În regulă. Mai există o informație pe care ar trebui să o ai. Când ai fost răpită, detectivul Abrams nu era incompetent, așa cum ai fost făcut să crezi. Era corupt. Știa exact unde te afli. A ascuns această informație până când i-am plătit o sută de mii de dolari."

Față. Palmă.

Ethan ar fi trebuit să lege aceste puncte. "De acolo a făcut rost de bani pentru barcă și mașina nouă."

"Da." Furia ardea în ochii lui Ryland.

"Ai avut ceva de-a face cu moartea lui?" a întrebat Ethan.

Ignorând întrebarea lui Ethan, Ryland s-a întors spre Abby. "Îți datorez scuze. Nu ar fi trebuit să o refuz pe mama ta când mi-a cerut să te găsesc. Ar fi trebuit să o fac eu, dar nu am crezut că are vreo legătură cu mine."

În afară de faptul că victima era fiica lui. Ethan a reținut cuvintele.

Nu era nevoie să sublinieze neglijența lui Ryland. "Dar acum?" Ethan a alunecat în jacheta lui. Ryland s-a uitat în altă parte. "Nu sunt sigur."

Asta nu a fost de ajutor.

"Trebuie să plecăm." Abby și-a luat haina și poșeta. "Mulțumesc că ai fost sincer."

Ryland s-a retras. "Mi-am pus angajații să pregătească o cutie de sandvișuri. Dacă nu poți dormi, mâncarea va fi mai bună decât nimic."

Ethan avea îndoieli cu privire la sinceritatea lui Ryland. Privirea ascunsă din ochii lui spunea că încă mai ascundea ceva.

El și Abby nu au vorbit până nu s-au urcat în camionul lui. Cazinoul avea camere cam peste tot. El a pornit motorul.

"Emoțional, nici măcar nu pot procesa tot ce mi-a spus. Simt că ultimii trei ani au fost o minciună. Am crezut că răpirea mea a fost întâmplătoare. Acum aflu că s-ar putea să fi fost unul dintre partenerii de afaceri ai tatălui meu. Poate că m-a ținut secret toată viața mea ca să mă protejeze. Întotdeauna am crezut că e o prostie, dar acum, nu mai știu." Abby le-a așezat cafelele pe consola centrală. "M-am săturat de secrete și conspirații."

"Ești bine?"

"Mă voi ocupa de toate astea mai târziu. Acum trebuie să-l găsim pe Derek. Apoi să ne întoarcem la căutarea lui Torres și Krista."

"Derek are vreun loc unde se simte în siguranță?"

"În afară de casa mea?" Ironia din întrebarea lui Abby era mult prea clară. "Nu."

"Unde s-a dus ultima oară?"

"În pădure, dar era vară." Abby și-a sorbit cafeaua.

"E un copil deștept." Ethan a ieșit din garaj și a intrat într-o ploaie constantă și înmuiată. "Cred că se va ascunde undeva ferit de vreme."

"Dacă poate."

O oră mai târziu, au traversat podul Benjamin Franklin și au mers spre nord pe autostrada Schuylkill. Ploaia s-a transformat în lapoviță, iar Ethan a fost nevoit să încetinească camionul pentru că pe șosea se întindeau bucăți de gheață neagră. La viteza asta, avea să se facă dimineață înainte să ajungă acasă.

Ploaia se intensificase, amestecându-se cu fulgii de zăpadă pe măsură ce se îndreptau spre nord. Cu siguranță nu era vară, iar Derek nu avea o haină călduroasă sau cizme. Dacă băiatul era afară, expunerea era doar o chestiune de timp.

Capitolul 25

Derek a tremurat pe bancheta din spate.

Bărbatul înalt a dat drumul la căldură. "Unde te duci, Derek?"

"Nu știu. Cât de departe pot ajunge." Derek s-a micșorat în pielea rece. Apa îi picura din păr pe nas. Tipul îi știa numele. Ăsta nu era un semn bun. A scanat peisajul în căutare de repere și a recunoscut un panou publicitar pentru un deal de schi local. Se îndreptau înapoi spre oraș.

"O plimbare de rahat pe vremea asta." Bărbatul a pornit dezaburitorul.

"Numele meu este Kenneth. Îl caut pe bărbatul care ți-a răpit mama. Mi-ar fi de folos ajutorul tău."

"Sunteți de la poliție?"

"Nu." Au trecut pe sub un felinar. În oglinda retrovizoare, Kenneth a surprins privirea lui Derek. Ochii lui Kenneth erau gri plat, fără culoare, fără expresie. Ochi morți. "Te poți gândi la mine ca la opusul poliției."

Un criminal care urmărește un criminal? Derek încerca să pună în ordine faptele, dar evenimentele din ultimele câteva zile i se păreau piese de puzzle diferite, toate amestecate. "Ce vrei de la Joe?"

"Numele lui întreg este Joe Torres. Are vreo importanță de ce doresc să-l găsesc?" Cuvintele lui Kenneth erau articulate cu grijă, ca și cum engleza nu era limba lui originală. Urma slabă a unui accent străin ciudat dădea cuvintelor sale un iz ciudat. "O vrei pe mama ta înapoi, nu-i așa?"

Întrebarea părea periculoasă, dar și faptul că nu răspundea. "Da."

"Atunci ar trebui să lucrăm împreună." Doar că a fi cu Kenneth făcea ca intestinele lui Derek să vrea să se lege în noduri. Era ceva inuman la el. Instinctele lui Derek îi spuneau să fugă departe, foarte departe. Nu că instinctele lui i-ar fi folosit la ceva blocat într-o mașină care mergea cu cincizeci de mile pe oră. Totuși, Kenneth a trebuit să oprească mașina până la urmă. Acul de pe indicatorul de benzină se înclina spre roșu.

Derek se gândi la corpul dur care îl ridicase ca pe un pisoi nou-născut. Tipul era slab și rău într-un mod care nu sugera un abonament la Y-ul local. Derek avea nevoie de un plan viclean pentru a scăpa de Kenneth. Viteza pură nu era de ajuns. "Unde mergem?"

"Voi fi sincer cu tine, Derek. Joe lucrează pe cont propriu ca asasin plătit. Șeful meu crede că a fost angajat să o ucidă pe dra Foster."

Derek a încremenit. Un asasin plătit locuise în casa lui. Nu se îndoia de afirmația lui Kenneth. Acesta a fost primul fapt real care a prins contur. Joe o luase pe mama lui doar ca să se poată apropia de Abby, iar Derek nu făcuse nimic în privința asta. Mama lui și Abby erau amândouă în pericol pentru că lui îi fusese prea frică, prea egoist, prea laș să-l toarne pe Joe.

Mașina a trecut pe lângă liceu. Cartierul său era la câțiva kilometri distan-

ță. Înainte de a-și face griji cu privire la locul unde mergea, trebuia să-l scuture pe înfiorătorul Kenneth.

"Dacă șeful meu are dreptate, mă îndoiesc că Torres pleacă cu treaba neterminată", a spus Kenneth. "Stă pe aici pe undeva. Pun pariu că-ți cunoști cartierul mai bine decât oricine. Există vreun loc bun unde să se ascundă?"

"Nu chiar." Derek nu era atât de sigur că Joe ar fi rămas atât de aproape. Abby nu prea fusese acasă. Fusese cu Ethan. Dacă Derek ar fi vrut să o găsească, ar fi stat în pădurea din spatele casei lui Ethan. Dar Derek nu avea de gând să-i explice teoria lui Kenneth.

"Dacă nu cumva este la casa polițistului", a spus Kenneth.

Stomacul gol al lui Derek avea crampe. El și Kenneth aveau aceleași gânduri, ceea ce îl înspăimânta pe Derek și mai mult. Au trecut pe lângă centrul comercial Food Rite. Kenneth a întors în benzinărie și s-a oprit la o pompă. De cealaltă parte a insulei de ciment, un tip mai în vârstă scotea duza de benzină din pick-up-ul său.

Telefonul lui Kenneth a sunat. El a coborât din mașină. A lipit telefonul de ureche, a încuiat portierele și i-a aruncat lui Derek o privire prin geam înainte de a intra în magazin.

Ferma lui Ethan era în direcția opusă. Câte mile? Derek fusese acolo o singură dată. Ar fi fost în stare să o găsească pe întuneric? Nu contează. Mai întâi evadează, apoi fă-ți un nou plan. Derek deschise rucsacul de la picioarele lui. Scoase telefonul pe care i-l dăduse Abby din buzunarul din față și îl vârî în buzunarul interior al jachetei. Va trebui să lase în urmă tot restul.

Bărbatul cu camionul și-a înșurubat la loc capacul de benzină și s-a urcat în camionetă. În magazin, Kenneth scotea bani din portofel, cu telefonul blocat între umăr și ureche. Derek a desfăcut capacul lămpii centrale și a scos becul.

A apăsat butonul de deblocare și a tras de maneta ușii. Nu s-a deschis. Încuietori proaste pentru copii. Alunecându-se peste scaun, s-a strecurat pe ușa șoferului, care dădea în direcția opusă lui Kenneth și spre insula de ciment. Motorul camionetei de pe cealaltă parte a pompei s-a pornit. Ghemuit, Derek a alergat în jurul părții opuse a camionului, s-a urcat în platformă și a tras o prelată peste el. Sunetul pocniturilor de zăpadă pe metal a acoperit zgârieturile

hainelor sale.

S-au îndepărtat de benzinărie. Derek a rezistat tentației de a verifica dacă Kenneth venea după el. Și-a ținut capul plecat și a avut gânduri invizibile.

***

"L-ai găsit pe băiat?" Ryland și-a ținut respirația. Ploaia bătea în fereastra biroului său și îi încețoșa vederea asupra apei tumultoase de dincolo.

"Da", a spus Kenneth.

Ryland a auzit voci în fundal. "Unde ești?"

"La o benzinărie." Țesătura a foșnit la capătul firului lui Kenneth. Ryland și-a reorientat atenția. "Unde este el?"

"El este cu mine."

"Băiatul și mama lui nu trebuie să fie răniți", a spus Ryland.

"Acum spune-mi." Cuvintele lui Kenneth erau întrețesute de statică. Fie furtuna, fie locația sa rurală interfera cu recepția.

Rahat. Inima lui Ryland a bătut de două ori.

"Băiatul este bine", a clarificat Kenneth. "Dar ar fi fost de preferat să am această informație mai devreme în această seară. Lucrurile ar fi putut decurge altfel."

"Sunt de acord." Un fior a alunecat în burta lui Ryland.

"La naiba." Vântul a șuierat prin linia deschisă, înăbușind exclamația lui Kenneth.

Ce se întâmplă acum? Ryland se concentră dincolo de picăturile de ploaie, pe apa neagră și pe lumina verde intermitentă care se agita în depărtare.

"Puștiul mi-a scăpat." Respectul a colorat vocea lui Kenneth, apoi regretul. "Ar fi trebuit să mă aștept la asta. Nu e un copil răsfățat. La vârsta lui, eu cu siguranță nu aș fi renunțat atât de ușor."

"Îl poți găsi din nou?"

"Poate. Cred că Derek și cu mine avem multe în comun, inclusiv obiecti-

vele noastre actuale." Un motor de mașină a pornit în timp ce Kenneth vorbea. "Voi continua să îl caut."

"Abby este în drum spre Westbury pentru a-l găsi pe băiat."

"Deci Abby caută copilul, care își caută mama, care este cu bărbatul care încearcă să o ucidă pe Abby." Kenneth a sintetizat haosul.

"Da. Și încă nu ai nici o idee cine se află în spatele atacurilor actuale și de ce."

"Este corect", a recunoscut Kenneth. "Dar fii sigur. Voi afla adevărul."

Ryland avea câteva idei. Dacă Abby era vizată din cauza lui, erau doar câteva persoane care ar fi îndrăznit să ia această inițiativă. A încheiat convorbirea cu Kenneth și a format un alt număr.

Linia a sunat de trei ori înainte ca Paul Medina să răspundă. "Ce pot face pentru tine, Ryland?"

"Trebuie să ne întâlnim."

"Sunt de acord", a spus Paul. "Avem afaceri neterminate de discutat."

Au stabilit o oră și un loc. Ryland a încheiat convorbirea și s-a întors la fereastră. Și-a ancorat emoțiile de baliza schimbătoare de pe apă și și-a adunat hotărârea. În treizeci de ani, fiica lui îi ceruse un singur lucru. Nu putea să o dezamăgească așa cum o făcuse în trecut. Ea merita mai mult. Era copilul lui. El nu mai vedea rostul dacă ea nu voia să continue să-i țină secretă existența. Ascunderea ei nu a protejat-o de dușmanii lui. Da, păstrase viața lui Ryland curată și îi protejase familia de un scandal urât, dar asta nu mai era suficient. Desigur, avusese și alte motive să țină secretă paternitatea lui Abby.

Ar fi trebuit să le spună fiilor și soției sale. Dacă atentatele la viața lui Abby au fost un avertisment, și restul familiei sale ar putea fi în pericol.

Uitându-se la apă, Ryland a respirat adânc. Îl vor ierta băieții? Cum va reacționa Marlene? Și când va înceta să mai provoace durere altor oameni? A fost un om egoist de-a lungul anilor. Din nefericire, toți cei apropiați lui plăteau prețul pentru păcatele lui.

Capitolul 26

Abby se uită în jos la adidașii stricați și la jacheta pătată care atârnau de cuierul de pe peretele garajului. "Sunt ale lui Derek."

Ethan s-a întors spre proprietarul casei, un bărbat subțire, în jur de cincizeci de ani. "Ce ați spus că a fost furat, domnule Hanes?"

"Palton, cizme, mănuși și o pălărie. Chestia aia umedă a fost lăsată chiar acolo." Dl Hanes și-a frecat capul chel. "Mărimea 12 pentru băieți. Fiul meu aproape că a depășit cizmele și haina. Dacă nu aș fi văzut clipul despre copilul dispărut, aș fi crezut că poate unul dintre prietenii lui a împrumutat haina sau că el a pierdut-o. Cu siguranță nu m-aș fi deranjat să sun la poliție."

"Apreciem că ați făcut-o, domnule Hanes." Ethan a pus jacheta și pantofii lui Derek într-o pungă de hârtie. "Ați vrut să depuneți plângere?"

"La naiba, nu." Dl Hanes și-a băgat degetul mare în buzunarele din față ale blugilor. "Aș fi vrut să-l văd pe puști. L-aș fi adus înăuntru și l-aș fi hrănit. Nu-mi place să mă gândesc la el afară în furtuna asta."

"Nici noi", a fost de acord Ethan. "Ai idee cum a intrat?"

"Am ajuns târziu acasă de la o slujbă în Philly. Tot ce pot să cred este că mi-a urmărit camioneta în garaj noaptea trecută, s-a servit cu echipamentul și a ieșit pe ușa laterală. Trebuie să fi plecat înainte de ivirea zorilor. Nu l-am văzut când am ieșit să-mi iau portofelul în dimineața asta. Chiar nu ai unde să te ascunzi aici. Dacă aș fi observat atunci lipsa hainei. Poate l-ai fi putut găsi."

"Vă mulțumim că ne-ați sunat, domnule Hanes." Ethan i-a strâns mâna.

Abby și Ethan au ieșit din garaj prin ușa suspendată. Lumina după-amiezii scădea în timp ce mergeau pe alee. S-au urcat în camioneta lui Ethan, parcată la bordură. Sandvișul pe care Ethan o obligase să îl mănânce la prânz i se strânse în stomac.

Îndepărtându-se de casă, Ethan s-a întins după mâna ei. Mănușa lui a strâns-o pe a ei. "Cel puțin acum e îmbrăcat călduros."

"Mici favoruri." Frustrarea bătea în tâmplele lui Abby. "Unde este?"

"E pe jos. Nu poate să fi ajuns atât de departe."

"A reușit să se întoarcă în oraș de la casa de plasament." Abby și-a scos

mănușile și și-a dus mâinile la gurile de ventilație. "Asta e la câțiva kilometri de aici."

"A fost o plimbare lungă pe ninsoarea de aseară. Încă o milă și s-ar fi întors în cartierul tău." Ethan a condus spre Main Street. "Aici sunt numai locuințe rezidențiale. O mulțime de oportunități pentru șoproane și subsoluri descuiate."

"Dar nu doar Derek ne lipsește. Nici Krista și Joe nu sunt de găsit nicăieri." Abby și-a flexat degetele. "Cum pot dispărea trei oameni într-un oraș atât de mic?"

"Acesta ar putea fi un oraș mic din punct de vedere demografic, dar nu și geografic. Forțele de ordine sunt răspândite pe o suprafață destul de mare de teren. Există o mulțime de zone puternic împădurite, clădiri abandonate, cabane de vânătoare. Avem toate resursele disponibile care lucrează la acest caz." El a aruncat o privire în lateral și i-a prins privirea pentru o secundă. "Îl vom găsi." Determinarea i-a întărit cuvintele - Daniel Day-Lewis, *The Last of the Mohicans* - style.

Dar Abby nu era atât de sigură. "Există atât de multe posibilități îngrozitoare."

"Nu te gândi la asta." Ethan a oprit la un stop. "Trebuie să rămânem pozitivi."

Dar cele mai rele scenarii îi stăteau în cap. "Derek a fost plecat toată ziua. Dacă l-a găsit Joe? Dacă Joe a decis să își reducă pierderile și să părăsească orașul? Putea să-i fi ucis deja pe Krista și pe Derek."

"Probabil că a luat-o pe Krista ca pe o asigurare, un ostatic în caz că are nevoie de o monedă de schimb. De ce ar ucide-o?"

"Dacă el se află deja la câteva sute de kilometri depărtare, ea ar putea fi lemnul mort pe care el s-a săturat să îl târască după el", a spus Abby. "De asemenea, ea și Derek pot depune mărturie împotriva lui."

"Adevărat, dar avem suficiente dovezi fizice pentru ca cazul să nu se bazeze complet pe mărturia lor."

"Crezi că Joe este atât de deștept?"

"Greu de spus. Unii infractori sunt destul de pricepuți în ceea ce privește legea și modul de a evita urmărirea penală. Alții sunt complet idioți. A lăsat o

mulțime de dovezi în urmă, inclusiv amprente. Ori este un prost, ori este încrezut. A reușit să scape de acuzații în trecut."

"Lui Derek îi place magazinul de benzi desenate." Abby a arătat în față. "Să ne oprim și să vedem dacă proprietarul l-a văzut."

"Ok." Ethan a parcat la un parcometru. Au coborât din mașină și s-au târât pe trotuar. Abby și-a trecut o glugă peste cap. În timpul zilei, lapovița făcuse loc unei ploi ușoare. Temperatura, care trecuse puțin peste punctul de îngheț, scăzuse. Seara aceasta avea să fie înșelătoare. Echipele de căutare își terminau turele curente și se îndreptau spre interior până în zori. Nu era niciun semn de Derek. Șeful nu voia ca voluntarii de salvare să fie uciși în timpul căutărilor.

Un beep electronic le-a anunțat intrarea în magazin.

Tipul de 40 de ani de la casa de marcat era prea bătrân ca să poarte blugi skinny. "Hei, tocmai închideam."

"Nu va dura mai mult de un minut", a spus Abby. A scos poza lui Derek și i-a arătat-o funcționarului. "L-ați văzut?"

"Da, îl cunosc pe puștiul ăla." Lumina de deasupra capului îi făcea cu ochiul la studul limbii. Ew. "El vine aici din când în când."

"Când l-ai văzut ultima dată?" a întrebat Ethan. Funcționarul a ridicat din umeri. "Nu știu. Poate săptămâna trecută."

"Mulțumesc." Ethan i-a înmânat o carte de vizită. "Sună-mă dacă îl vezi." Ochii funcționarului s-au mărit. "Are probleme?"

"Nu", a spus Abby. "A dispărut."

"Rahat. Asta e nasol." Funcționarul a împins cardul lui Ethan în buzunarul din față. "O să te sun dacă îl văd."

"Mulțumesc." Abby l-a urmat pe Ethan afară. Fata ei a fost lovită de polei. "Și acum ce facem?"

Ethan a întredeschis ochii și și-a strâns umerii împotriva vântului. "Acum mergem acasă."

"Vreau să conduc prin cartierul meu încă o dată." Durerea zvâcnea prin degetele înghețate ale lui Abby cu fiecare pas.

"Ok." Ethan i-a luat cotul și a îndreptat-o spre camionul lui. "Ronnie a spus că poate sta la mine toată noaptea dacă avem nevoie de ea."

Casa lui Abby era aproape de centrul orașului. Chiar și la viteză mică, drumul nu dura mult. Ethan a cotit pe strada ei. Acoperișul de nori era suficient de gros pentru a aduce un amurg timpuriu.

Ethan a condus în jurul blocurilor din jur. Nu era niciun semn de Derek sau de altcineva. A parcat pe aleea ei. "Vrei să iei ceva de la tine de acasă?"

Abby a deschis portiera mașinii. "Vreau să verific magazia din spate."

"Crezi că ar putea fi acolo?"

"Probabil că nu, dar trebuie să verific. După cum ați spus, casa domnului Hanes este la doar o milă de aici." Ea a ieșit și s-a târât în jurul casei. Înăbușind speranța ilogică care încolțea în ea, a deschis poarta și a traversat curtea spre șopronul mare de lemn care ocupa colțul din spate al proprietății sale. A deschis ușa. Speranța ei s-a dezumflat în timp ce a smuls ușa din vânt. Era goală. S-a întors spre casă.

"Așteaptă." Ethan a chemat-o înapoi cu o voce joasă. "Uită-te la pământ, dar nu reacționa."

În noroiul pe jumătate înghețat, o linie de urme de pași se îndepărta de șopron.

***

Din nasul lui Derek picura apă. Își scutură cristalele de gheață de pe pălărie și se uită pe fereastra magaziei domnului Sheridan. La cincizeci de metri distanță, Abby și Ethan verificau magazia ei, locul în care se ascunsese el toată ziua.

A fost aproape.

Ethan a intrat în clădire pentru un minut. Abby părea tristă când a închis ușa. Uitându-se la ea, pe Derek îl durea pieptul. Dacă ea ar fi fost singură, el nu ar fi fugit. Dar Ethan l-ar fi trimis înapoi la orfelinat. Rece și ud era mult mai bine decât...

Nu. Nu merg acolo din nou. Deși probabil că n-ar fi făcut-o. Acesta a fost

al doilea său bolt-and-run. Probabil ar fi ajuns în detenție juvenilă dacă ar fi fost prins de data asta - un motiv în plus pentru el să nu fie prins.

Derek tuși. Chiar și cu haina uscată și cizmele pe care le furase de la proprietarul camionetei care îl ajutase să scape, nu îi fusese niciodată atât de frig în viața lui. Nu-și putea simți picioarele sau mâinile. De fapt, nu-și putea simți 90 la sută din corp. Îi părea rău că luase lucruri care nu erau ale lui. Ar fi încercat să le returneze într-o zi. Dar, pentru prima dată, norocul fusese cu el aseară. Cizmele erau un pic cam mari, dar mai bune decât adidașii lui plini de apă. Când s-a furișat pe ușa laterală înainte de răsărit, spre surprinderea lui, s-a trezit nu departe de casă.

Cuvintele lui Kenneth nu-i ieșeau din cap lui Derek.

Mă îndoiesc că Torres pleacă cu treaba neterminată. Stă pe aici pe undeva. Pun pariu că-ți cunoști cartierul mai bine decât oricine. Există vreun loc bun unde să te ascunzi?

Unde s-ar duce Joe? Dacă Kenneth avea dreptate, Joe ar sta aproape de locurile în care ar putea să o găsească pe Abby.

Derek se îndreptase spre casă. Șopronul lui Abby era o ascunzătoare mai bună în timpul verii. Dar unde se putea duce? Era prea frig ca să meargă prea departe, iar furtuna de gheață năruise orice idee de a se ascunde în pădure. Și nu putea pleca, nu cu mama lui dispărută. Cu toate defectele ei, ea nu ar fi plecat fără el. Joe trebuie s-o fi făcut. Dar unde erau?

Ethan și Abby s-au întors spre casa ei. Derek s-a luptat cu dorința de a striga la ea. Și-a apăsat o mână pe burta goală. Îi era atât de foame, încât simțea că stomacul i se mănâncă singur.

Colțurile ochilor îi ardeau de lacrimi. Nu voia să-și petreacă noaptea în magazia domnului Sheridan. Nu că vecinul său l-ar fi găsit pe Derek. Oricât de băgăcios ar fi fost domnul Sheridan, nu-l putea vedea pe Derek pe aici, nu prin precipitații. Iar la șaptezeci și șase de ani, domnul Sheridan nu ieșea afară în timpul unei furtuni de gheață. Derek s-a uitat la spatele casei vecinului său.

Ciudat.

Toate jaluzelele erau trase. Domnului Sheridan îi plăcea să urmărească activitatea din cartier. Îi plăcea să-i prindă pe copii făcând ceva, orice care le-

ar fi putut crea probleme.

Burta goală a lui Derek se zguduia. O bucată de zăpadă s-a topit, i-a intrat în guler și i-a coborât pe șira spinării.

A împins ușa magaziei și a ieșit în curtea domnului Sheridan. Ramurile arțarului de deasupra erau acoperite de gheață, iar ploaia înghețată formase un strat lucios și pe aleea de cărămidă. Cu siguranță ceva nu era în regulă. Dl Sheridan ar fi trebuit să pună sare pe verandă. Întotdeauna arunca câte o cană plină pe ușa din spate.

Derek s-a strecurat până la fereastră, dar nu a văzut nimic. S-a dus în vârful picioarelor la ușa din spate cu jumătate de geam și și-a pus ochiul pe crăpătura dintre jaluzele și tocul ușii. A putut vedea o parte subțire din bucătăria domnului Sheridan.

Ce era asta? Derek a încrucișat ochii. *O, nu*. Străbătând ușa, Derek a putut vedea picioare îmbrăcate în pantaloni de poliester maro noroios. Domnul Sheridan era întins pe podea. O umbră a traversat camera, figura mișcându-se mult prea repede pentru a fi bătrânul domn Sheridan. Derek s-a întors, s-a ferit și și-a lipit spatele de ușă. S-a uitat în spatele casei lui Abby. Erau ea și Ethan încă acolo? S-o sune pe Abby însemna că Ethan îl va trimite înapoi la orfelinat, dar lui Derek nu-i păsa. Domnul Sheridan era rănit înăuntru, iar sentimentul de greață din stomacul lui Derek îi spunea că poate și Joe era acolo. Era mama lui Derek?

A scos telefonul lui Abby din buzunar și l-a pornit. Degetele lui au trimis un mesaj rapid. A închis telefonul înapoi în buzunar. Ar trebui să se întoarcă la magazie sau să încerce să mai arunce o privire înăuntru?

Ușa se deschise, iar o mână îl trase pe Derek înăuntru.

"Te-am căutat." Venele din gâtul lui Joe au sărit, iar ochii îi erau negri și plini de gândaci. L-a apucat pe Derek de partea din față a jachetei și l-a aruncat în perete.

Capul și umerii lui Derek au ricoșat în placa de gips-carton. Durerea i-a trecut prin cap. A alunecat pe podea și a căzut pe o parte. Punându-și mâinile sub el, mănușile i-au alunecat în ceva umed. Și-a întors palmele. Un lichid roșu a acoperit nailonul gri. Sânge. Marginile vederii lui Derek se începețoșau. Inima

i-a zvâcnit în piept când și-a împins partea superioară a corpului de pe podea și s-a uitat drept în ochii morți ai domnului Sheridan.

El s-a târât în picioare. Joe l-a apucat de partea din spate a jachetei lui Derek și l-a târât prin bucătărie. Derek a alunecat în sângele împrăștiat și s-a împiedicat de brațul domnului Sheridan. Stomacul gol i s-a umflat. Acidul îi bolborosea în gură.

Era atât de mult sânge....

Joe l-a târât în sufragerie.

Inima lui Derek a tresărit. Mama lui zăcea pe podea, cu brațele întinse ca și cum cineva ar fi aruncat-o acolo. Ochii îi erau închiși, corpul îi era moale. Blugii și puloverul i se lăsau pe trupul ei subțire. Era inconștientă? *Te rog să nu fie moartă*. A pornit spre ea.

"Stai nemișcat." Joe l-a tras înapoi.

Tremurând, Derek și-a înfășurat brațele în jurul pieptului. La exterior, stătea nemișcat și tăcut. Pe dinăuntru, alerga și țipa.

O împingere pe umăr îl făcu să se întoarcă. Joe avea un cuțit în mână. Vezica lui Derek aproape a cedat. Joe a luat o rolă de bandă adezivă. Smulgând o parte, a lipit o bucată pe gura lui Derek. Lumina sclipea pe lamă în timp ce Joe făcea un gest către un scaun cu spătar drept. "Stai jos."

Derek s-a târât pe picioare tremurânde și s-a lăsat pe scaun. S-a încordat în timp ce Joe i-a legat încheieturile cu bandă adezivă de cotiere. Apoi, i-a fixat gleznele lui Derek de picioarele scaunului.

"Stai naibii nemișcat." Joe l-a lovit cu palma peste față.

Durerea i-a zguduit pometele lui Derek. Sângele i-a umplut gura. Amețit, s-a uitat dincolo de Joe, la mama lui. Din acest unghi îi putea vedea pieptul ridicându-se și coborând. Mișcarea părea lentă și superficială. O vânătaie întunecată și o umflătură îi colorau partea laterală a maxilarului. Era în viață, dar pentru cât timp? Văzuseră prea multe. Joe nu-i lăsa să plece.

"Până la urmă târfa trebuie să se întoarcă." Joe s-a dus la fereastră și a mișcat jaluzelele cu un centimetru. "Oh, iat-o." S-a întors. Un zâmbet nebun ia despicat fața. "Se ascunde în spatele șopronului și se pare că e singură."

Panica se rostogolea prin pieptul lui Derek. Ethan fusese cu Abby înainte.

Unde era el acum? A plecat? El și mama lui nu puteau face nimic.

Cu mesajul său, Derek o chemase pe Abby direct la Joe.

Nu-l putea înfrunta singură pe Joe. El ar fi ucis-o. Derek a tras de banda care îl lega de scaun. Se încordase destul de tare când Joe îi fixase legăturile încât banda nu era foarte strânsă. Își legăna antebrațele înainte și înapoi. Pielea îi ardea când adezivul se mișca. Banda argintie nu se rupsese, dar se întindea puțin. Putea să o slăbească suficient de mult încât să își poată aluneca brațul?

"Ce faci?" a răcnit Joe. A ridicat pumnul și l-a lovit pe Derek în partea laterală a capului.

Capul lui Derek s-a dat pe spate, iar agonia i-a zguduit tâmpla. Nu și-a putut reține un scâncet.

"Taci din gură. Iisuse, urăsc copiii." Joe și-a apăsat vârful cuțitului în obrazul lui Derek. "Dacă n-aș avea nevoie de fundul tău plângăcios și șiret, ți-aș tăia gâtul chiar acum."

Sângele și lacrimile curgeau pe fața lui Derek. Ochii lui Joe s-au luminat.

Se excita pe suferința și teama lui Derek.

Cu coada ochiului, Derek a văzut-o pe mama lui mișcându-se. Un braț s-a mișcat câțiva centimetri. Ochii ei s-au deschis și au clipit de câteva ori.

Concentrându-se pe Derek, ochii i s-au lărgit de alarmă și furie. Ea s-a rostogolit pe burtă și s-a târât spre Joe.

"Să nu-i faci rău fiului meu!" Strigătul ei era răgușit. În mâini și în genunchi, l-a apucat de gleznă.

"Ești trează." Joe s-a întors împotriva ei. Un șut în cap a făcut-o să se prăbușească. "Mai mișcă o dată și îi tai limba."

Ea a tresărit, căzând pe spate, mușchii ei cedând din cauza disperării sau a slăbiciunii, poate ambele.

A trecut vârful cuțitului de-a lungul maxilarului lui Derek. Fața lui Derek a ars când lama a făcut o tăietură superficială.

"La naiba. Poate că o voi face doar pentru distracție." Joe a rupt banda de la gura lui Derek.

Mama lui a țipat și s-a aruncat asupra lui Joe. El a lovit-o din nou, cizma lui făcând contact solid cu partea laterală a feței ei. Ea a căzut pe spate, nemiș-

cată.

Cu ochii sclipitori de emoție, Joe s-a aplecat asupra lui Derek. Cu o mână, a apucat maxilarul lui Derek și i-a deschis gura. În cealaltă, a strâns cuțitul.

Capitolul 27

"Nu arăta cu degetul." Ethan s-a concentrat să pară relaxat. "Nu te holba nici la pământ. S-ar putea să se uite."

"Și crezi că va fugi?" Abby și-a păstrat vocea moale.

Ethan abia a auzit-o peste zgomotul de lapoviță care se izbea de acoperișul magaziei. "Nu-i așa? Amprentele alea sunt proaspete. Evident, ne-a văzut și a fugit."

Abby se încruntă.

Ethan i-a citit gândurile. "Nu în tine nu are încredere. Ci în mine. Eu sunt cel care l-a trimis la orfelinat."

"Nu ai avut de ales."

"Tu și cu mine știm asta, dar Derek are doisprezece ani." Regretul i-a împietrit inima lui Ethan. "Îmi doresc doar să fi avut încredere în mine."

Poșeta lui Abby bâzâi. A băgat mâna în buzunarul exterior și și-a scos telefonul mobil. "E un mesaj. O, Doamne. E numărul meu. Trebuie să fie Derek."

Ethan a făcut doi pași și a stat lângă ea. "Ce scrie?" Ea a scos o mănușă cu dinții și a apăsat OPEN. "Casa domnului Sheridan."

"Cine e domnul Sheridan?" Ethan a urmărit privirea lui Abby până la clădirea cu două nivele, la colț cu curtea ei. Urmele de pași din noroi arătau exact spre gardul dintre proprietăți.

Gura lui Abby se răsuci într-o încruntare gânditoare. "Domnul Sheridan nu-și închide storurile. Îi place să vadă tot timpul ce se întâmplă."

Fiecare fereastră din spatele casei era acoperită. "Ești sigură?"

"Îmbătrânește și uită un pic, dar este în continuare cel mai ocupat om din cartier." Abby i-a trimis lui Derek un mesaj de răspuns. UNDE EȘTI?

"Să nu ne asumăm niciun risc. Casa lui ar fi locul perfect pentru a te supraveghea." Ethan și-a scos telefonul și a chemat întăriri. "Sunt pe drum, dar este un carambol pe Route Six. În plus, drumurile sunt acoperite de gheață. O să dureze puțin." Și-a băgat telefonul în buzunar. "A răspuns?"

"Nu."

"Mă duc să verific."

Abby se îndrepta deja spre spatele curții sale. Ethan a apucat-o de braț.

"Așteaptă aici."

A clătinat din cap și a băgat mâna în poșetă. A scos un nenorocit de Glock.

"De unde naiba ai luat asta?"

"A fost a mamei mele." Abby l-a verificat ca o profesionistă. "A fost cam tot ce mi-a lăsat. Nu prea era genul de fată cu bijuterii."

"Ai un permis de port ascuns?" Da, a sunat penibil.

"Nu." Abby i-a aruncat o privire de *asta-i ridicol*. "Este un lucru bun că nu este ascuns. Vii și tu?"

"Poți să tragi cu aia? Pare mare pentru tine." Dar Ethan își amintea de poziția ei exersată atunci când își îndreptase arma spre ucigașul detectivului Abrams.

"Pot să trag cu el foarte bine. Mama credea în fiabilitate și putere de oprire. Armele nu trebuie să fie delicate." Abby și-a aruncat poșeta în magazie.

Îndesându-și arma în buzunarul hainei, a pus un deget în gard și s-a cățărat peste el.

"Ai tras vreodată într-o persoană?" Ethan nu era sigur că voia răspunsul la întrebarea lui. Abby fusese plină de surprize. Nu era floarea fragilă pe care o crezuse el. Deteriorată, da. Delicată, nu.

"Nu."

"Este mult mai diferit decât să tragi la o țintă de hârtie."

Abby l-a luat prin surprindere de cealaltă parte a gardului. "Voi face orice să-l împiedic pe acel om să-l rănească pe Derek."

La naiba. Va trebui s-o aresteze și s-o încătușeze de ceva greu ca s-o țină

la distanță. Ethan a sărit peste lanțul de sârmă și a luat-o înainte. "Stai în spatele meu și fă exact ce-ți spun."

A tras-o pe Abby în spatele magaziei vecinului. "Vreau să rămâi aici cât timp arunc o privire."

Abby a deschis gura să argumenteze. Ethan i-a pus un deget la buze și a clătinat din cap. "Trebuie să stai de pază. În cazul în care nu mă întorc, cineva trebuie să poată spune poliției ce se întâmplă." A arătat cu degetul spre partea de sus a proprietății. "De aici se poate vedea drumul. Felinarul este aprins. Dacă Joe o ia la fugă, o să știi."

Gura lui Abby s-a aplatizat. "Nu-mi place asta."

"Știu, dar te rog fă-o oricum."

"Îți dau cinci minute." S-a uitat la cer și a tremurat. Noaptea coborâse în întregime. Acoperirea de nori grei și ploaia torențială blocau orice lumină posibilă a lunii.

"Ești bine? E întuneric."

"Voi fi bine", a spus ea, mințind clar printre dinții strânși.

Dar Ethan nu putea face nimic în privința întunericului. Pentru a o contacta pe Abby, Derek risca să fie returnat la orfelinat. Ar fi putut avea mari probleme. "Mă voi întoarce cât de repede pot."

Ethan alerga prin curtea din spate a domnului Sheridan. Cizmele îi alunecau. Grindina, ploaia și zăpada îi loveau pielea expusă a feței. Ghemuit sub înălțimea ferestrei, a făcut un tur rapid al casei. Ajungând din nou în spate, s-a împiedicat. Era ceva solid sub picioarele lui. A îndepărtat cinci centimetri de zăpadă umedă de rahat. Ușile pivniței. Ethan a tras ușor de mâner. Fără încuietoare?

Balamalele ruginite au cedat cu un geamăt lent. Ethan a scos o lanternă din buzunar și a luminat scările înainte de a coborî. Pivnița era goală, cu excepția instalațiilor obișnuite de la subsol: mașina de spălat, uscătorul, cuptorul, cutii cu vechituri.

Ethan a traversat lespedea. Treptele de lemn duceau în casă. În capătul scărilor, a pus ochii pe crăpătura de sub ușă. Un hol scurt se deschidea într-o cameră. Umbrele se mișcau. Mai mult de o persoană.

O femeie a țipat.

***

Abby a verificat ora pe telefon. Nervii îi zvâcneau în stomac. Trecuseră șase minute de când Ethan dispăruse în subsol și ea nu primise niciun răspuns de la Derek.

Un țipăt înăbușit de femeie a traversat ploaia înghețată. Krista? Ea trebuia să fie. Dl Sheridan locuia singur.

Abby a fugit spre spatele casei. Ethan intrase în pivniță cu mai bine de cinci minute în urmă. Era el în regulă? Era și Derek înăuntru?

Chiar și de aproape, nu putea vedea prin ferestre. S-a furișat până la ușa din spate. Așteaptă. S-a uitat printr-o mică crăpătură între rama ferestrei și jaluzele. Cu vederea limitată, a putut vedea picioarele și partea inferioară a picioarelor cuiva întins pe podea. Ceva roșu era împrăștiat pe gresia gri pal. Pantofii erau negri, voluminoși și păreau ortopedici. Domnul Sheridan. Era în viață?

Abby se străduia să audă sirenele care se apropiau, dar nu auzea nimic altceva decât ploaie înghețată și lapoviță care se filtrau prin frunziș și se izbeau de orice suprafață. Cu inima zvâcnind, s-a apropiat de ușile pereților etanși unde Ethan dispăruse cu câteva minute înainte.

A pus un picior pe prima treaptă și s-a aplecat să vadă în spațiu. Subsolul era întunecat. Mult mai întunecat decât curtea. Ochii ei se adaptaseră la lipsa de lumină de afară. Dar acolo jos...

În interiorul mânecilor hainei ei de iarnă, pielea de găină îi urca pe brațe lui Abby în timp ce privea în gaura neagră. Întunecată și sub pământ. Ca o fântână. Ca un mormânt.

***

Conducând cu arma, Ethan a deschis ușa de la subsol. Casa era mică. Un hol scurt dădea într-o cameră de zi.

"Oricine ai fi, mișcă-ți fundul aici sau îi voi tăia limba puștiului."

Stomacul lui Ethan s-a prăbușit. A pășit după colț și a privit scena cu un val de greață. Derek era legat cu bandă adezivă de un scaun, cu corpul într-o parte față de Ethan. Lacrimi și sânge se scurgeau pe partea laterală a feței băiatului. Joe era de cealaltă parte a lui Derek, folosind corpul puștiului drept scut. Cu o mână, Joe îi deschidea gura puștiului, iar cu cealaltă mâna avea pregătit cuțitul strălucitor. Ethan nu putea trage. Nu fără să-l lovească pe Derek.

În vederea sa periferică, Ethan o vedea pe Krista întinsă pe podea.

Ea nu se mișca.

"Lasă cuțitul jos, Joe", a spus Ethan.

"În niciun caz." Mâinile lui Joe tremurau. Ochii lui aveau negrul nefiresc al unui dependent de metadonă. "Pune arma jos sau puștiul nu mai vorbește niciodată." Joe și-a demonstrat dorința cu o lovitură în limba lui Derek. Țipătul băiatului a fost distorsionat de strânsoarea dură de pe maxilarul inferior. Sângele îi curgea din colțul gurii.

Dar dacă Ethan ar pune arma jos, ce l-ar împiedica pe Joe să facă tot ce vrea cu Derek? Absolut nimic.

Ethan trebuia să tragă de timp. Cu siguranță, întăririle urmau să sosească în orice moment. "Voi lăsa arma jos dacă îi iei cuțitul de pe față."

"Du-te dracului."

"Cred că avem de-a face cu un impas."

"Prostii. Nu mă poți împușca fără să-l lovești pe puști, și știi asta." Ochii lui Joe străluceau. Se bucura de putere și control. "Aruncă arma sau încep să tai bucăți din copil."

O linie subțire de sânge se scurgea de la marginea gurii lui Derek. Corpul lui Ethan s-a încordat.

"Nu te apropia mai mult." Joe a scos cuțitul din gura lui Derek. Mai mult sânge a țâșnit. Lama trebuie să fi tăiat limba băiatului. Joe a ridicat maxilarul puștiului, întinzându-i gâtul și poziționând marginea ascuțită a armei de-a lun-

gul venei jugulare.

Ethan nu s-a mișcat.

"Aruncă arma și impinge-o aici." Rahat. Rahat. Rahat.

Teroarea îi deschisese ochii lui Derek.

Dar Ethan știa că aruncându-și arma însemna că erau neajutorați. "Nu pot face asta, Joe." Situația trecuse de la rău la cel mai rău scenariu. Unde erau întăririle lui? Și ce aveau de gând să facă când ajungeau aici? Joe era un amestec alarmant de viclenie și nebunie methadică. "Uite, de ce nu-i dai drumul puștiului? O să te las să mă ai pe mine în schimb."

"Atâta timp cât îl am pe acest copil, te am și pe tine. Dar sunt sigur că ai chemat întăriri. Doi ostatici sunt mai buni decât unul." Joe a rânjit și i-a ciupit gâtul lui Derek.

Capitolul 28

Nu te gândi la asta. Ar putea muri oameni. Nu e timp pentru un atac de panică.

Dar lui Abby i se strânse burta și pulsul îi bătea cu putere când a coborât din nou. Treptele erau din lemn și șubrede. A treia treaptă scârțâia. Abby s-a mutat într-o parte pentru a reduce la minimum orice alt sunet. Coborând până jos, Abby a întredeschis ochii în întuneric. Șase trepte duceau la podeaua subsolului. Cizmele ei se zgâriau pe cimentul prăfuit. Puțina lumină cenușie de la ușa deschisă se termina la doi pași în fața ei. Următorul pas avea să o ducă în întuneric total.

Vocile murmurate au atras-o pe Abby în umbrele subsolului. Și-a scuturat cristalele de gheață de pe jachetă și și-a împins gluga care picura de pe cap. Îmbrăcămintea ei exterioară era impermeabilă. Perlele de umezeală care îi curgeau între omoplați și se adunau la baza coloanei vertebrale erau transpirație pură. Ochii ei s-au adaptat la lumina redusă. O formă mare și unghiulară se

zărea de cealaltă parte a camerei. S-a târât pe lespede. Scările.

Abby s-a furișat în sus. În partea de sus, ușa era deschisă. Rămânând jos, a aruncat o privire peste prima treaptă. La capătul unui coridor scurt și întunecat, Ethan era cu spatele la ea. Își îndrepta arma în față. La vreo opt metri în fața lui, îl putea vedea pe Derek pe un scaun și pe Joe care îl folosea pe băiat drept scut. Fața și gura lui Derek sângerau, gâtul și jacheta gri deschis erau ude și roșii. Furia și mila ardeau în pieptul lui Abby în timp ce Joe făcea o tăietură superficială în gâtul băiatului.

Derek a scos un geamăt scăzut.

Și dintr-o dată, Abby nu se mai temea pentru ea. Nimic din ceea ce i se putea întâmpla nu putea fi mai rău decât faptul că Joe îl rănise pe Derek.

"Lasă arma jos, polițistule", a spus Joe.

Nu! O nouă explozie de teamă o străbătu pe Abby.

Ethan și Joe se aflau într-un impas, dar Joe avea să câștige pentru că inima lui Ethan trebuie să se răsucească la fel de tare ca a lui Abby la vederea copilului sângerând și îngrozit. Odată ce Ethan ar fi pus arma jos, ar fi fost și el în pericol.

"Haide, Joe. Ia-mă pe mine în locul puștiului", s-a oferit Ethan.

O, Doamne. Nu Ethan. El o învățase să aibă încredere, să fie parte a unei relații mai degrabă decât un suflet separat și pierdut. Nu putea lăsa să i se întâmple nimic.

Ea îl iubea.

Joe a scuturat din cap. "Ți se pare că sunt prost? În niciun caz nu voi lua ostatic un polițist."

Răspunsul a adus calmul în membrele tremurânde ale lui Abby. Joe nu-l voia pe Ethan. Joe o voia pe Abby. Putea să simtă asta în măduva oaselor ei. Exista o singură soluție la problemă, ceva ce Joe nu ar fi putut refuza - ea. Ea era o soluție dublă: încheierea contractului și biletul de ieșire din închisoare.

Abby a băgat bine arma în spatele blugilor și și-a tras jacheta udă peste ea. Apoi a ieșit din pivniță, cu mâinile ridicate, palmele îndreptate spre Joe, într-o poziție de supunere. "Nu-l vrei cu adevărat, nu-i așa, Joe?"

"Uite cine este, târfa care nu a vrut să moară." Ochii lui Joe s-au luminat.

"Ai mai multe vieți decât o pisică nenorocită."

"Abby, ce faci?" Ethan a țipat. "Pleacă de aici."

Ea l-a ignorat și și-a ținut ochii ațintiți asupra lui Joe. "Facem un târg. Mă dau pe mine pentru ei. Este singura ta șansă de a ieși de aici și știi asta. Poliția va fi aici în câteva minute."

Speranța strălucea în ochii lui Joe.

Abby a mai făcut un pas înainte. "Haide. Să mergem. Tu și cu mine putem pleca de aici chiar acum. Toți ceilalți rămân."

Joe a încremenit de nehotărâre. Transpirația îi picura din tâmplă pe obraz.

"Minute, Joe. Vor fi aici în câteva minute." Abby a vrut ca vocea ei să nu tremure. Frica îi zguduia oasele. Nu pentru ea însăși. Asta trecuse. Nu, acum îi era teamă că el nu-i va accepta oferta. Că avea o dorință de moarte și că ar fi vrut să rămână aici și să se angajeze într-un schimb de focuri cu poliția de tip "go-out-in-a-blaze-of-glory".

Dar odată cu drogul, speranța strălucea prin ochii lui dilatați.

Joe nu dorea să moară. Voia o ieșire.

"Ce crezi că se va întâmpla dacă rămâi aici?" Ea a înaintat. "Eu sunt cea pe care ai vrut-o tot timpul, nu?"

Joe și-a lins buzele. Își putea gusta libertatea? Abby spera că da. Oricât de mult nu ar fi vrut să meargă cu el, trebuia să îl îndepărteze de Derek și Ethan. Nu putea suporta ca vreunul dintre ei să pățească ceva. Oricum, părea condamnată să atragă ucigași. Chiar dacă scăpa de acesta, cu siguranță urma altul. Nu ar fi trebuit să aibă niciodată relații personale. Pericolul pentru Ethan, Derek și Krista era numai vina ei.

S-a mișcat în jurul lui Ethan, stând prea departe pentru ca el să ajungă la ea și să o facă să se oprească.

"Abby, nu face asta", a spus Ethan.

S-a oprit la câțiva metri în fața lui Joe. "Ce spui?"

Răspunsul se afla în setul gata de rulare al corpului lui Joe. "Întoarce-te." Abby a pivotat, dându-i spatele. A întâlnit privirea lui Ethan din cealaltă parte a camerei. Propria ei teroare se reflecta în ea. El a implorat-o în tăcere. Dar decizia fusese luată.

Joe s-a mișcat mai repede decât anticipase ea. Într-o clipă, era în spatele ei. O mână a apucat-o de umăr. Marginea ascuțită a cuțitului a apăsat pe pielea gâtului ei. Ea s-a aplecat pe spate pentru a împiedica lama să ajungă la gâtul ei și arma din brâu să-l atingă pe Joe.

"Nu veni după noi. Îi voi tăia gâtul." Joe a îndepărtat-o. "O s-o omori oricum", a spus Ethan.

"Adevărat", a recunoscut Joe. "Dar o voi ucide chiar acum, nu mai târziu."

Abby s-a împiedicat de ceva. Fără să-și miște bărbia, și-a aruncat privirea în jos. Domnul Sheridan zăcea pe podeaua bucătăriei. Sângele îi acoperea hainele de la o rană deschisă în gât. Priveliștea îi arăta foarte clar ce putea face cuțitul de la gâtul ei cu o mică mișcare. Vina a cuprins-o, slăbindu-i coloana vertebrală. Moartea domnului Sheridan fusese tot din vina ei.

"Înăuntru", a îndemnat Joe.

Abby a deschis ușa din fața ei. Aceasta ducea în garajul cu două mașini. Pick-up-ul albastru al lui Joe era parcat lângă Mercury-ul cu patru uși al domnului Sheridan. Joe i-a înmânat cheile lui Abby peste umăr. "Tu conduci."

A apăsat pe un buton de pe perete. Cu un zgomot șuierător, ușa garajului s-a ridicat. Joe a împins-o în partea pasagerului. A coborât cuțitul pentru a-i arăta burta, a forțat-o să se așeze pe bancheta camionului.

OK. Asta a fost rău. El avea un cuțit îndreptat spre partea ei, dar și ea era înarmată. Și nu ar fi fost asta o surpriză pentru Joe? Din păcate, nu avea cum să scoată arma în poziția în care se afla. S-a întins după centura de siguranță.

"Fără centură de siguranță pentru tine." Joe a trecut cu cuțitul peste partea ei. Vârful i-a sfâșiat jacheta izolantă. "Fără accident de mașină intenționat." Și-a fixat și el centura.

Totuși, nu o putea înjunghia în timp ce ea conducea. Va aștepta să fie în siguranță înainte de a-și elimina ostaticul. În cele din urmă, se vor opri. Abby avea nevoie doar de câțiva metri de spațiu. Dacă reușea să scape de la îndemâna lui, îl putea împușca.

"Du-te!" El a înțepat-o în coaste. Durerea i-a ars partea laterală când vârful cuțitului i s-a înfipt în piele. Sângele îi curgea cald pe șold.

Abby a ieșit cu spatele din garaj în stradă. Trecând la volan, a apăsat prea

tare accelerația. Cauciucurile s-au învârtit. Joe i-a mai dat o mică lovitură. Sângele, umed și cald, i-a udat blugii. "Ia-o ușor."

A apăsat ușor pe accelerație. Camionul s-a rostogolit înainte, iar ea a ieșit din zonă. Cartierul era o mizerie gri, umedă.

"Fă la dreapta." Joe porni încălzitorul. Aerul cald sufla din gurile de ventilație, dar oasele lui Abby tremurau.

A virat încet pe drumul de țară care ducea departe de oraș. Asfaltul era acoperit de un strat subțire de ploaie înghețată. Gheața se adunase pe ștergătoare. A pornit dezaburitoarele.

"Nu prea repede." Joe și-a rotit capul să se uite în spatele lor. "Nu vrem să atragem atenția."

Sirenele urlau, dar Abby se îndepărta de ele.

"Norocul meu s-a schimbat în sfârșit." Joe a deschis torpedoul. Intestinele lui Abby s-au răcit mai tare decât noroiul de pe parbriz. El a scos un pistol.

***

Plămânii lui Ethan se contractară când ușa se închise în urma lui Abby și Joe.

Nu! Ea dispăruse. Trebuia să meargă după ea.

Un scâncet al lui Derek îl scutură pe Ethan din amețeală. Cât de grav era rănit puștiul?

"Trebuie să o găsești." Cuvintele tremurânde ale lui Derek erau incoerente, iar vorbirea era clar dureroasă.

Sirenele sunau slab în depărtare.

"Știu." Privirea lui Ethan se îndreptă spre Krista, inconștientă pe podea.

Pieptul ei urca și cobora. "Ajutorul este pe drum."

Derek a dat din cap, trăgându-și capul spre ușă. "Te rog. Pleacă."

Ethan a fugit la garaj. A luat un set de chei de pe un cuier de perete și a sărit în sedanul mare. Să ia mașina domnului Sheridan era mai rapid decât să

alerge înapoi la casa lui Abby pentru a lui. S-a oprit la ieșirea din complex. În ce direcție?

Departe de sirene, a decis el, și a virat la dreapta. Precipitațiile mixte se transformaseră în ploaie înghețată 100%. Vizibilitatea era la fel de proastă ca și tracțiunea. Suprafața drumului era neagră și alunecoasă ca o pată de ulei. Ethan simțea cum gheața aluneca sub cauciucuri, dar împingea mașina oricum.

Nu puteau ajunge prea departe.

O pată albastră în depărtare i-a dat speranță. A accelerat. Te rog, fă ca ea să nu fie moartă.

Ethan s-a apropiat. Un SUV. Nu Abby. Unde era ea?

***

După ce Abby a pus câțiva kilometri între Joe și oamenii pe care îi iubea, teama pentru propria ei siguranță i s-a adunat proaspătă în gât. Era singură cu un criminal, un om care încercase deja să o ucidă de două ori.

"Încetinește." Joe a arătat spre o intersecție din față. "Întoarce la stânga acolo."

"De ce vrei să mă omori?" Abby a aruncat o privire.

"Nu tu trebuie să pui întrebările." Joe a strecurat cuțitul în teaca de la curea și și-a așezat pistolul cu dezinvoltură pe coapsă. Botul nu era îndreptat spre ea. Care erau opțiunile ei? "De data asta mă asigur că ești moartă sută la sută. Un glonț nu va părea un accident, dar este rapid și eficient. Te-am urmărit până ai tras pe dreapta, apoi am așteptat să leșini. Ți-am condus mașina până la pârâu. Erai leșinată când ți-am împins mașina în apă. A trebuit să merg trei kilometri până la mașina mea în furtuna aia nenorocită. Nu aveai cum să scapi. Ți-am pus destul suc în sticlă ca să te adormi ore întregi."

"Am păstrat jumătate pentru după cursa mea."

"Ei bine, la naiba cu mine. Nu m-am gândit la asta." Joe și-a scărpinat bărbia. "Ai scăpat și de bombele mele chimice. Nu contează. De data asta nu

ne mai prostim."

"Și dacă te plătesc să nu mă omori?", a întrebat ea.

"Sunt unii oameni pe care nu-i pornești. Ceea ce vei face chiar acum este să taci naibii din gură. Te-am prins. Gata cu norocul pentru tine. Am de gând să fac asta o dată pentru totdeauna." Joe părea relaxat și încrezător. De când ieșiseră de pe șoseaua principală, la câțiva kilometri în urmă, nu se mai uita pe geamul din spate la fiecare zece secunde.

S-a dus ideea asta. Înapoi la găsirea unei modalități de a scăpa. Putea să accidenteze mașina. Dar Joe purta centura de siguranță. Ea nu. Intrarea într-un copac ar fi fost probabil mai rău pentru ea decât pentru el. Frânarea bruscă nu ar fi funcționat pe drumul înghețat.

"Fă la stânga", a spus el.

Abby s-a întors. Camionul s-a răsturnat, dar ea l-a îndreptat. Un kilometru mai târziu, drumul se curba la dreapta. Chiar în față, Packman Creek bolborosea pe cealaltă parte a unei fâșii înguste de iarbă. Ea se trezise în pârâu, la doar câțiva kilometri în aval de aici. Abby a trecut ușor prin următoarea curbă, cu mai multă grijă. Nu voia să ajungă din nou în pârâu.

Sau da?

Tremura la amintirea scufundării în apa înghețată. S-ar putea să nu fie atât de norocoasă a doua oară. Înecul era o posibilitate clară. Dar putea fi ceva mai rău decât ceea ce avea Joe în minte? Dacă se ducea la destinația lor finală, privată, se confrunta cu un glonț în cap.

Joe s-a ridicat și a început să scaneze zona cu un ochi critic. Căuta un loc unde să o omoare și să-i arunce cadavrul? Degetele îi tremurau pe pistol. A verificat încărcătura. "Trage aici."

Arma lui era în mâna lui. Arma ei era la spatele ei. Ar fi putut să o scoată în timp ce cobora din mașină înainte ca Joe să o împuște? Se îndoia.

Privirea i-a alunecat spre pârâul agitat. O mică posibilitate de scăpare era mai bună decât niciuna.

A smucit volanul. Mașina a derapat într-un unghi spre malul pârâului. O denivelare a făcut-o să cadă peste volan.

"Ce naiba?" Joe și-a aruncat arma și s-a agățat de cotieră. Camionul a

ricoșat și s-a izbit de malul înzăpezit și a lovit apa mai tare decât anticipase Abby. Airbag-ul i-a explodat în față. Brațul stâng i s-a îndoit. Durerea i-a străbătut cotul ca un fulger de electricitate.

Lângă ea, Joe a tușit. "Rahat. Târfă proastă."

Praful plutea în aerul umed. S-a întors pe scaun și a lovit-o cu pumnul în față. Durerea i-a străpuns pometele. A clipit la întunericul care se strecura prin câmpul ei vizual. Leșinul însemna moarte.

Apa i-a răcit gleznele lui Abby. Joe a deschis geamul și și-a desfăcut centura de siguranță. S-a aplecat, băgându-și mâna în cei 20 de centimetri de apă de pe parchet și pipăind în jur. S-a așezat în picioare și a scuturat apa de pe țeava pistolului său.

Inima lui Abby a cedat. De data asta, nu va scăpa de moarte. Mașina s-a zguduit puternic, iar Joe a căzut într-o parte. Metalul a gemut.

"La dracu'." S-a înălțat pe marginea ferestrei, a alunecat afară și a căzut pe spate cu un strop.

Abby a apăsat pe butonul de la ușa ei. Nu s-a întâmplat nimic. A încercat din nou, dar geamul nu s-a mișcat. Probabil că firele s-au scurtcircuitat.

S-a deplasat pe banchetă. Un val fierbinte de durere i-a urcat pe brațul stâng. S-a uitat în jos. Greața a cuprins-o. Cotul ei nu trebuia să se îndoaie în acea direcție. Pârâul i-a trecut peste genunchi și i-a înghețat coapsele.

Viziunea lui Abby s-a întunecat. Camioneta se învârtea, forța curentului trăgând camionul mai departe spre centrul pârâului. Cabina s-a înclinat, iar gravitația a tras-o pe Abby departe de fereastra deschisă. Apa s-a închis deasupra capului ei și i-a furat respirația.

Capitolul 29

Ethan a oprit mașina și s-a întors în sens invers. Cu un avans de doar câteva minute, Abby și Joe nu aveau cum să ajungă mai departe. Ethan împinsese

Marquis-ul la o viteză nebună pe drumul înghețat.

Probabil că au luat-o pe un drum secundar. Dar pe care? Unde ar fi vrut Joe să meargă?

Joe era din Atlantic City. Cât de bine cunoștea Westbury? Nu prea bine, ar fi presupus Ethan. Cum și-ar găsi un străin drumul folosind drumurile lăturalnice?

Ethan a trecut într-o intersecție. Așteaptă. A frânat. Acesta era drumul care ducea la Packman Creek. A întors. Joe nu putea să cunoască toate drumurile din zonă, dar pe acesta îl cercetase cu siguranță când plănuise să o ucidă pe Abby prima dată. Ethan a învârtit volanul. Mercury-ul a derapat, cu fundul vehiculului balansat înainte. El a virat în derapaj. Mașina s-a îndreptat, iar el a accelerat înainte.

A încetinit la o curbă bruscă a drumului.

Acolo! Chiar în față, o camionetă albastră se afunda în pârâul învolburat. Ud din cap până-n picioare, Joe se împiedica pe mal. Genunchii i-au cedat și a căzut cu fața înainte în apa puțin adâncă. Ethan a cerut întăriri în timp ce frâna. Mașina a alunecat. Pedala a vibrat sub piciorul lui în timp ce sistemul antiblocare a intrat în funcțiune. A oprit și a sărit din mașină. A sprintat până la marginea apei.

Bunăstarea lui Joe Torres nu era o problemă pe radarul lui Ethan. Unde era Abby?

Trebuie să fie prinsă în camioneta aproape scufundată. Ethan a plonjat în pârâu. Apa înghețată i-a șocat corpul în timp ce i se prelingea pe coapse.

O stropire i-a atras atenția. Ethan s-a întors. Joe era într-un genunchi, cu arma în mână. Ethan și-a scos arma. Prea târziu. Primul glonț l-a nimerit în piept. Impactul l-a învârtit. A căzut în genunchi. Și-a ridicat arma. Înainte să poată ținti sau trage, al doilea glonț l-a doborât din picioare și l-a aruncat în pârâul înghețat.

Abby...

***

Abby a ieșit la suprafață și a tras o gură de aer dureroasă. Camionul s-a așezat pe o parte. Ținându-și strâns membrul rănit, s-a ridicat pe coloana de direcție și și-a împins umerii pe fereastra pasagerului. Un deget de la picior pe bord i-a ridicat corpul și l-a scos prin deschizătură. A aterizat pe spate în pârâu. Curentul era suficient de puternic pentru a mișca o camionetă. Putea să ajungă la mal?

Ce alegere a avut ea?

A vâslit cu un braț, înclinându-se spre mal ca și cum ar fi fost prinsă întrun val. Picioarele ei se târau pe fund.

O împușcătură a răsunat peste vuietul pârâului inundat. Abby s-a ridicat brusc în picioare și s-a învârtit spre sunet. La câțiva metri de ea, Joe își îndrepta arma spre Ethan, care stătea la șase metri distanță. Abby și-a depărtat picioarele pentru a se echilibra împotriva curentului adânc până la coapsă. S-a chinuit cu tivul strâmt al jachetei ei. Împingând țesătura în sus, și-a luat arma și a adus-o în jur.

Joe a tras din nou. Ethan a dat înapoi din cauza impactului glonțului. A alunecat sub apă.

Abby a strigat: "Nu!"

Joe s-a întors spre ea și și-a apropiat arma. Abby a apăsat pe trăgaci de trei ori într-o succesiune rapidă. Joe a căzut pe spate, prăbușindu-se printre foile de gheață subțire de la marginea apei. Capul i s-a scufundat sub suprafață.

Abby s-a repezit spre Ethan. Apa înghețată îi încetinea pașii. L-a zărit plutind chiar sub suprafață, la un metru și jumătate de apă. L-a apucat de partea din spate a jachetei și l-a întors. Ochii i s-au deschis și a tușit. Inima lui Abby și-a reluat bătăile în timp ce își folosea brațul bun pentru a-l târî până la mal, apoi s-a prăbușit pe malul noroios al râului. Respirația lui Ethan era șuierătoare. Abby a îngenuncheat lângă el și i-a legănat capul în poală. Era prea greu pentru ca ea să-l scoată până la capăt din apa înghețată. Pielea lui era de un gri palid, iar ochii își pierdeau concentrarea.

"Rămâi cu mine", a implorat ea, cu inima îndurerată. El nu putea muri.

Sirenele se apropiau. Un minut mai târziu, două mașini de patrulare și un SUV au ajuns la fața locului.

"Te rog, nu muri." Abby i-a cuprins fața lui Ethan. De ce îi luase atât de mult să își deschidă inima? "Te iubesc."

Te rog, să nu fie prea târziu.

Capitolul 30

Micuța sală de așteptare chirurgicală era rece și scaunul de plastic tare. Abby tremura. O radiografie a arătat că cotul ei era fracturat, dar toate oasele erau la locul lor. Brațul îi fusese ghipsat la un unghi de nouăzeci de grade. Fusese încălzită și eliberată. Brooke îi adusese haine uscate și un hanorac gros, dar fusese nevoită să taie mâneca stângă pentru ca Abby să i-l poată pune pe ea. O pătură îi drapa umerii, iar brațul îi era ridicat pe o pernă. Brooke voia să o ducă acasă, dar chiar dacă medicul de la Urgențe spusese că rănile lui Ethan nu îi puneau viața în pericol, Abby nu voia să plece până nu ieșea din operație.

Șeful O'Connell a apărut în ușă. "Vreo veste?"

"Nu", a spus Abby.

"Cum e Derek?"

"Chirurgul plastician lucrează acum la el." Șeful și-a coborât greutatea în scaunul de lângă Abby.

Deși tăieturile de pe fața lui Derek erau mici, medicul de la Urgențe nu a vrut ca el să aibă cicatrici faciale care să-i amintească permanent de trauma suferită.

Abby își schimbase poziția, dar nu se putea simți confortabil. "Poate ar trebui să mă duc să-l verific."

"Derek nu ar ști că ai fost acolo. L-au sedat ca să lucreze la limba lui." Șeful a înghițit.

Lui Abby i s-a întors stomacul pe dos.

"Da. Ideea îmi dă și mie fiori." Bărbatul cel mare a tresărit. "Brooke este cu el. Ți-a spus Joe Torres de ce te urmărește?"

"Nu", a spus Abby. Și cu siguranță nu avea de gând să vorbească în morgă.

Șeful nu a spus nimic, dar Abby simțea cum tensiunea se scurge din el. Nu se simțea confortabil cu capetele lăsate în suspensie de moartea lui Joe.

Mișcarea din ușă a speriat-o pe Abby, dar nu era chirurgul. Mama lui Ethan, Lorraine, s-a grăbit să intre în cameră. L-a îmbrățișat pe șef.

"A fost drăguț din partea ta să trimiți o mașină pentru mine. Aș fi putut conduce. Vremea se înseninează."

"Nu a fost nicio problemă." Șeful a roșit.

"Ai vești de la chirurg?" a întrebat Lorraine. "Când ai sunat, ai spus că ei cred că Ethan va fi bine."

"Va fi." Șeful și-a ciupit podul nasului. "Slavă Domnului că purta vesta Kevlar."

Unul dintre gloanțele lui Joe îl lovise pe Ethan în plin în piept. Dacă nu ar fi purtat armura, Ethan ar fi fost mort. Celălalt glonț îl lovise în umăr, iar pierderea de sânge fusese minimizată de temperatura apei.

Lorraine s-a întors spre Abby cu brațele deschise. "Oh, dragă. Nu vreau să te rănesc." Lorraine se încruntă la ghipsul lui Abby și îi strânse ușor brațul bun.

"Cum ai ajuns aici atât de repede?" a întrebat Abby. Ethan fusese adus la spital cu doar câteva ore în urmă.

"Aproape că nu am reușit. Am ajuns într-un zbor în zori de zi la New York. Am luat un tren de acolo și am ajuns în această după-amiază." Lorraine și-a înclinat capul.

Dar? "Credeam că ești în Florida pentru încă două săptămâni."

"Ethan m-a sunat ieri și m-a întrebat dacă aș veni mai devreme acasă." Rânduri de îngrijorare s-au alungit din colțurile ochilor lui Lorraine. "Mi-a spus că a aplicat pentru a fi părintele adoptiv al lui Derek și m-a întrebat dacă m-ar deranja să vin acasă să ajut cu el. Bineînțeles că nu m-a deranjat, deși vremea a făcut ca venirea aici să fie o provocare."

Cuvintele lui Ethan răsunau în capul lui Abby. *Crede-mă, Derek. E doar temporar*. Depusese deja actele când a spus asta?

Abby a închis ochii și și-a sprijinit capul de perete. Derek era un copil, și încă unul afectat. Incapacitatea lui de a avea încredere în Ethan era de înțeles.

Dar Abby... Chiar și după tot ce făcuse el pentru ea, nici ea nu avusese încredere în el.

Va fi ea vreodată normală?

"Nu ți-a spus în caz că nu se poate." Lorraine a luat scaunul din partea opusă a lui Abby. "Nu a vrut ca Derek să fie dezamăgit."

Emoțiile i-au înfundat gâtul lui Abby. "Derek ar fi apreciat faptul că a încercat."

"Vestea bună este că avem o aprobare temporară. Derek poate veni acasă cu noi când va fi eliberat."

"Oh, slavă Domnului." Abby lăsă să scape un pic de tensiune. "Nu știi cât de ușurat va fi Derek."

Lorraine s-a aplecat mai aproape. "Cum se simte mama lui?"

"Nu știu." Abby s-a uitat la șeful O'Connell.

"Are o comoție cerebrală. Rănile fizice nu îi pun viața în pericol, dar era destul de zdruncinată când au adus-o paramedicii." A ridicat din umeri. "Părerea mea este că va merge direct de aici la un centru de reabilitare. Nu-l va primi pe Derek înapoi pentru o lungă perioadă de timp."

"Ei bine, poate rămâne cu noi pentru totdeauna." Lorraine a dat din cap cu emfază. "Te doare mult brațul?"

Da. "Nu e prea rău", a spus Abby.

"Dacă vreți să mergeți acasă, vă sun imediat ce iese chirurgul", s-a oferit șeful.

Abby și-a ridicat capul. "Nu. Sunt bine." În ciuda pastilelor pe care i le dăduse medicul de la Urgențe, durerea pulsa prin cotul lui Abby cu fiecare bătaie a inimii ei. Și știa din experiență că nimic nu o va face să se simtă caldă în următoarele două zile.

Nu se va putea odihni până nu-l va vedea pe Ethan cu ochii ei.

Sau cel puțin așa credea ea.

"Abby." O bătaie pe mâna ei a trezit-o pe Abby. A clipit și și-a frecat ochii. Trebuie să fi ațipit. Lorraine stătea în fața ei. Un chirurg cu freza verde ieșea din sala de așteptare, evident că tocmai terminase de făcut o actualizare a stării lui Ethan. Șeful O'Connell stătea lângă ușă.

"A ieșit din operație și s-a trezit." Lorraine și-a strâns poșeta lângă ea. "Îl pun în aceeași cameră cu Derek. Îi putem vedea pe amândoi în câteva minute, dacă vrei."

"Da." Abby s-a clătinat când s-a ridicat. "E bine?"

"E bine." Șeful a pus o mână sub cotul ei bun. "Glonțul nu a lovit nimic vital. L-au scos și l-au cusut."

Cei trei au mers pe hol și au intrat în lift. Ethan era deja instalat când au ajuns în cameră.

Lorraine a făcut zoom și i-a îndepărtat părul de pe față. "N-ar trebui s-o sperii așa pe bătrâna ta mamă."

"Unde este Abby?" Vocea lui Ethan era răgușită.

"Chiar în spatele meu." Lorraine a turnat apă într-o cană dintr-un ulcior de plastic de pe tava lui. I-a ținut-o aproape de gură ca să poată bea prin pai. Ochii lui Ethan s-au mutat peste umărul mamei sale, la Abby.

"Mă duc să iau o ceașcă de cafea." Lorraine s-a dat la o parte din drum.

Ochii îi erau umezi când a trecut pe lângă Abby.

"Voi merge cu tine." Șeful O'Connell i s-a alăturat în hol. Abby se apropie de pat.

Ethan s-a întins după mâna ei. "Am crezut că te-am pierdut."

"Asta înseamnă că suntem doi." Abby s-a aplecat în jos și i-a sărutat ușor buzele. Și-a sprijinit fruntea de el pentru câteva secunde, apoi i-a șoptit la ureche: "Te iubesc."

"Știu. Te-am auzit în pârâu." Ethan a sărutat-o și el. "Și eu te iubesc."

"Nu mă îndoiesc de asta." Abby a suspinat pe obrazul lui. "Nu tu ești cel cu bagaje cât să umple un tren de marfă."

El i-a strâns mâna. "Te iubesc pe tine și fiecare kilogram de bagaj care vine cu tine."

O lacrimă a alunecat pe obrazul lui Abby. "Slavă Domnului. Am crezut că am dat-o în bară."

"Ți-ai riscat viața ca să ne salvezi pe mine și pe Derek", a spus Ethan. "Sigur, am fost furios când ai făcut-o, dar numai pentru că nu puteam suporta gândul că Joe te va răni. Chiar credeai că o să-mi pierd dragostea față de tine

pentru un exces de curaj?"

Ușurarea care curgea prin venele lui Abby era mai bună decât medicamentele pentru durere. L-a sărutat din nou. "Ar fi trebuit să știu mai bine. Gata cu îndoielile. Niciodată."

"Sper că nu." I-a privit ghipsul. "Acum, ce s-a întâmplat? Spune-mi totul."

"Mi-am rupt cotul."

"Ce s-a întâmplat cu Joe Torres?"

"E mort." Lui Abby i s-a întors stomacul pe dos. "L-am împușcat." Încă nu-i venea să creadă că a ochit și a tras fără nicio ezitare. Reacția ei fusese un reflex. Joe încerca să-l omoare pe Ethan. Abby l-a oprit. Nu s-a gândit la nimic.

Ethan i-a strâns mâna. "M-ai salvat."

"Acum suntem chit." Extenuarea o inundă pe Abby când îi atinse mâna și îi privi pieptul ridicându-se și coborând. Ethan arăta mai mult decât bine. Respira și era cald și viu. Momentul în care Joe îl împușcase avea să rămână imprimat în mintea ei pentru totdeauna. "Simt că ar trebui să am mai multe remușcări. Am ucis un om."

Fără îndoială, vinovăția va veni cu timpul.

"A încercat să te omoare de mai multe ori. M-a împușcat. I-a tăiat fața lui Derek. Nu există niciun motiv pentru care să te simți vinovată." Ethan a clipit. "Asistenta a spus că îl pun pe Derek aici cu mine. Cum se simte?"

"Nu l-am văzut de când ne-au adus aici, dar șeful O'Connell a spus că un chirurg plastician l-a cusut, iar Brooke este cu el."

"Suntem chiar aici." Brooke a intrat în cameră. În spatele ei, o asistentă îl împingea pe Derek într-un scaun cu rotile. Bandajele îi acopereau tăieturile de pe obraz și maxilar. Ochii lui erau sticloși în timp ce asistenta îl ajuta să se așeze în pat.

I-a zâmbit lui Abby și a tresărit.

"Eu n-aș încerca să vorbesc încă." Asistenta a ajustat balustrada patului și i-a înmânat telecomanda.

"Va fi înghețată și înghețată pe bază de înghețată nelimitat în următoarele câteva săptămâni." Brooke stătea lângă patul lui Derek. "Dar se va vindeca foarte bine."

Abby i-a dat drumul la mână lui Ethan și s-a dus să-l îmbrățișeze pe Derek. El și-a sprijinit capul pe umărul ei. Ea s-a îndreptat și și-a șters o lacrimă care îi curgea din ochi. Privirea lui a căutat-o pe a ei, frica persistând sub glazura sedativului. Voia el să știe despre mama lui? Abby s-a aplecat mai aproape și a șoptit: "Mama ta e bine, dar nu o putem vedea acum."

El a dat din cap, trupul lui cedând de ușurare. Abby știa exact cum se simțea el. În picioarele ei au început să apară mici tremurături.

"Sincer, Abby, arăți mai rău decât el", a spus Brooke.

"Ea vine acasă cu mine." Lorraine s-a întors în cameră și a pus un braț în jurul taliei lui Abby.

"Mă pot întoarce la mine acasă", protestă Abby, deși ultimul lucru pe care și-l dorea era să fie singură.

"Prostii. Câinele tău este deja la mine acasă - Ronnie este acolo cu el - și tu nu prea ești în stare să conduci." Lorraine o strânse ușor. "Și dacă nu te simți bine în timpul nopții? Cred că Ethan se va odihni mai ușor dacă ești cu mine, nu-i așa?" Lorraine i-a aruncat lui Ethan o privire ascuțită.

"Categoric." Ethan i-a oferit un zâmbet pe jumătate drogat.

Îmbrățișarea Lorenei era atât de reconfortantă, încât Abby nici nu se sinchisea de faptul că strângea tăieturile mici pe care Joe le făcuse cu cuțitul său.

Abby l-a sărutat pe Derek pe creștetul capului. Ethan a primit un sărut pe buze care i-a făcut inima să o doară.

Ethan a șters o lacrimă de pe obrazul lui Abby cu degetul mare. "Derek și cu mine vom fi bine aici. Nu-i așa, Derek?"

Băiatul a dat din cap.

"Du-te să te odihnești", a implorat Ethan.

"În regulă." Abby îi lăsă pe Lorraine și pe șef să o conducă în holul Urgențelor. Ușile principale se încuiaseră cu ore în urmă. Afară, lapovița se oprise și temperatura crescuse peste limita de îngheț. Dar vântul îi trecea un fior prin oase lui Abby. Șeful O'Connell și-a adus SUV-ul la intrarea în spital și i-a condus la fermă. În casă, Lorraine a încercat să absoarbă salutul entuziast al lui Zeus.

Ronnie, verișoara lui Ethan, era în bucătărie. Era îmbrăcată în blugi, cizme și un pulover. Poate că Ronnie nu era de serviciu, dar își inclusese arma în ținuta ei casual. "Cum e totul?"

Lorraine i-a bâzâit nepoatei ei pe obraz și a pus-o la curent. "Mulțumesc pentru că ai avut grijă de casă."

Sweetums s-a frecat de piciorul lui Lorraine și a șuierat la Abby. Câinele s-a speriat, ceea ce părea să mulțumească pisica. Aceasta a sărit pe raftul cu cărți și a privit în jos cu un amestec de dispreț și superioritate.

"Mă bucur să te ajut, mătușă Lorraine. Caii și Zeus sunt hrăniți." Ronnie s-a aplecat să frece capul lui Zeus. "Dar pisica ta e rea. Nu-i așa, Zeus?"

Câinele s-a lovit de picioarele lui Abby. Ea s-a pus într-un genunchi, l-a îmbrățișat cu un braț și și-a îngropat fața în gâtul lui masiv pentru un minut.

"Rămâi?", a întrebat-o șeful pe Ronnie.

"Da", a spus Ronnie.

"Atunci mă duc acasă." Șeful a plecat.

"Mă duc să mai verific o dată caii. O să scot câinele afară dacă tot sunt acolo." Ronnie și-a pus haina pe ea. "Haide, Zeus."

Zeus a urmat-o afară.

Abby s-a clătinat. "Dacă nu te superi, mă duc în pat."

Lorraine a condus-o pe Abby în camera de oaspeți. "Ești sigură că nu ai nevoie de nimic? Ai medicamentele pentru durere?"

"Sunt pregătită." Abby nu era obișnuită ca cineva să se agite în jurul ei, dar grija Lorenei îi dădea un punct cald în mijlocul pieptului.

"Noapte bună atunci." Lorraine a închis ușa în timp ce ieșea.

Fiecare centimetru din corpul lui Abby o durea. S-a târât în pat, încă îmbrăcată în pantalonii de yoga și tricoul de trening pe care îl purtase la spital.

Avea senzația că tocmai închisese ochii când un zgomot a trezit-o. Abby s-a ridicat. Chiar și în camera luminată, i-a luat un minut să se orienteze.

Lovitură.

Probabil că era pisica. Abby s-a așezat în picioare. Agonia îi zdrobise cotul. Corpul îi era febril - fierbinte, gura uscată ca nisipul. O privire aruncată la noptieră i-a spus că efectul analgezicelor trecuse. Făcând tot posibilul să nu-

și zdruncine brațul, s-a ridicat ușor în picioare și a mers cu grijă spre ușă. Holul și casa de dincolo erau întunecate. Abby a pipăit după un întrerupător în timp ce se îndrepta spre bucătărie. Unde era? Durerea îi ținea nervii la distanță și, sinceră să fie, era prea obosită pentru ca fobia ei să își facă efectul.

Mâna ei a atins peretele din bucătărie. Luminile s-au aprins. O femeie stătea în mijlocul camerei și îndrepta o armă spre Abby.

Capitolul 31

Docul scârțâia sub picioarele lui Ryland. Apa întunecată a golfului se unduia în alb pe tot parcursul sunetului. De o parte și de alta, bărcile se legănau. Metalele zăngăneau, iar cozile velelor și parâmele fixate cu grijă pocneau în vânt. Furtuna trecuse, dar frontul rece care împinsese sistemul meteorologic pe coastă lăsase în urma sa un urlet arctic. Se întoarse să privească șantierul naval. Vântul a tăiat cu o forță brută paltonul greu al lui Ryland.

Farurile treceau peste piloni. Paul era aici. Venise singur?

Fusese înțelegerea lor, dar Ryland știa din experiență că promisiunile nu însemnau mare lucru când aveai de-a face cu oameni ca Paul Medina. Un sedan mare parcase în umbră. Mașina lui Ryland era și ea parcată departe de luminile din plafon. Cu cât era mai întunecat, cu atât mai bine.

O altă rafală îi împinse spatele, iar el își înăspri spinarea împotriva împingerii. Deși Ryland ura frigul, un vânt puternic era aliatul lui. Nu alesese docul din întâmplare. În cazul în care Paul ar fi vrut să-l tragă pe sfoară și să poarte un microfon la întâlnirea lor, sunetele vântului și ale apei ar fi interferat cu recepția microfonului, făcând inutilă o înregistrare. Paul știa și el acest lucru și, având suspiciuni similare față de Ryland, fusese de acord cu locul neutru de întâlnire.

O figură întunecată a ieșit din vehicul și s-a îndreptat spre el. O mică strălucire portocalie se legăna odată cu pașii lui. Oprindu-se la câțiva metri de

Ryland, Paul nu s-a plâns de frig. În loc de o stradă cu două sensuri, încrederea era o fundătură în relația lor.

Paul a dat din cap în semn de salut. Și-a scos trabucul dintre dinți. "Țigară?"

"Nu. Mulțumesc." Ryland nu avea chef de amabilități sociale.

Paul i-a simțit înclinația spre afaceri. "Te-ai mai gândit la propunerea mea? Mă gândesc doar la interesele tale."

"Tu ai fost? Ai încercat să o omori?" Ryland a mușcat din cuvinte. O rafală proaspătă a bătut din golf și i-a smuls haina.

"În primul rând, eu nu *încerc* să omor pe nimeni." Paul a lăsat implicația să atârne în aer. Și-a atins trabucul deasupra apei. Cenușa și-a luat zborul, strălucirea stingându-se la câteva secunde după ce a părăsit vârful aprins. "În al doilea rând, habar nu am despre cine vorbești."

"Fiica mea."

Ochii lui Paul nu trădau nimic. "Ai o fiică?"

"N-ai știut?" Ryland ar fi vrut să fie pe picior de egalitate emoțională în această conversație. Dar familia era singura lui slăbiciune, singura parte din viața lui pe care nu o putea compartimenta, chiar și fiica pe care o neglijase în toți acești ani.

"Oricât de mult mi-ar plăcea, nu pot ști totul." La naiba cu Paul. Nu dădea niciodată un răspuns direct. Nu recunoștea niciodată nimic. Spunea el adevărul? Existența lui Abby era chiar o surpriză? Paul era un mincinos al naibii de bun. Bărbații fără conștiință erau de obicei așa. Ryland trebuia să știe.

"Niciunul dintre noi nu poate", a spus Ryland. "Facem cele mai bune alegeri cu informațiile pe care le avem la dispoziție."

Ochii lui Paul au pâlpâit. "Ești sigur că nu vrei să-ți reconsideri decizia cu privire la afacere? Așa cum ți-am spus ultima dată când am vorbit, există și alte părți supărate de acțiunile tale. Poate că una dintre ele a aflat de existența fiicei tale. Amenințările la adresa propriei familii sunt atât de deranjante."

"Ai dreptate. Poate că ar trebui să-mi reconsider toate opțiunile."

"Acesta ar fi cel mai bun mod de a asigura viitorul familiei tale." Ochii lui Paul străluceau de victorie și lăcomie. Spre deosebire de industria cazinourilor

și a divertismentului, traficul de droguri era insensibil la recesiunile economice. "Voi anunța părțile interesate. În cât timp va fi pusă în aplicare decizia ta?"

"Imediat."

Paul a dat din cap cu entuziasm. "Ai luat o decizie înțeleaptă, prietene."

"Nu prea suntem prieteni."

"Oricum ar fi, te poți odihni mai ușor știind că familia ta este în siguranță." Paul s-a întors și a început să coboare pe doc.

Ryland și-a scos arma, a pus țeava la ceafă lui Paul și a apăsat de două ori pe trăgaci. Paul s-a prăbușit și a căzut pe doc. S-a rostogolit pe o parte. Ochii lui erau o tablă albă. Nici măcar nu avusese șansa de a-și înregistra șocul.

"Da, pot sta liniștit acum că familia mea este în siguranță." Ryland a făcut semn. Oamenii lui au coborât de pe o barcă din apropiere și au luat cadavrul. Le-a înmânat mănușile și arma. Ignorând sunetul lemnului care scârțâia în timp ce unul dintre angajații săi înlocuia o scândură pătată de sânge, Ryland s-a întors spre orizont. Câteva minute mai târziu, ambarcațiunea se desprinse de ancoră și intră în golf. A urmărit luminile de funcționare ale bărcii până când aceasta a dispărut în întuneric.

A stat o clipă și a privit apa agitată. Cu toată agitația evidentă la suprafața ei, ceea ce se întâmpla în adâncurile ei tulburi rămânea un mister. Uneori își păstra secretele ca pe aur. Alteori le arunca pe țărmuri ca și cum nu ar fi fost demne de eforturile ei.

Ryland nu avea nicio grijă. Oamenii lui știau cum să se asigure că Paul nu va ieși niciodată la suprafață.

Odată ce Paul a aflat despre Abby, a trebuit să moară. Ryland nu avea cum să o pună din nou în pericol. În plus, moartea ar fi servit drept avertisment pentru orice alte părți care se gândeau la diverse modalități de a-l presa să se supună.

Ryland nu va tolera amenințările la adresa familiei sale.

A coborât pe chei și s-a urcat în mașină. Poate că Paul uitase cum să se ocupe de propriile afaceri, dar Ryland își amintea cum se făceau lucrurile înainte să aibă oameni ca Kenneth pe statul său de plată. Uneori, dacă cineva

dorea ca o sarcină să fie îndeplinită, plătea să o facă singur.

***

"Nu te mișca."

Abby a înghețat conform instrucțiunilor. Trebuia să aibă halucinații. A clipit puternic, dar femeia era încă acolo. Femeia înarmată avea în jur de cincizeci de ani, înălțime medie, păr negru aranjat profesional și haine scumpe. Părea vag cunoscută.

Femeia îi dădea lui Abby aceeași privire critică. "Cum ai intrat aici?" a întrebat Abby.

Femeia a ridicat un umăr încrezător. "Fiecare soție ar trebui să învețe să spargă încuietori. Nu știi niciodată ce ar putea ascunde soțul tău."

Unde era Zeus? Ar fi trebuit să latre. Abby l-a zărit în camera alăturată, întins pe o parte. "Ce i-ai făcut câinelui meu?"

Femeia și-a dat ochii peste cap. "I-am dat câteva din pastilele mele de dormit. O *să* fie bine. Ar trebui să fii mai îngrijorată pentru tine."

"Ce dorești?"

"Pe tine. Moartă. Se pare că dacă vreau s-o fac, trebuie s-o fac singură." Tonul ei era dezgustat. "Nici unul dintre cei doi oameni pe care i-am angajat nu a putut să o facă bine."

"Nu înțeleg."

"Bineînțeles că nu. E în regulă. Nu trebuie să fii deșteaptă. Ești blondă și ești drăguță." Marlene a chicotit la propria glumă.

"Cine ești tu?"

"Numele meu este Marlene Valentine. Dacă nu ai fi fiica nelegitimă a unei curve, aș fi mama ta vitregă."

Plămânii lui Abby și-au expulzat tot aerul. O văzuse pe soția lui Ryland doar în fotografii. "Ce? De ce vrei să mă omori?"

"E pe moarte, să știi." După tonul vesel al vocii ei, gândul nu a tulburat-o

pe Marlene. "A fost diagnosticat cu cancer acum trei ani."

Adevărul a lovit-o pe Abby. "Când am fost răpită."

"Nu ești atât de proastă pe cât pari." Cu fiecare cuvânt, ura se revărsa din gura lui Marlene. "După ce cretinul ăla de Faulkner ți-a stricat uciderea, Ryland a intrat în remisie. Am lăsat-o așa. Dar cancerul s-a întors și de data asta îl va ucide. Asta înseamnă că și amânarea ta a luat sfârșit. El crede că nu știu, că sunt proastă. Ei bine, dragă, eu știu totul. Și nu doar despre cancer. Știu totul despre fetele de peste ani. Despre curva de maică-ta. Despre tine."

"Nu am avut nimic de-a face cu asta." Abby a făcut un pas înapoi. "Crede-mă, să mă nasc nu a fost decizia mea."

"Nu, dar acum ai puterea de a lua ceva ce aparține de drept fiilor mei." Marlene a îndreptat arma spre Abby. "Am investit treizeci și cinci de ani din viața mea în acel bărbat. Știi câte ore mi-am petrecut în genunchi făcându-l fericit? L-am îndurat să vină în patul meu mirosind a prostituate și dansatoare. Mi-am asumat riscul ca el să nu-mi dea vreo boală oribilă. Și am făcut toate astea pentru fiii mei. Ei merită să moștenească întregul său imperiu. Nu ar trebui să fie nevoiți să-l împartă cu fiica unei curve."

"Nu vreau nimic de la Ryland."

"Atunci de ce l-ai văzut vineri seara?"

"M-am gândit că ar putea ști cine a încercat să mă omoare."

"Nu știe." Un zâmbet mulțumit de sine a răsucit gura Marlenei. "Sunt mult mai deșteaptă decât el."

Abby a mai făcut un pas înapoi.

"Tu vii cu mine." Marlene a gesticulat spre ușă cu pistolul. "Nu ai nevoie de o haină. O să mori înainte să-ți fie frig."

Abby mergea desculță pe gresie. Dacă reușea să obțină o mică distanță între ele, putea să se desprindă. A trecut prin ușa care dădea spre sufragerie și spre ușa din față și s-a avântat spre stânga.

"Întoarce-te aici, cățea mică". Marlene a intrat pe ușă după ea.

Yowl.

"Ah!" a țipat Marlene.

Abby s-a întors. Sweetums își făcea numărul cu spatele arcuit și șuierând

la Marlene. Pantalonii ei scumpi erau sfâșiați. Sângele se prelingea prin materialul mătăsos de la gambele ei. Ea a îndreptat arma spre pisică. Abby și-a ridicat brațul și și-a coborât ghipsul pe încheietura lui Marlene. Arma s-a ciocnit de podea. Marlene s-a învârtit și a apucat-o de păr pe Abby. Pisica a șuierat din nou, iar Marlene a lovit-o cu piciorul.

"Stai pe loc."

Au făcut-o. O Ronnie cu înfățișare ponosită a îndreptat un pistol spre Marlene. "Ridică mâinile în aer."

Furia a contorsionat trăsăturile lui Marlene, dar ea s-a conformat.

"Nu mișca", a ordonat Ronnie. Și-a scos telefonul și a chemat întăriri. "Abby, sunt niște legături de plastic în garaj. Vrei să-mi aduci câteva?"

"Sigur." Abby s-a întors.

Sticla s-a spart. Ceva a bubuit. Marlene a căzut la podea, cu o gaură perfectă în centrul frunții.

"Ce...?" Ronnie a căzut în genunchi. A apucat-o pe Abby și a împins-o în bucătărie. "Stai jos."

Abby își ținea brațul aproape de corp. Corpul îi era ciudat de rece, iar capul îi era ușor, dar durerea albă ca focul din braț o ținea concentrată.

"Oh, nu." Mâna lui Ronnie era pe spatele ei. "Lasă-ți capul în jos."

"Ce se întâmplă?" a strigat Lorraine din hol.

"Asta a fost o împușcătură! Rămâi acolo, mătușă Lorraine", a strigat Ronnie înapoi.

Sirenele sunau în depărtare în timp ce Abby își punea fruntea pe genunchi. O oră mai târziu, proprietatea era împânzită de polițiști: locali, de stat, județeni. Dar nu era niciun semn de la trăgător.

Capitolul 32

O săptămână mai târziu

Ethan mergea spre hambar. Era încă jenant de slăbit, iar toleranța sa la frig îl făcea să tânjească după o plajă din Florida. Dar, chiar și în convalescență, avea prea multe responsabilități pentru a merge undeva.

Dar el era de acord cu asta. Mai bine decât fusese în ultima vreme.

Derek avea poneiul roan pe culoar. Îi pieptăna cu grijă încurcăturile de pe coamă în timp ce animalul scotocea prin buzunarele puștiului după bunătăți.

Ethan a frecat gâtul roanului. "Cum se simte?"

Derek doar a dat din cap. Încă nu vorbea prea mult. Tăieturile i se vindecau, dar incapacitatea lui de a enunța corect cuvintele îl stânjenea.

"Am vrut să vorbim despre câteva lucruri." Ethan a început ușor o conversație care probabil îl va supăra pe copil. Trebuia să termine mai întâi cu veștile proaste, apoi să vorbească mai mult despre ceea ce spera să-l facă fericit pe băiat. "Mama ta va intra într-un centru de reabilitare. O vor ajuta să se lase de băutură și să-și refacă viața, dar va fi plecată pentru o vreme."

Pieptenele a făcut o pauză, apoi a reluat loviturile scurte pe coama poneiului. "Speram că ai fi de acord să rămâi la fermă. Mi-ar prinde bine niște ajutor pe aici. Știi că verișoara mea Ronnie m-a bătut la cap să adopt acești doi cai." Ethan își desfăcu fermoarul jachetei pentru a-și ajusta eșarfa. Nu numai că domnului Smith îi era interzis să dețină animale mari, dar urma să meargă la închisoare pentru atacul armat asupra lui Abby și Ethan.

Derek a pus pieptenele în găleata de lângă perete și a scos o perie moale. S-a apucat de treabă și a îndepărtat puțină murdărie de pe piciorul din față al poneiului.

"I-am tot spus că nu pot să o fac. Pur și simplu nu am timp să am grijă de ei. Dar dacă ai fi aici, poate ai putea face cea mai mare parte a muncii."

Derek și-a ridicat privirea. Ochii îi erau umezi. Era fericit sau trist? Probabil ambele. A sărit în sus și și-a aruncat brațele în jurul gâtului lui Ethan. Umărul lui Ethan a fost lovit de durere, dar nu i-a păsat.

Derek i-a dat drumul, uitându-se la umărul lui. "Îmi pare rău." *R-urile* lui sunau ca niște *w-uri*. Modul de vorbire al unui copil de trei ani era unul dintre motivele pentru care Derek nu se întorcea încă la școală. Fizic, se va vindeca repede, dar recuperarea emoțională va dura mai mult.

"Nicio problemă." Ethan a rânjit. "Să înțeleg că ăsta e un da?" Băiatul a dat puternic din cap.

"Atunci tu le vei da numele. Ar trebui să te grăbești înainte ca Cam și Bryce să ajungă acasă în acest weekend. Ei se gândesc la cele mai ciudate nume pentru cai."

"Batman și Robin".

Ethan a râs. "Presupun că acest micuț este Robin?" Derek a dat din cap.

"Batman și Robin sunt nume excelente." Ethan a tremurat.

Frigul nu părea să-l deranjeze pe Derek. O parka groasă și cizme izolate i-au înlocuit vechea îmbrăcăminte de exterior, inadecvată.

"Ai nevoie de ajutor cu el?"

Derek scutură din cap. În ultimele două zile, petrecuse ore lungi în hambar, bucurându-se de puterile vindecătoare ale animalelor.

Calul și-a scos capul din boxă. Ethan s-a dus să-i maseze gâtul. "Cum e Batman în dimineața asta?"

"Bine." Derek se descurca de minune cu calul timid. Aveau multe în comun.

"Atunci mă întorc acasă." Deși era neliniștit să-l lase pe băiat singur, Ethan știa că Derek avea nevoie de puțin spațiu. Legătura de încredere dintre ei trebuia să meargă în ambele sensuri. Derek promisese că nu va mai fugi, iar Ethan îl credea. "Abby vine în curând."

"'Bine." Mulțumit, Derek s-a întors la îngrijirea roanului deja curățat.

Ethan s-a întors spre casă prin câțiva centimetri de zăpadă proaspătă.

Și-a lăsat cizmele și haina în debara.

***

Abby a parcat pe aleea ei. Casa de alături era goală, ferestrele întunecate. O bucată de bandă galbenă de la locul crimei flutura de pe veranda din față. A descuiat ușa și a pășit în foaier. Zeus a întâmpinat-o cu entuziasmul obișnuit. În ciuda primirii călduroase a câinelui, casa ei nu se mai simțea ca fiind casa ei. De fiecare dată când se uita la casa lui Krista și Derek, amintirile o copleșeau.

Și-a așezat servieta pe masă și a hrănit câinele. Extenuarea o cuprinsese. Întoarcerea imediată la muncă fusese probabil o greșeală. Și-a făcut o ceașcă de cafea și s-a uitat prin frigider. Nimic nu părea atrăgător. Cafea pentru moment, atunci.

S-a așezat la masă și a început să corecteze lucrările. Trei teste mai târziu, ochii i se încrucișau.

Zeus și-a ridicat capul. S-a îndreptat spre fața casei cu un lătrat adânc. Soneria ei a sunat, iar lătratul lui a devenit serios.

Precaută, Abby s-a dus la fereastra sufrageriei. Un sedan închis la culoare era parcat la bordură. S-a apropiat de geam pentru a vedea pridvorul din față. Șocul a trezit-o mai mult decât cofeina.

Ea a deschis ușa. "Ryland. Ce faci aici?"

El era ultima persoană pe care se aștepta să o vadă. Moartea lui Marlene stârnise o furtună mediatică. Deși poliția nu-l legase de uciderea ei, presa era fericită să speculeze asupra vinovăției lui. Ryland intrase practic în izolare.

Un bărbat, mai înalt și oarecum amenințător, aștepta lângă mașină.

"Abby. Trebuie să vorbim." Fața lui îmbătrânise cu zece ani de când îl văzuse cu doar o săptămână în urmă. Ochii lui erau plini de durere, oboseală și îngrijorare.

Ea s-a dat la o parte și l-a tras pe Zeus înapoi de zgardă pentru ca tatăl ei să poată intra. Câinele mare era o barieră convenabilă. Zeus a pufnit, punctând câteva secunde de tăcere ciudată.

"Vrei niște cafea?", a întrebat ea.

"Da, mulțumesc." Ryland i-a aruncat o privire îngrijorată câinelui, dar a urmat-o înapoi în bucătărie. Zeus se întinse pe podea, fără să-și abată atenția de la străin.

"Un câine de pază bun?"

"Foarte", a spus Abby.

Ryland dădu din cap în semn de aprobare și luă loc la masă. Abby turnă cafea într-o cană și i-o înmână. A luat loc vizavi de el.

Și-a așezat ceașca. "Voi fi scurt. Cu siguranță nu vreau ca cineva să mă vadă aici și să îți atragă o atenție nedorită, dar sunt câteva lucruri pe care ar trebui să le știți."

Abby aștepta, cu cafeaua ei neatinsă. Sistemul ei nervos, amorsat de violența din ultimele săptămâni, îi turna adrenalină în sânge. Cofeina nu mai era necesară.

Ryland se chinuia să găsească cuvintele. "Ești pe moarte?"

"Da." Gura lui s-a strâns într-o linie sinistră.

"Cât timp?"

"Poate un an, dacă am noroc." Privirea lui a alunecat spre fereastră și înapoi. Era pierdut, încrederea îi era distrusă. "Nu știu exact ce să-ți spun. Am fost prost și arogant. Am făcut exact ce am vrut timp de mulți ani, fără să mă gândesc la consecințe. Nici măcar nu-mi cunoșteam propria soție. Ea mă ura. Te ura pe tine. Iar eu nu aveam nicio idee."

Ryland și-a sorbit cafeaua.

"A spus că se teme că o s-o dau în judecată pentru o parte din averea ta. Știi că nu-ți vreau banii?"

"Știu", a spus Ryland. "Nici mama ta. A luat ceva doar pentru că a trebuit să își părăsească slujba din cauza ta."

Abby a întors spatele.

"Nu a regretat, dar nu a fost fericită."

"Știu." Abby nu avea nicio amintire cu mama ei zâmbind.

"Tristețea ei a făcut-o să bea." Ryland s-a încruntat.

"Nu tot timpul", a spus Abby. "A făcut tot ce a putut."

"Ea a făcut, dar nu a fost suficient. Și asta e vina mea." Ryland își îndreptă umerii ca și cum ar fi ajuns la o decizie. "Ți-am spus că am păstrat secretul pentru a te ține în siguranță și pentru că făceam un lucru onorabil pentru soția și fiii mei. Am mințit."

"Ce?"

"Am mințit." Fața lui Ryland a căzut. "Nu puteam să spun nimănui despre tine din cauza a cine era mama ta cu adevărat."

"Nu înțeleg." Cafeaua lui Abby îi zvâcnea în stomac. Instinctul îi spunea că avea de gând să îi bulverseze lumea. "Mama a fost chelneriță."

Ryland a scuturat din cap. "Nu. Mama ta a fost agent DEA. Așa ne-am cunoscut. Ea mă investiga pe mine."

Abby a oftat. Mama ei fusese un agent antidrog care se culcase cu traficantul de droguri pe care îl investiga.

"Dacă cineva ar fi aflat despre noi... Să spunem doar că urmările ar fi fost sângeroase. Ai fi fost în pericol, la fel ca și fiii mei. În cele din urmă, acesta a fost motivul pentru care am decis să ies din acele afaceri mai puțin legitime. Nu am vrut în niciun caz ca fiii mei să fie implicați în această industrie."

Nici o mențiune despre Abby ca fiind implicată, dar el a făcut-o clar că nu a vrut să aibă de-a face cu ea toată viața ei.

"Mi-am curățat afacerile în ultimii trei ani. Nu există nimic ilegal. Fiii mei vor moșteni o companie sută la sută legală."

"Finanțată cu bani din droguri", a subliniat Abby.

Ryland a ridicat un umăr nepăsător. "Trecutul e trecut."

"Până când te prinde din urmă", a spus Abby.

"Da", a fost de acord Ryland. "Când ai fost răpită, ar fi trebuit să intervin. Mama ta i-a spus detectivului de poliție despre mine. Era îngrijorată că Faulkner lucra pentru unul dintre rivalii mei de afaceri. Detectivul m-a șantajat când ar fi trebuit să te salveze. Roy Abrams a știut tot timpul unde erai. Faulkner îți marcase locația cu GPS-ul de pe telefonul său mobil. Detectivul i-a spus lui Faulkner să păstreze tăcerea cu privire la locația ta, iar el va vorbi cu judecătorul despre minimizarea sentinței sale." În ochii lui Ryland sclipea răceala. "Ar fi trebuit să fiu tatăl tău. Ar fi trebuit să am grijă de tine. În schimb, l-am plătit să păstreze tăcerea."

Abby nu putea fi mai de acord. "De ce acum? De ce ai venit să mă salvezi?"

"Pentru că nu puteam să mă duc în mormânt în timp ce tu trebuia să te

trezești știind că oamenii care ți-au făcut rău sunt încă acolo. Te-am urmărit în ultimii trei ani. Trăiești o jumătate de viață. M-am gândit că dacă totul legat de răpirea ta ar fi șters, poate ai scăpa de trecut. Tot ce vreau este pace, pentru amândoi."

"E cam târziu pentru asta."

"Nu-ți poți imagina cât de rău îmi pare." Emoțiile i s-au învârtit în ochi.

Dar Abby abia absorbise ceea ce îi spusese el. Nu putea să se ocupe de nevoile lui Ryland. "Dacă cauți iertare, nu sunt încă pregătită pentru asta."

"Înțeleg."

"Cine a ucis-o pe Marlene?" Instinctul lui Abby știa, dar trebuia să întrebe.

La fel cum Ryland a trebuit să ignore întrebarea ei, deși strălucirea neobișnuită de tristețe din ochii lui a fost un răspuns suficient. "Frații tăi ar dori să te cunoască. Nu chiar acum, totuși. Ei se confruntă cu durerea lor și cu o încărcătură de vinovăție. Mama lor a vrut să te ucidă pentru ei."

"Nu e vina lor."

"Știu, și ei la fel. Dar probabil că le va lua ceva timp să accepte."

Abby cunoștea sentimentul. "Nici eu nu am ajuns încă acolo."

Tatăl ei și-a ucis soția pentru trădarea ei. S-ar putea ca poliția să nu poată dovedi niciodată că el a ucis-o, dar Abby știa adevărul în inima ei. Cum ar fi putut vreodată să lase un criminal să intre în micul ei cerc de încredere?

"Dar amândoi vor să te cunoască." Ryland i-a oferit un zâmbet trist. "N-ar fi trebuit să vă țin despărțiți atâția ani."

Cum simțea despre întâlnirea cu frații ei vitregi? Surprinzător, destul de bine. Crezuse că nu mai are familie.

L-a escortat pe Ryland până la ușă. După ce el a plecat, ea s-a uitat la câine. "Să mergem să-l vedem pe Ethan. Știu că e slab, dar chiar nu pot fi singură acum."

Zeus a lătrat și și-a mișcat coada. Cincisprezece minute mai târziu, au condus până la fermă și au parcat.

Lorraine avea ușa deschisă înainte ca ei să bată. "Ethan este în camera lui. Du-te sus. Cina va fi gata în douăzeci de minute. O să rămâi."

Nu era o întrebare. De ce ordinele lui Ryland o enervau, în timp ce cele

ale Lorenei îi dădeau căldură și pufoșenii?

***

Cu telecomanda în mână, Ethan se întinse pe pat. Nu avusese prea mult timp să se uite la televizor în ultimii ani. De când Abby a insistat să locuiască la ea acasă și să se întoarcă la muncă, el a fost lăsat să se distreze singur.

O bătaie a sunat la ușa lui. "Intră."

Abby a deschis ușa.

"Hei, frumoaso."

Ea nu a scos niciun cuvânt, dar expresia ei era încordată. El s-a rostogolit ușor în picioare. "Ce s-a întâmplat?"

Abby a traversat camera. Ethan și-a înfășurat brațul în jurul ei și a tras-o aproape. Îngropându-i fața în umărul lui bun, el a simțit cum tensiunea îi fuge din corp. I-a frecat spatele și a așteptat ca ea să îi spună.

"Ryland a venit să mă vadă". A lăsat revelațiile tatălui ei să iasă la iveală.

"Sfinte. Rahat." Ethan a tras-o în jos să se așeze pe marginea patului. Faptul că mama ei era un fost agent DEA explica de ce Abby mânuia o armă ca un polițist. "Nu e de mirare că și-au ținut relația secretă."

"Poate." Abby a suspinat. "Nu știu dacă contează prea mult. Crezi că Ryland i-a ucis pe Abrams și Faulkner?"

"Asta ar fi presupunerea mea." Ethan a dat din cap.

"Cred că a ucis-o și pe Marlene, pentru că l-a trădat." Abby a tresărit. "Un lucru știu sigur. A fost mai bine că nu am crescut cu el. Ucide pe oricine i se pune în cale." Ochii lui Abby erau încețoșați când se uita la el. "Crezi că poliția va găsi vreo dovadă?"

"Mă îndoiesc. Am vorbit cu anchetatorii. Acele omoruri erau curate. Marlene de asemenea. Ryland are alibiuri pentru toate crimele, iar polițiștii nu au descoperit nici o dovadă că el ar fi ordonat crimele." S-ar putea ca cazurile să nu fie niciodată rezolvate oficial, dar Ethan nu vedea niciun capăt liber. A

îmbrățișat-o pe Abby lângă el. "Vrei să vezi dacă pot afla mai multe despre mama ta?"

"Nu știu. Nu chiar acum. Am aflat deja că întreaga mea viață nu a fost ceea ce credeam că este. Asta e suficient pentru moment."

"Cum vrei tu." Ethan s-a tras înapoi și i-a examinat fața. Liniile epuizate îi fluturau dinspre ochi, iar pielea era încă palidă. Pierduse în greutate? "Ai dormit?"

"Nu prea", a recunoscut ea. "Nici măcar luminile nu par să ajute. Mă întreb dacă voi putea vreodată să fiu singură din nou."

"Dă-i puțin timp. A trecut doar o săptămână." Ethan i-a sărutat tâmpla. "Ai fost la terapeut?"

"Da. Nu vrea să fac nicio schimbare în viața mea acum, dar am de gând să-mi vând casa. Nu suport să fiu singură și nu pot fi acolo. Amintirile..."

"Mută-te aici." Ethan a râs. "Îți garantez că nu vei fi niciodată singură. Acest loc este o grădină zoologică."

"Nu știu", a spus ea, dar ochii ei și-au pierdut instantaneu privirea pierdută.

"Te rog." El i-a mângâiat gâtul.

"Dar Derek?"

Buzele lui au alunecat mai jos. I-a împins părul de pe umăr pentru a obține un unghi mai bun asupra gâtului ei. "L-ai putea ajuta pe Derek, școlarul de acasă."

"Dar mama ta?"

"Cred că tocmai a redactat scrisoarea către papă pentru a te sfinți." Vocea lui era uscată.

"Dar noi nu suntem căsătoriți...."

"Atunci căsătorește-te cu mine." Nu era un gând nou. Intenționase deja să se căsătorească cu ea de îndată ce ea ar fi fost pregătită. Ideea era foarte excitantă. I-a atins decolteul puloverului cu buzele. Pielea ei mirosea a piersici.

"Cred că ar fi una dintre acele schimbări de viață care nu i-ar plăcea terapeutului meu."

Ethan și-a ridicat capul. "Nu-ți mai face griji. Mută-te aici. Ne vom căsători dacă și când vei fi pregătită. Eu te iubesc. Am trecut cu toții prin iad.

Cred că ne putem lua o pauză și să facem ceea ce ne pare corect. În acest moment, să te am cu mine este ceea ce se simte bine."

"Și eu te iubesc." O lacrimă i-a alunecat pe obraz. "Ei bine, dorm mai bine când sunt cu tine."

Ethan i-a șters lacrima. "Cine spune că vei dormi?"

"Nu cred că vreunul dintre noi este în formă pentru asta."

El a sărutat-o, revărsând emoțiile pe care nu le putea exprima în cuvinte. "Vorbește pentru tine. Sunt sigur că mă pot descurca. Sunt foarte creativ."

Ea a râs, sunetul făcându-i inima lui Ethan să se umfle.

"Să mă anunți când ești gata. Sunt un om răbdător."

"Da, ești." Cu un oftat mulțumit, ea l-a sărutat înapoi. "Nu-ți face griji. Nu te voi face să aștepți mult."

El i-a ciugulit gâtul. "Înainte să te culci cu mine sau să te căsătorești cu mine?"

"Amândouă." Ochii lui Abby străluceau de fericirea pe care o merita de o viață.